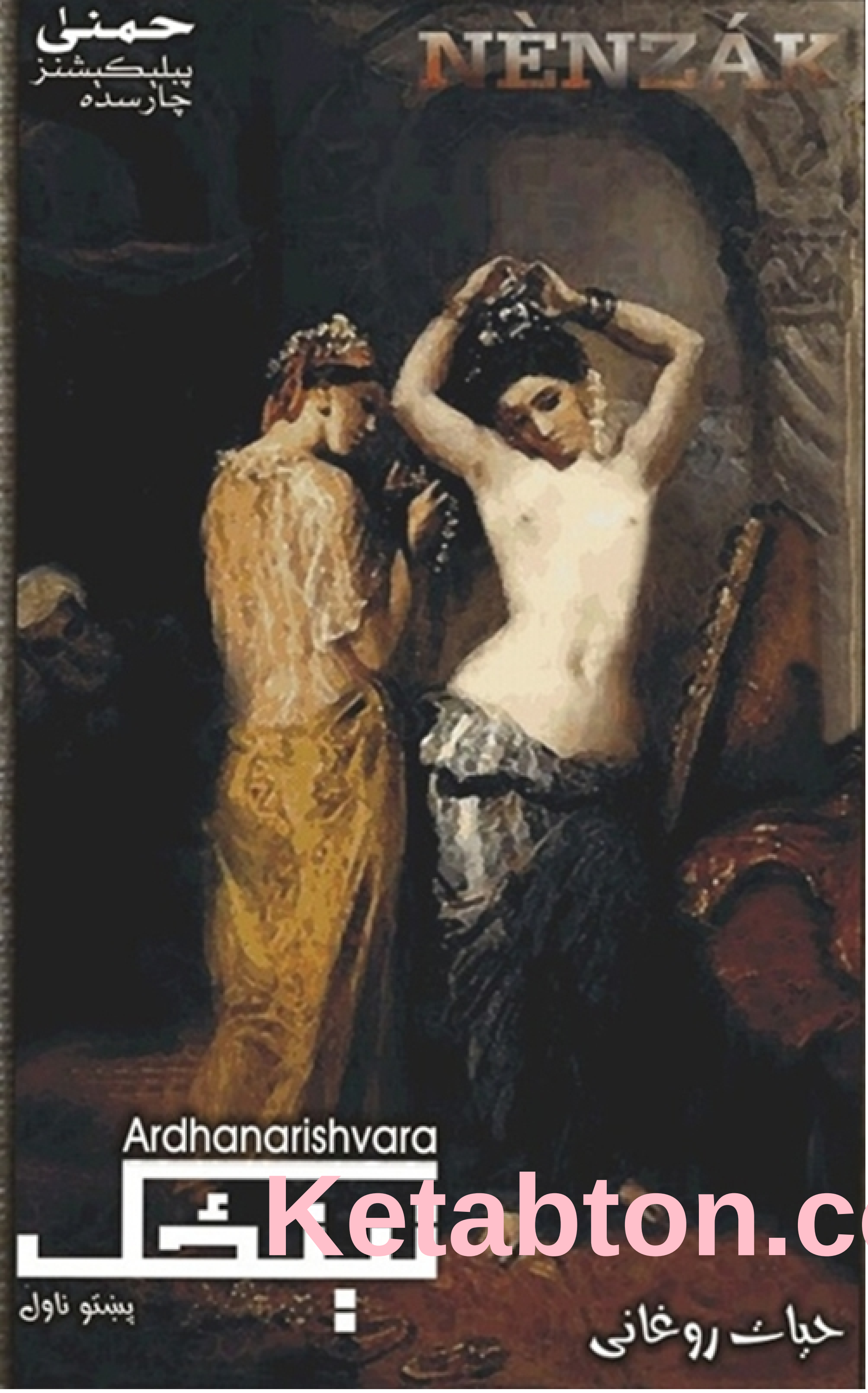

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

پیل کؤم په نامه د الله چي رحمان اؤ رحیم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

HPC2012/315
NÈNZÁK
(Ardhanarishwara)
Hayat Roghaani
Wardaga, Charsadda
Pakhtoonkhwa, Pakistan
http://www.facebook.com/roghanivision

نېنځک ناول

ARDHANARISHWARA

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ کتاب ټول واکونه لیکوال سره خُوندي دي

کتاب	نېنځک (اردهنارښوارا)
لیکوال	حیات روغانے
تدوین	علي بابا/ فضل حکیم عندلیب
کمپوزنګ	داؤد ساګر
مخپاڼه	داؤد ساګر
وړومبے چاپ	اګست 2012
خپروونکے	عربستان پښتو ادبي ټرون الریاض سعودي عرب
	حمنیٰ پبلیکېشنز چارسده 0092 300 933 9128
شمېر	1000
بېعه	100

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپيناوې کردارونه او ليکلې شوې پېښې د يو خيال زېږون دي. دَ دغه کردارونو د څه ژوندي يا مړ کردار د نوم، استوګنځای، ځاندرې، خبرو يا کړو وړو سره سمون به هېڅ ډول کُرکټن هوډ باندې اډانه نه وي.

نېنځک او د هغه ژوند سره تړلي تول

يادکيرنه ابغه نبغه او تر څه حده لُوڅه ژبه کښې اوړولې شوې دي. بايد چې ځلموتې او پېغلوتې ئې لوستلو نه ځنډه ؤکړي.

دې قېصه کښې څه خبرې او پېښې په

تړون

د هغه وړومبي ښځونک په نوم، چې د هغه د پېدايښت په ترُخ کښې د هغه خداے له پېغور ورکړے شو او هغه دغه پېغور په خپل ځان بې د څه زبُاد او ګيلې واخستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

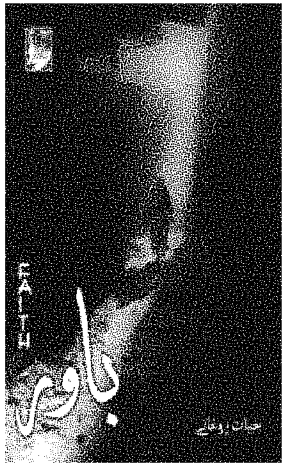

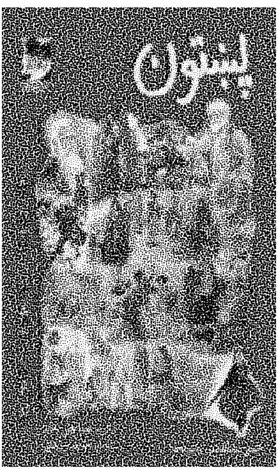

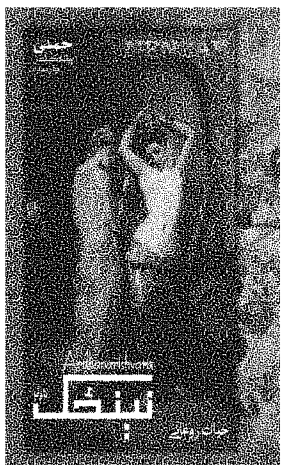

دَ لیکوال اثار

شاعري	دَ لېونتوب سندره	خپور شوے
شاعري	باور	خپور شوے
نثري لیکنې	حیاتونه	خپور شوے
ژباړه	پښتون (دَ غني خان د کتاب)	خپور شوے
ناول	نښخک	دا کتاب
ژباړه	البشتون (عربي ژبه کښې د غني خان د کتاب)..	خپرېدونکے
نثري لیکنې	حیاتونه ۲	په لاره
نثري لیکنې	اسلام اؤ قام پرستي	په لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف	در معرفت "نېنځک".....	حیات روغانی
ج	ښځه، سړی، جینۍ او هلک	فضل عندلیب
ز	وَخَلَقْنَاکُمْ اَزْوَاجاً	شېربهادر افتاب
1	شپېږه وړومبۍ	
12	شپېږه دویمه	
37	شپېږه دریمه	
48	شپېږه څلورمه	
67	شپېږه پنځمه	
81	شپېږه شپږمه	
94	شپېږه اوومه	
106	شپېږه اتمه	
129	شپېږه نهمه	
154	شپېږه پائیزه	
أ	..... توضیحات او رہاوي	
ك	..... د کردارونو نومونه	

(c) ketabton.com: The Digital Library

در معرفت "ښېنځک".....

ښېنځک يؤ خيال نۀ، بلکې زمونږ دَ ژوند يؤ ډېر ستغ اؤ تريخ رېښتيا ؤ. هغه به څو ځله راغلو اؤ ما ته به مخامخ کښېناستلو. خپلې ګيلې به ئې ؤکړې اؤ څۀ پېغورونه به ئې هم راکړل. ما لکه دَ اولس چرې هم هغۀ پسې ملنډې اؤ پچموزې نۀ وې کړې، ځکه ئې ترمې بوغمې زړۀ په ما اوبۀ څښکلې.

هغه ډېره وېنا نۀ کوي، بيا هم څۀ مُوده اګاهو دَ هغۀ خبرو زۀ ؤبورېنولم. هر څو کۀ زما اوښکې دَ هغۀ اوښکو سره بدرګه نۀ شوې ..... ځکه چې زۀ اوښکې ښې نۀ ګڼم (هغه دَ بې وسۍ وي، کۀ دَ زړۀ سواندې).

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ هغۀ ځان کېښې هغه وخت هم څۀ کار نۀ ؤ، کله چې هغه زېږېدلو اؤ هغه وخت هم دَ هغۀ هېڅ لاس بر نۀ ؤ، کله چې هغه دَ نیمګړي شتون پوهې په وړومبي ځل ؤلړزولو. نړۍ په هر ګام دَ هغۀ ځاندرې، دننه ښکلا اؤ درناوي ته په ښیرنو سترګو کتلي وو، هغۀ په هر ګام ځان دَ مرۍ نه نیولے ؤ اؤ هره ساه ئې دَ اولس له خوا دَ دۀ په پېدایښت دَ دۀ خدا ے له ورکړے پېغور پخپل سر اخستے ؤ. دَ هغۀ په سترګو کښې بې وسه اوښکې چپه وهلې وه اؤ دَ هغۀ په شونډو دَ بې وزلۍ نړۍ موسکا یۀ داسې خیال زېږولے ؤ، چې دَ نړۍ دَ هر انځورګر فن دَ دغه انځور روغولو ته پړ اؤ ملامته ولاړ ؤ. انسانیت به تل دۀ څخه دَ دۀ دَ برخې، پېژندګلو اؤ لوړتیا تروړلو تور پخپله لمن لري. مونږ دلته دَ کفارې یوه هڅه په دې نیت کوو، چې کۀ راتلونکي کښې دغه تور له خپلې لمن ؤوینځلے شو، کوم وینځل چې دَ ټولنې رویه کښې بدلون غواړي. کۀ هغه ژوند ے وي (کۀ ژوند ے نۀ وي، نو دَ مابتۍ په دعا تاسو هم امین وایئ) اؤ ستاسو مخې له درشي، نو دَ هغه نازولي سپکاو ے مۀ کوئ، ځکه چې هغه په یوه ډېره نیازبینه ځاندره کښې یۀ ډېر سپېځلے روح (سا) د ے اؤ خدا ے ته ډېر ګران د ے. هغه په ما ځو ځله حضور شو ے د ے، دَ خپل ژوند قیصه ئې را ته تېره کړې ده اؤ دَ خپلو سترګو په رڼا ئې ما ته دَ ژوند زېري راکړي دي. زۀ دَ ټولې نړۍ نه غوښتنه کوم، چې دَ ځیرک خېل ته دې دَ هغوي پېژندګلو، ځا ے اؤ برخه ورکړے شي.

حیات روغانے

وردګه، اشنغر (پښتونخوا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه، سړے، جینۍ اؤ هلک.....

ټول مذهبونه اؤ نړیوالې ټولنې ښځې له د مور، مېرمن، خور، لور، نیا، ترور، ورندار اؤ تندار په شکل کښې اؤ سړي (نر) له د پلار، مېړۀ، ورور، ځوي، نیکۀ په شکل کښې حقونه ورکوي اؤ د حقونو نۀ ورکولو سزاګانې هم ښائي. عدالتونه اؤ شرعي قاضیان د مودو نه د قوانینو تشریح کوي اؤ پرېکړې کوي. خو تاسو چرته فکر کړے دے، چې د نړۍ په مخ یؤ بل مخلوق هم شته، چې وجود، خوي اؤ خواهشونه لري..... انسانان دي اؤ دا خبره د روغاني صېب په "نېنځک" اؤ هم په نورو لیکنو کښې ښکاره ده، چې د دریم جنس پېدا ایښت فطري هم دغسې وي اؤ دا چې دې لسیزې نه علاوه، چې دوي پکښې د نړۍ ښځو اؤ سړو نه څۀ حقونه ؤګټل، نوره بیخي د دې مخلوق د حقونو په حقله خاموشي خوره ده، کۀ دوي په نړۍ کښې د ژوند کولو حق نۀ لري، نو بیا خدا ے پاک زېږول د څۀ د پاره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګران ورور حیات روغاني "نېنځک" مې ؤلوستلو. سترګې مې رڼا شوې. د "ځیرک خان" نه "زرکه" څنګه جوړه شوه. د لوستلو سره لوستونکي ته دا حقیقت په ډاګه کیږي، چې "ځیرک خان" پېدائشي د درېم جنس ؤ اؤ ظالمې انساني ټولنې د هغهٔ نه زرکه جوړه کړه. دې ظالم انساني چاپېرچل د خپلو جنسي خواهشونو پوره کولو اؤ ځانونه د پېغور نه ژغورلو د پاره د "ځیرک خان" سره څهٔ ؤ نهٔ کړل؟

د روغاني صېب "نېنځک" چې لولم، نو بېخي را ته محسوسیږي، چې روغاني صېب لکه د "ځیرک خان" په زړهٔ کښې ناست وي. "ځیرک خان" څهٔ غوښتل اؤ څهٔ ورسره کېدل، روغاني ورور بېخي په داسې بڼه لیکلي دي، چې روغاني صېب دې خفه کیږي نهٔ، خو ما ته داسې محسوس شوه، لکه دا کتاب چې "ځیرک خان" یا "زرکې" پخپله لیکلے وي. د وړومبي سر نه تر اخیري سره د "ځیرک خان" قېصه په داسې زړهٔ راښکونکي کلیوال انداز کښې لیکلې شوې، چې حېران شوم ورته. زهٔ چې کله ښېرې اؤرم، نو خلق وائي، "غرق شې!"، "رب دې برباد کړه!"، خو دلته روغاني ورور یوه ښېره لیکلې، کهٔ رواج شوه، نو له دعا کمه نهٔ ده، یعنې "په دوزخ پسې ړنده شې!". بیا په یؤ بل ځاے کښې یوه متل نما خبره ده، چې داسې کار ؤ نهٔ کړې، نو "میرې دربانډې اړمیږي". پښتنائهٔ کلتوري رنګونه د دې کتاب له ټکي ټکي ځاځي. لکه د "ځیرک" یا "زرکې" د زېږېدلو د پاره هغه کلیوالې کورنۍ خبرې ټولې لیکلې شوې دي، چې په پښتنه ټولنه کښې چې د چا اولادونه نهٔ وي اؤ دیسي علاج کوي..... د مُلا ځاښتونه، د باباګانو په قبرونو پورې چیرړۍ تړل، تعویزونه تړل، ځانګو بابا ته تګ، د لوي ځوان په نوم منښتې، د کلي ډانکټرګۍ اؤ بیا د حکیم صېب پوښۍ اؤ بیا د "ځیرک" د زېږېدو په وخت د کلي د نایښې "مشکۍ" رول اؤ بیا د هغه کوټې بېخي داسې منظرکشي چې لوستونکي ته محسوسیږي، چې لکه دغه کوټه کښې موجود وي. لکه ورندار ماشوم تې ته اچولے دے، په مخامخ نغرو غبرګې پتیلې پرې دي، مشکۍ موجوده ده اؤ ټول ډاډه دي، ځکه چې د دې کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر خلق د دې په لاسونو کښې زېږېدلي دي او بيا د ژړا غږ او دغه غږ سره د بانګ غږ د "ځيرک خان" زېږون له يؤ سپېځلے تړون ورکوي. بيا لکه څنګه چې پښتانۀ د خپل ماشوم د زېږېدلو نه وروستو کور ته په ورتګ شرمېږي، د "ځيرک خان" د پلار ناموس خان دغه ادا ئې هم نۀ ده پرېښې. د کليوال ژوند نور عکسونه لکه "د نمر سترګه داغل"، په اخترونو کښې قبرونه لېؤ کول، سپيلني لوګے کول، په تاخونو کښې په پرتو قرانونو دوړې، جومات ته د وريژو غورى لېږل او بيا د "ځيرک خان" ښځونک عادتونه لکه چيندرو (ګواټا)، ميرګاټ، کوډګى، د ګوډيانو وادۀ، پټپټوني، شلغاتي، ناوې ناوک او بل يؤ ښکلے نوم چې ما په خپله په وړومبي ځل واورېدو "کاروړه". روغانے ورور را ته بيخي سوچه کليوال سړے ؤبرېښېدلو.

د "ځيرک خان" د ژوند بدې ورځې ئې داسې په فني جادوګرى څېړلې دي، چې د پښتون ځلمي د ژوند محروميانې ترې په ډاګه کېږي او د سياسي خطا ځېلې ورته د پيرنګي د وړې ؤچې ته راتګ او بيا د خپل واک د پاره د هند اولس په مذهبي جنون اړول او ټولټاکنې کښې داسې کول، چې هندو به هندو له ووټ (رائې) ورکوي او مسلمان مسلمان له او بيا له يؤ بله کرکه تر دې برېده رسېدل، چې د هند وېش او کړى ئې دغه ځاے ته رسول، چې د سرمائې د نظام په کليوال ژوند داسې اغيزې چې خپل پتي پکښې لوړې ټوکوي او د ناموس خان ريښتيا چې کالوسر ګوډ او اوبۀ خورې کول خو بيا ګوره منډى ته وړل او د سرمايه دارو د اړتيانو ښکار کېدل او بيا هغه فني ربط او ټچ چې قدوس خان خپلې مور ته وائي، چې کۀ دا ځل فصل ښۀ ؤشو، نو د کور د ډنډې اړخ ته دېوال به د خښتو جوړوو. دېوال خو جوړ نۀ شو، خو هم دغه د کوټې دېوال په اوږده ژړى کښې په دوي راپرېوځي او "ځيرک خان" په معجزانه توګه ژوندے پاتې شي او پلار او مور ئې مړۀ شي او د "ځيرک خان" د فطري ښځک ثابتولو د پاره د هغۀ د پلار ناموس خان ښځونک خويونه، لکه د شپې به ئې د ښځې (قمرو) کميس اغوستو، ټولې هغه خبرې دي، چې د درېم جنس د خدائي زېږېدلو انسانانو هغه پټ اړخونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، چې پښتنو ته په پښتو ژبه کښې په وړومبي ځل د "نښځک" په شکل کښې ښاغلي حيات روغاني وړاندې کړل. زۀ په داسې موضوع اؤ د انسانانو په داسې ډله چې خپلوانو ته ئې په خپلوۍ ځانونه بد ښکاري، داسې کتاب ليکل اؤ تحقيق کول د يؤ انسان په توګه ستر خدمت ګڼم اؤ د انسانيت په دړدونو دړدېدونکي انسانانو ته ئې ستره اؤ ارزښتناکه ډالۍ ګڼم.

په درناوي
فضل حکيم عندليب
تالاش (دير)

(c) ketabton.com: The Digital Library

وَخَلَقْنَاكُمْ أَزْوَاجاً

د انساني تخليق په لړ کښې يو سوال زۀ هميشه ډېرې بې ترسۍ سره سکونډلے يم او هغه د "دريم جنس" په تخليق کښې د الله پاک قصد دے. دغه جنس زما په خيال کښې د دنيا په مخ ټولو نه بې ازاره صنف دے او چې څومره بې ازاره دے، هم دومره ئې استحصال کيږي. ما چې دا موضوع ولوستله، نو حيات ته مې ووې، چې ستا په دې "نېنځکانو" کښې زما په خيال دا يوه خبره هم (کۀ الله وغواړي) د دوي د بخښنې لاره کېدې شي، چې دوي سحر سترګې غړوي، نو دعا کوي، "خدايه! هر چا کره ښادي غواړو" او څوک چې د هر چا کره ښادي غواړي، هغۀ نه بې ازاره کۀ څوک منې او کۀ نۀ منې، خو زۀ ئې نۀ منم. مونږ دغه صنف له د هغوي د دومره مينې او بې ازارۍ په عوض کښې بغېر د نفرت نه څۀ ورکړل؟ معاشره چې دغه خلقو ته په کوم نظر ګوري، ايا کۀ مونږ ته څوک داسې نظر وکړي، نو په مونږ به څۀ تېريږي؟ بيا هم د مينې دغه خلق نفرت نۀ کوي. هغوي زمونږ په سترګو کښې ملنډه او سپک نظر پېژني، بيا هم نفرت نۀ کوي.

زما او حيات منځ کښې د ورورولۍ رشته ده او مونږ د دې رشتې بنياد په مينه او لېونتوب ايښے دے.د مينې پورې لېونتوب او لېونتوب پورې مينه. د حيات د قلم ژبه ځان له اواز او اسلوب لري. دغه اسلوب پسې شا ته د هغۀ جرأت او د نوو موضوعاتو لټون دے. ما دا ټوله قيصه لوستلې ده او داسې مې ګڼلي، چې زما د سترګو وړاندې هر څۀ کيږي. د ناموس خان کره د ځيرک خان پېدا کېدل او بيا د ځيرک خان "زرکه" کېدل او بيا د قيصې پايه پورې د پنځۀ ځلوېښت نه تر پنځوسو کلونو دې قيصه لوستلو باندې ما ته خپل ځان سپين ږيرے او خپله مينه ځوانه ښکاري.

په ټوله پښتنه مينه
شېربهادر افتاب
کيماړۍ (کراچۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورومبۍ شپه

یا خو هغه ورځې وې، چې پخلیځا ے ؤ کۀ انګڼ، غوجل ؤ کۀ مڼا ، خو قمرو خوٚاره پرې پڼه وه اؤ یا دا ورځې دي، چې کۀ چرګې ته په زوره کشې وائي، نو هم پړې مشره مور چغه کوي،
"یه قمرو! اوس چرګې دې څۀ د مور د پلار د نیکۀ ورشې خوٚري، چې "کشې کشې" دې راخستې دي. دوزخ پسې ړنده شې، په قلاره دې دربا ندې میږي اړمیږي!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ قمرو خْواره رو غوندې خپلې سترګې په زمکه ښخولې. ښکلې لکه د نور کله وْرندار ته د دواړو وْروځو په رګ اؤ یؤ وښکې تپکې ورکړې.

د جوغړۍ مُلا ځاښتونه وو، کۀ د سپدانو باچا ښْنه چیرړۍ کښې په سْپین تار تړلې تعویزونه....په ځانګوبابا کښې ځوړندې شوې ځانګوګانې وې، کۀ د لْوې ځوان په نوم ورکړې شوې منښتې.....

د بمبل حکیم پوښې وې، کۀ د ډانکټرې خور ښونې اؤ دوایانې؟

هر څۀ چې وو، خو په یوولسم کال د قمرو پښه دْرنه شوې وه.

انګړ کښې کټ کښې قمرو د وړوکې د پاره بښن ښلو. د کټ په پْیاړمه ښکلې په کاربه د پرتوغاښ تارونه نخول اؤ وْرندار کټ کښې یوه پښه کوتتې کړې بله ښکته ځْوړنده کړې د بینګلو نه تڼپۍ اؤ لکۍ غوځولو کښې بوخته وه.

"پتنوس دې خْدا ے په خبر کړې، دا د بینګلو ورځې دې؟ (تند ے لړ بوټ کړې) خْدا ے زده کومې بنګا نه ئې راوړې دې؟ نیمې نه زیاتې خو کېجې اؤ چینجنې دې. (سا واخلې) یره هلکه خو!"

قمرو څۀ خیال د ګوتې نه نیولې وه، د بښن سیخونه یؤ بل ته غاړه وتلې په ځا ے ولاړ وو. د هغې سترګو کښې یوه ډېره نیازبینه موسکا نخښدله اؤ دغې موسکا سره د هغې دواړو شونډو کښې نر ے غوندې رؤ شو ے ؤ. دغه رؤ سره د هغې ښېلمه غاښ داسې ښکارېدل، لکه د لرګې د تمبې وړوکې غوندې چؤدې کښې چې د رڼا وْړانګه په زور ځان ټومبې.

"قمرو! په زمکه څۀ ستورې لټوې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلې تپوس قمرو ؤسکونډله اؤ هغې يؤ ځل نيمې شپېې له ښکلې ته اؤ بيا ئې سترګې تُوندې وُرندار پله واړولې. د هغې مُوسکو سترګو ليدلو سره ئې نظر د ولاړو سيخونو اړخ ته په ډډه واړولو،

"هسې سې"…..

"دا هسې به داسې وي، نو؟"

د ښکلې سترګې اؤ په کاربږه ګوتې تُوندې اؤ ژبه تېره ده، نوره پرې هر وخت خپسه ناسته وي.

"يه قمرو! دا ځان دې څۀ کاکۍ کړے دے؟ چې ښځه ئې، نو يوه ورځ به دا ګېډه ے در په ګېډه کېدۀ".

د ښکلې خبره ريښتيا وه. قمرو به زړۀ خامخا خوړو. په يوولسم کال راغلې زيرې ته ئې اؤکر بې ځايه وو. هغه په زېږون وېرېدله، خو زېږے په وېره زورور ؤ. دغه زيرې د هغې د ناموس خان سترګې روښانه کړې وې. بيا هم دا وئېلے شو، چې ښکلې نه يؤ تېر شوے ؤ. قمرو دغه وخت ځان د مور نُيازبين انځور کښې ليدلو. په وُرېږې کښې د نُغښتې نازولې ماشوم پستې شونډې د هغې په تې پسې نُخښتې وې اؤ دغې احساس د هغې سترګو کښې نُيازبينه مُوسکا نڅوله.

"تنکۍ نۀ ئې. دې وخت کښې ښځې ته لنګون څۀ وي؟ دا ده چې، مشرې مور نه ځان ساته! هسې نۀ په ګُوريدو ګُوريدو دې بې وختـه….".

د تندار ښونې ته د ور کړپ په خُلۀ لاس کېښودو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما له کاکا (ماته شوې سا) شنشني (دوه ماتې سا ګانې) اؤ مم لاؤلل".

د میرګاتې سا مور له په راتلو راتلو کښې ماته شوې وه،

"کاکا!!!!!!"

یؤ کړینګے غږ ؤشو اؤ بیا لکه د مستې سخوندرې په ټوپونو اؤ دړینجقونو مابتۍ ور ته رسېدلې وه.

(میرګاتې یؤ لاس د ښکلې پښو نه تؤ کړے ؤ اؤ په بل لاس ئې هغې ته شنښنې پسخوۀ، خو د ښکلې سترګې د ناموس په لاس کښې نیولې غوټې پسې نښتې وې).

مېلې ته قدوس لالا اؤ پانوس هم ځي، خو د کور د لویو وړو په خوښه یؤ ناموس خان پوهه دے. میرګاتې له پلار هم چرته څۀ راخستې نۀ دي، خو ناموس خان چې کله هم کور ته راځي، نو د ټرخ جېب کښې ئې دۀ له څۀ نا څۀ راخستې وي..... (دا بېله خبره ده، چې څۀ نا څۀ په بډه هم راوړي، خو دغه قمرو د پاره وي).

ښکلې پخپل ځوي میرګاټے نوم پخپله ایښے دے اؤ ټول کور ورته هم دغه نوم وائي، خو یؤ ناموس خان اؤ مشره مور ورته په ډکه خلۀ فردوس خان وائي.

د "کاکا" کړینګي غږ سره چې مابتۍ په دړینجقونو شوې وه، نو د مشرې مور غړمب سره ئې خپلې واګې رانښکلې.

"په رو یه دوکبیانې! په رو! دوزخ پسې ړنده شې! اوس به دې لینګي سرۀ شي. بیا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟ ور له مۀ ځه سخاپتې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ؤدرېږه! چې بمبته دې کړي" (ښکلې وړومبۍ لږه پیکه شوې وه، بیا قمرو په ځنګل تېلوهي، ځوک چې د دې خبرې اؤرېدو سره د خپلې کوټې په لور روانه شوې وه).

ناموس خان میرګاټي له شنشنې سره ځلوبۍ هم راوړې وې، چې لکه د بنجارې ئې غوټه راؤسپړدله، نو وړومبۍ ترې مابتۍ د پاره نوي ټوکي راووتل. مابتۍ ټک سره دغې ته لاس کړو اؤ وړندار اؤ ښکلې ته ئې سټائنې د پاره وړاندې کړل.

"لېونۍ کېږه ورته مۀ! دومره خوند ئې نشته".

دا خبره ښکلې هسې د مابتۍ سکوندلو د پاره ؤکړه، ګنې نور خو ناموس خان د ښځو په خوښه اؤ رنګونو دومره پوهېږي، چې د کلي جونې د مابتۍ د پاره د ناموس راوړي رنګونه د خپلو مېندو نه غواړي.

مشرې مور د پاره تود ځادر، سپیاکو تپلو د پاره لاسپېلي، فردوس خان د پاره رېؤړۍ، ښېن اؤ جورابو سره رمبې، چاریګي، ګاؤڼې، قولبې د پاره کوري، رنګولیټ اؤ دغسې نور ډېر څۀ.

"قمرو له دې څۀ تود ځادر یا اغوستن راوړي دي؟"

مشرې مور ناموس خان ؤپوښتلو اؤ هغه ځواب ته غلے پاتې شو.

"په دوزخ پسې ړوند شې! زما ځادرې لږې دي؟ یا د دغه پاراموځۍ جامې لږې دي، چې ځان دې ښۀ سړے کړے دے؟ هغه تؤده ساتل غواړي".

ښه ده، چې مُلا اللهُ اکبر کړو. کۀ بانګ نۀ ؤ شوے، نو هم ناموس څۀ وئیلي نۀ شو. غلے به ناست ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانګ سره ناموس خان جومات ته روان شو اؤ پانوس "جاسوسي ډائجسټ" لاس کښې د يؤ ګُټ نه نيولے کور ته ننوتلو.

"خېر نائېکه!"

په ور کښې پانوس په ناموس ټک ؤکړو.

"جومات ته راځه!"

لاس ورکولو سره ناموس ؤوې.

"د جومات ورته مۀ وايه! ګڼه ده. اوبو نه وېرېږي. يؤ دا بېلماځه دے اؤ يوه ئې هغه بدري جماله".

دې نه اګاهو چې مشرې مور بېلماځې کښې پانوس سره ښکلې ملګرې کړې وه، هغې ترې خبره ؤتروړله،

"مورې! دۀ سره لړه ناراسته شوم. د پلار په کور ښه چټک ؤم. دا دې پوهه کړے نۀ دے".

"دوزخ پسې رنده شې ښکلې! ؤچه لختۀ ئې، وندنے درنه نۀ کيږي. تۀ اؤ دغه پتنوس يوه شاډوله يئ، ګډېږئ شا په شا، خو پرق له يؤ ځاے کيږئ".

مشره مور د ښکلې سره ډېره ګوزاره کوي. هغه پوهه ده، چې ښکلې د ژبې نه لړه خلاصه ده، نوره بده نۀ ده. خپله ورېره ئې ده. ښکلې ډېره په منتونو پانوس خپله کړې ده. بلقيس، مشره نږور ئې خُورځه ده اؤ قمرو ئې هم خُورځه ؤګڼه، ځکه چې د ترورځې لُور ئې ده. قمرو له خُداے ډېر ښائست ورکړے ؤ اؤ دغه ښائست سره ئې خُوي هم داسې ؤ، چې د مشرې مور خپلو نږوريانو کښې دغه د سترګو يخ اؤ د زړۀ ټکور وه. کله کله به

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشرې مور د ناموس خان کړۀ وړۀ هېر کړل اؤ په دې به ئې خپل زړۀ ؤغولوۀ، چې د قمرو ښکلا د بدو سترګو لاندې شوې ده، ځکه ئې غېږه ښېرازه نۀ شوه (دا خبره کۀ هر څو هغې هم پخپله نۀ منله، ولې بيا هم ځان له دلاسې د پاره بده نۀ وه). د قدوس دوي پلار چې مړ شو، نو قدوس خان به د دیارلس کلونو ؤ. ناموس پسې پنځۀ کاله وروستو شوے ؤ. پانوس اؤ ګُلئ غبرګوني وو. دغه وخت خُوباني ايله د څلوېښتې نه ډېرې نمانځې کړې وې، چې د سترې ژوند اُوږد مزل ته يوازې شوه.

د مشرې مور يکي يؤ ورور نمېرګل ؤ. ښکلې هم د هغۀ لُور وه. نمېرګل د خور کورمه ځان پورې ؤنيوله. قدوس به ورسره کښېنوتو کښې سر خوځوۀ. ډېر تُوند اؤ ځيرک ؤ. ناموس به يؤ اړخ ته غلے ناست ؤ. نۀ خبرې نۀ وړاني. ټول اولس نمېرګل ته په درنه سترګه کتل. مشره مور دا مشره مور نۀ وه. خوبانه نوم ئې پرې هسې ايښودلو شۀ؟ دنګه ځواني، ډکه ځاندره اؤ رڼې سترګې. اوس ئې د زوړ مخ کوتونه ډېر ژور شوي دي اؤ چُوچنو سترګو کښې ئې پېغلتوب سا ورکړې ده، خو دغه سترګو نه ژوند اؤ ځلا سپينو وېښتو هم وړې نۀ دي. د ورور نوم اؤ ننګ (چې کومه معنا پښتنه ټولنه کښې کيږي) د مشرې مور پېغلې جذبې د پښو لاندې کړې. کۀ څوک خبر نۀ وو، چې د هغې مشر ځوے د ديارلس کلونو دے، نو چا به هم نۀ وئيل، چې وادۀ شوې ده. د شپې چې به کله کله جالُوس خان ورياد شولو، نو ځان نه به ئې غېږه تؤ کړه. د پېغلتوب د غوښتنو اور به ئې د زغم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسوېلو کښېې باد کړو. پانوس يا ګُلۍ به ئې سينه پورې جوخت کړل اؤ ؤ به ئې وې،

"الله مې دې پردې ؤساتي!"

د خاوند په مړينه هغه کونډه شوې وه، خو د نمېرګل په مرګ يتيمه شوه. نمېرګل د خپلې خور کورمې ته ځان په مجمر اېښے ؤ. نمېر چې ټول ؤسوزېدۀ، نو د قدوس دوي د نېستۍ بُياسته شلېدلې وه. اوس هغه پنځۀ شُپېتۀ جيربه په ايجاره ساتي. د خپل کور ښښتن دے. داسې ايجاره، چې سمه خاني ده. دا ځل خو ئې ځان له ټېکټر هم واخستو. اوس ئې متهور ګرځوي اؤ کله کله پُرې پانوس هم مټ ګوري.

"دا ځل چې تماکو ؤشي، نو د خبره سره د ډنډې د خُوا دېوال به سراسر د ښښتو کوو. کوټو له به اډانه ورکړو اؤ"

"کوټې به هم پخې کړې".

د قدوس خبره مشرې مور په نيمه کښې ؤوهله.

"مورې! خُدا ے دې ؤکړي، چې دومره ښۀ نرخونه وي. د ښار بېپاريان خو بنياخېل دي. ټول کال په کروندە، ګوډ اؤ اوبۀ خُور مونږ مړۀ شو اؤ په ربېلو ئې هغوي ماړۀ شي".

قمرو فردوس خان ته خپله کوټه کښې قېصه کوي،

"يؤ چتے ؤ، يؤ پتے ؤ، د ناني ګنګنتے ؤ، په خَټه کښې نُخښتے ؤ. يوه ورځ چتي ؤوې"......

"چتے پتے پُرېږده مور چاچي! ما ته د سُرې بيزې قېصه ؤکړه!"

مابتۍ سره د راتلو د قمرو نه خبره واخستله اؤ اوس به قمرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروړو د سرې بېزې قېصه کوي، ګني بيا وروستو مابتی د مېرګاتې غوړونه راکاږي.
چغمتې لا وړوکی دی، خو د اوس نه په ولاړه مېتيازې کوي اؤ ځوک ورته څۀ وئېلې نۀ شي. د هغۀ پلار اوس هم ټوپک په اوږه ګرځوي اؤ دغه ټوپک د پاره تر اوسه پورې د چغمتې اوږه ډېره اُومه ده، خو په بله اوږه به څوند هم نۀ کوي. د چغمتې پلار نۀ چا ته سر ټيټ وړی دی اؤ نۀ ئې د چا لُوارِ غرِ ته غاړه ښکته کړې ده. دغه هسکې غړۍ هغۀ ته ټوپک په غاړه کړلو. ټوپک لا دومره دروند شوی نۀ دی، چې د هغۀ هسکه غړۍ کږه کړي. کله کله چې مانبام کښې د نغري په غاړه د هغۀ مشره لور په ډکي مړۀ سکارۀ بيا ژوندي کوي، نو هغۀ کښې هم ځو سپرغۍ ويښې شي اؤ هغۀ ته د خپلې پېغلې موسکۍ سترګې څېلمه شي اؤ هم دغه شېبو کښې د هغې په وينو لمبېدلې ځاندره پام کښې راتلو سره هغه ؤشوشنېږي. چغمتې هغه وخت خرپوسې کولې.
کله چې مشرې مور مابتۍ ته وئېلي وو،
"....... بيا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟"
نو دغه وخت ښکلې لږه پيکه شوې وه. پښتنو کښې ډېرې خبرې داسې دي، چې هغه په پوهه اډانه نۀ لري، خو اؤرېدلې خبره وي اؤ بيا هم هغه د ريښتيا منلو سره په اوچته موړه کېږدي اؤ خپل ئې کړي. د پېغلتوب يؤ پېلام دوي د پېغلې هغه وينه منلې ده، کومه چې ترې د وادۀ په وړومبۍ شپه ؤځي (اؤ دوي ورته "پړده" وائي). د ښکلې دغه پړده په څۀ ډول شلېدلې وه اؤ پانوس خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سحر د کوټې نه ووتلو، نو سترګې ئې سرې نیولې وې. هغهٔ خو دَرې کانې هم څنډل، خو د خپل ماما نمبرګل ډېر ښهٔ اؤ د خپلې مور سپارښتنې ورته ؤدرېدلې. یوې مٌیاشت پورې پانوس خان د ښکلې سره ډډه شوے نهٔ ؤ. بیا دا ؤشو، چې د ښکلې مور په قران لاس کېښودلو اؤ ښکلې هم دغه خبره نیولې وه،

"زهٔ پرته ؤم. ځان له مې لاس یؤړلو اؤ خوند ئې راکړو. بیا چې لږ وخت وٌروستو زما لاس لوند غوندې شو، نو ؤوېرېدم، ځکه چې په لاس مې توربښن د وینې غوندې رنګ ؤ. مړځپنې ته مې ؤوې، نو هغې وې چې، "بیا داسې ؤ نهٔ کړې اؤ دغه هېڅ خبره نهٔ ده" اؤ په الله مې دې قسم وي، کهٔ بیا مې دغسې کړې وي. ما دې پیربابا ؤوهي، کهٔ بیا مې کړې وي".

د ښکلې خبرې نه زیات زور د ښکلې د مور قسم کښې ؤ (ځکه چې پښتانهٔ په خپلو سترګو لیدلو نه هم اؤړي، کهٔ څوک ورته په دې قران ؤخوري، چې ستا لیدل تېر کېدے شي). هر څو کهٔ سائنس څرګند کړې دي، چې دغه پرده ډېره نرۍ وي اؤ ځنې وخت څهٔ ټوپ، دٌروند پېټې پورته کولو یا په زوره غږ کولو سره هم شلېدلے شي. باید چې د خٌپلوۍ کولو نه اګاهو د کورنۍ پېژندګلو ؤشي اؤ د هغوي نورې خپلوۍ، ورکړه راکړه، تګ راتګ اؤ د ژوند ژواک لاره باندې ځان پوهه کړے شي. خٌپلوي کول د ژوند پٌرېکړه وي، اؤ بیا داسې ملازې اؤ سٌپارښتنې ژوند سره ملګرې شي، چې کهٔ وګړے (هغه مېرمن وي اؤ کهٔ مېړهٔ) د ترون د غوڅولو بانه ګورې، نو هم ورته تولنه خنډ کیږي، لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه چې پانوس سره شوي وو (دا بېله خبره ده، چې پانوس د لونډۍ د ژوند تولې غلاګانې خپلو بړګو او بړندو سترګو کښې رانغښتلې وې او هسې هم کۀ هغۀ ځان نۀ نېغولو، نو د سړي ځورنده باندې نۀ توربښنه وینه وي او نۀ ئې ګېډه کېږي، چې اولس به پرې پړه ؤوائي).
د ژوبل شوې ځانګې غېږه کښې د نوې غوټۍ د ټوکېدلو توان د ژوند تولو نه لویه پېژندګلو ده او د مړاوې شوې ځانګې غېږه کښې د غوټۍ ټوکېدل د ژوند تولو نه لویه ناشونې ده. ناموس خان او قمرو او د ناموس خان او قمرو سره تړون لرونکي د قمرو غېږ کښې د نوي ژوند هرکلي ته لېواله دي. مور د غرمې خوب له لور یا ځوے غواړي او پلار د سپینې ږیرې ملاتړ د پاره. د ژوند په دې پوړۍ چې ناموس خان پلار شي او قمرو مور شي، نو سپین سر او سپینې ږیرې پورې به ئې څۀ روزنه ؤکړي او څۀ به ئې د ژوند د خنداګانو رنګونه ؤویني؟
بیا هم ژوند د هیلې په اسره سا اخلي.
مرګ د هیلې د نیشتون نامه ده.
د مرګ او ژوند منځ کښې د ورک پړاؤ نوم وګړے دے.
هم دغه وګړے د مرګ او ژوند په پوله ولاړ ریښتیا دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوېمه شپه

د کوټې دننه د لاټېن نرۍ رڼا خوره ده. شپې ټول زور خپل ځان کښې رانغښتے دے. قمرو دواړو لاسونو کښې خوا سره جوخت کټ کښې د پروت ناموس خان لاس نیولے دے، چا چې د قمرو کمیس اغوستے ؤ.

"اے! چرته ورک شوے ئې؟"

ناموس خان د څۀ خیال د ژورې کندې نه د قمرو خبرې سره راؤوتلو،

"هں!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د خُدا ے شکرونه کوه! دومره مُوده پس دا زېرے په مونږه لويه پېرزو ده. اؤ بله دا چې، زۀ ورته هم ښه تکړه یم. دا تۀ ځان له په څۀ زړۀ خُورې؟".

د ناموس خان پاڅېدلو سره قمرو هم خُوځېدله، خو

"مۀ خُوځه! ـــــ زۀ درغلم".

ناموس خان د هغې په ګس لاس منګول ايښے د هغې شا ته څملاستلو. هغۀ په هغې خپل غځولي شوي لاس کښې د هغې لاس ؤنيولو اؤ چې څنګه ئې په هغې پښه اچوله، هغې خپل لاس د هغۀ پتون ته ؤنيولو، ؤئې وئېل،

"په رو نېکبختـه! (موسکۍ سترګې ئې هغۀ ته واړولې) اوس دغه څو ورځې دي".

"زۀ هسې هم سبا نه کور ته نۀ راځم. نن شپه به تا سره تېره کړم، بيا به هله راځم چې".

"ولې؟"

"مړې! (هغه لږ سُتنوسُتر شو اؤ دغه خبرو کښې قمرو هغۀ ته مخ ور واړوي) ما ته ځان بدي ښکاري".

قمرو هېڅ ؤ نۀ وئېل. هغه خپل ناموس خان پېژني. دومره ډېره مينه ناموس خان کښې وه، چې کله کله به قمرو ته خپله ځولۍ وړه ؤبرېښېدله.

د کوټې دننه د لالټين نرۍ رڼا خوره ده. شپې ټول زور خُپل ځان کښې رانغښتے دے. قمرو غېږه کښې ناموس خان ځان پورې جوخت نيولے دے. دومره ده چې، د کوټې دغه چپيا کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوي څوړې اؤ نياز بيني کوکۍ کله کله سا اخلي.
مشکۍ د کلي ناېګنه ده. دا اوس چې کلي کښې کوم کهول ګرځي، دغه خو نزدې نزدې ټول د هغې لاسونو کښې شوے دے. هغې باندې خپل کور کښې نن سبا وخت نۀ تېرېږي. چې نمر ځيره وهي، هغه د مشرۍ مور سره د کټ سر ته په بالښت سُوره شوې وي. نن ماسخوتن شو، خو هغه ناسته ده. مازيګر ځاموره هم د خپلې لُور ليدلو له راغلې ده. هغې دړيزه پټيله کښې سُوچه غوړي، دوه چرګې، درځن د کورنو چرګو اګۍ، د جوارو وړۀ، د پيشترې سابۀ اؤ نور ډېر څۀ ځان سره راوړي دي.
"زۀ به څۀ ؤوېم، الله دې دا کور ودان ساتي".
(د ځامورې سترې دعاګانې دغه کور ته په مودو پس نمانځلې شوې وې).
"اے زورورې! ښځه په وړوکي راؤړلو ښځه وي، ګنې جينۍ وي. د قمرو ډکه ځولۍ د دې کور وداني ده. شکرونه کوئ، چې الله په کلونو پس دغه زېرے ستا په لُور ؤکړو".
(مشکۍ کله کله ډېرې پوهه خبرې کوي).
ښکلې اؤ ګلۍ همځولې دي. دواړه چې سره يؤ ځاے شي، نو بيا د هغوي قېصې د شپې نه اوږدې وي. اوس خو دربمه ورځ ده، چې د دواړو غوږونه په چپيا پسې کاڼۀ شول اؤ د ژبو ئې په ساه اخستلو پسې ژبې شوه. ګلۍ اوس هم خپل وړوکے تي ته اچولے ښکلې سره د ژبې بدې رانغښتې دي. وُرندار پخليځاے کښې په غبرګو نغرو غټې پټيلې د اوبو ډکې ايښې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خُدا ے دې دوزخ پسې رِنده کړه! (د مشرې مور دې خبرې سره تول کور غوْږونه څک کړي اؤ بيا چې د چا نوم هغه واخلي، نور خپلو کارونو کښې ارم شي) يه مشکۍ! کۀ ډکه شوې ئې، نو راشه کنه!"

مشکۍ تُونده د کوټې پله روانه شوه. څو شېبې وروستو مشرې مور غږ وْکړو،

"بلقيس!!!"

اؤ بلقيس چيرړۍ اؤ برستن نيولې کوټې پله لاړه. ښکلې ته په تْللو کښې بلقيس څۀ ؤوې اؤ هغې پانوس ته غوْږ کښې ګنګوسه ؤکړه. پانوس د ښکلې په وېنا کور نه ؤوتلو اؤ څو شېبې وروستو قدوس خان کور ته راغلو. هغه کور کښې د بکيانې د ؤنې سره د څپر لاندې کټ کښې کښېناستو. ګُلۍ د چيو پيالـه هغۀ لـه يؤړه. دغه وخت ښکلې مابتۍ سره څۀ خبرې نه دُوړې څنډلې.

د وْرندار کوټې ته کله څۀ اؤ کله څۀ سره تګ راتګ اؤ ځنې وخت د مشرې مور لخوا د ښکلې په بللو رابللو سره څو ګېنټې غلې غُولې تېرې شوې. د پانوس خان کوټه، چې قمرو پکښې پرته وه، نه شا ته اوبۀ ډب وې. هغې نه د کيرړو تېرۀ غږونه راتلل. د بکيانې، شپوې اؤ تُوت ښاخونو کښې ناستو چړګو قړتارے کوؤ.

سْتړي قدوس خان اسمان ته سترګې نيولې خوْره لپه په مصله ناست ؤ. پانوس خان چې خپل مشر ورور پسې د وْرندار په وېنا ښکلې لېږلے ؤ، هغه څو شېبې اګاهو کور ته راغلو اؤ دالان کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګُلۍ غېږه کښې پروت وړوکے بنُکولولو پسې خپلې کوټې ته ننوتلے ؤ. د ګُلۍ پښو ته مابتۍ د يخنۍ نه رچېدلې اُوده وه.
مشره مور چې د قمرو کوټې نه نُغري پله تلو کښې ايله د انګڼ منځ ته رسېدلې وه، چې د کاکي د ژړا غږ ئې تر غوږو شو اؤ چې تر څو هغه کوټې ته د انګڼ نيمې نه بيا سُتنېدله، د "اللّهُ اکبرُ" غږ ئې واؤرېدلو.
د سحر بانګ خو هره ورځ کيږي، خو ننني بانګ ځان سره د ناموس خان اؤ قمرو د نوي ژوند زېرے راوړے دے. د قدوس خان د وادۀ په وړومبي کال مابتۍ ؤشوه اؤ بيا بلقيس د نورو وړو جوګه پاتې نۀ شوه. د ناموس خان وارۀ نۀ کېدل. د پانوس مشر ځوے فردوس خان هم په وړومبي کال شوے ؤ. هغۀ اتم پورې زده کړه کړې ده، خو چرته چې وُرځپاڼې، مُياشتنۍ اؤ ډائجسټونه ويني، هغه لولي. څکه خو د وړې کوړمې خبره کوي. کميله ئې په څلورم کال راؤړه اؤ هغه هم چې بنکلې پښې ډېرې کُلکې کړې، نو هغۀ ورسره ؤمنل.
ځابنتي مال ناموس خان کور ته دننه شو. بنکلې پړې غږ ؤکړو، (اؤ دغه غږ سره چې ورته د مابتۍ پام شو، نو سترګو کښې د مشرې مور ځارلو سره ګړندۍ هغۀ پله روانه شوه) خو چې قدوس خان ئې انګڼ کښې ځامورې، مشکۍ اؤ مشرې مور سره ناست ؤليدلو، نو بېرته سُتنېدلو. تر دغه وخته مابتۍ ور رسېدلې وه اؤ بنکلې ور ؤرسېدله.
"کاکا! زېرے به ما له راکوې بنه!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه! پلار نه دې پیسې اخلم، نو در به کړم".
"(د مشرې مور د سترګو لاندې ساتلو سره ګنګوسه غوندې کښې) پیسې نۀ اخلم. ښۀ ښکلے د دنګو پوندو پېزار به راله راؤړې اؤ هغه هم چې ګلونه به پرې وي".
"(ناموس خان خپلې خوړې وړېرې ته څۀ وئېل غوښتل، خو ښکلې پرې مخکښې شوه) د میرګاتې پلار چې در وړې وې؟"
"ما اؤ هغۀ بهر یؤ ځاے ؤخښکلې. (د قدوس خان پله کتلو سره) اوس زۀ ځم، خو چې هغه".
"ښه سور کښې ده. کاکے داسې سم ډېر ښکلے دے. مشره مور ورته څوک نۀ پرېږدي. تۀ راځه کنه".
"نه نه! زۀ ځم. غټ لالا ناست دے اؤ بیا به ماښام یا سبا راشم".
څۀ خو هسې هم د قدوس کور کښې ناستې سره هغه د ډېرې حیا نه کور ته نۀ شو ورتللے اؤ بیا چې ئې مشکے ؤلیده، چې کوټې ته تللو د پاره پاڅېدله، نو تُوند بهر ؤوتلو.
"ناموس لالا کښې څومره ډېره حیا ده کنه؟"
"هو! شکر دے، د وړوکې کاکا غوندې نۀ دے. میرګاټے چې کېدو، ستا سر ته ولاړ ؤ".
ښه شوه، چې مابتے خبرې سر ته رسېدلو سره پښې سُپکې کړې، ګنې ښُکلې خو رینګوله. اوس هم د هغې په تُوتې جوختې سُکونډارې سره ښکلې خپل تاؤ لړ کښېنولے ؤ.
"دا کاکے مونږ کله چنګه لاګلے دے؟"
د فردوس تپوس بلقیس، ښکلې، ګلۍ اؤ پانوس خان رقولې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې ؤشو، چې د شپې پرښته راغله اؤ د ګلونو پاڼو کښې ئې کاکے نُغښتلے راؤړو اؤ ستا د چاچي کټ کښې ئې پرېښودلو"، پانوس زیاته کړه، "لکه څنګه چې تۀ وې".

"اؤ پلپکته چنګه وي؟"

"پرښته د مابتۍ غوندې وي".

مابتۍ د خپل کاکا په څواب موسکۍ شوه، خو د میرګاټي بلې پوښتنې بیا بُرګه کړه،

"بیا کو به پلپکتې په مونږ چُکوندالې هم لګوي".

(هاهاها! مابتۍ هر وخت فردوس ولې سُکونډي؟)

موسم پوره په ډډه اؤړېدلے ؤ. ناموس خان کۀ دوه درې ورځې کور نه بهر ؤویستې، خو تېر په تېر پرې قدوس خان خُلۀ راؤسپړدله،

"تۀ د هغه وړوکي لیدلو له هم نۀ ئې ورغلے. دا خو ښه ده، چې ښکلې ما ته ؤوې. کۀ تۀ غُواړې، نو زۀ به کور ته نۀ ځم. (ناموس زمکې نه سترګې نۀ اوچتوي) غټ سړے شوې مړه! بس کړه!"

هغۀ د هر چا خُلې نه د خپل څُوي د ښکلا خبرې اؤرېدلې وې، د قدوس خان خبرو سره نېغ کور ته لاړو اؤ پخپله کوټه دننه شو. مشره مور، ګُلۍ، مشکه، ځاموره اؤ راپوړۍ ناستې وې. د ناموس لیدلو سره قمرو خپل مخ بړستن کښې پټ کړو.

"مور! کاکے لږ وینم؟"

"مور درته لوګے شه!"

(مشرې مور د ماشوم مخ نه پلؤ واخستو) اؤ د ماشوم په حقله اؤرېدلې خبرې ټولې رېښتیا ؤختلې. لکه چې ګل چا د رنګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په څادر کښې نغښتے وي. داسې مئېنه، نازولې اؤ سپېڅلې موسکا ، لکه چې سپرلے د لوځې ؤنې په څانګو ګلونه ؤټوکوي. لکه پرښتو چې د ژوند د ټولو نه ښکلې، نیازبینه اؤ نازولې ډالۍ د هغۀ د قمرو غېږ له راوړې وي. هغۀ مخې سره دوه روپیو ته لاس کړو. یوه ئې مشکۍ اؤ یوه ئې راپوړۍ له ورکړه اؤ کوټې نه ؤوتلو.

"هلکه! د مُوندر غوندې دې روپۍ راکړه!"

راپوړۍ د ماشوم نه د ناموس سترګې ځان ته کړې.

"د مُوندر وادۀ کښې دې ځان څانګ کړے ؤ. دلته دې څۀ وطن شرشم کړو، چې".

"کښېنه مشرې مور! ولې اوومه به نۀ کوئ څۀ؟"

"د اوومې په برخه به دې اوومه کښې ؤتخنؤم. اوس دغه واخله اؤ هلک پرېږده، چې بهر څۀ نمرۍ تېره کړي" (اؤ هم دغه وخت یؤ لاس په ماشوم ایښے ناموس ته سترګې واړوي) "مخروره! ښکاره شوې؟ هله ورشه، چې وُرندار دې درباندې څۀ ؤخوري اؤ بیا راځه خپلې کوټې ته".

"کوټې ته" وئېلو نه اګاهو هغۀ بهر ته لاره نیولې وه.

"(مشره مور ځیرک ښکول کړي) نېکبختې قمرو! هلک ځان نه اوچت څملوه. په ډډه چې اؤړې، نو خُدا ے مۀ کړه، د ډډې لاندې دې نۀ شي اؤ چې تے ورکوې، نو مسواکه ګوته اؤ منځ ګوته کښې دې تے نیسه اؤ خُلۀ کښې ئې ورته ږده!"

د قمرو غېږ کښې وړومبے کاکے دے. مشرې مور ته ډېره ساده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده.

کلي کښې تولو نه ساده وګړے خو مُوندر ؤ. د هغۀ وادۀ کښې د نکاح په وخت مُلا د هغۀ نه تپوس ؤکړو اؤ هغۀ ځواب نۀ ورکولو. ځو واره د مُلا لخوا په تپوس چې هغه غلے پاتې شو، نو ماما ئې ورته ؤوې،

"يه کور وړانيه! يؤ "هو" خو ورته ؤکړه!".

"دا خو ډېر اوږدۀ تپوسونه کوي. زما په ځاے ئې ورته تۀ ؤوايه!".

(د موندر په دغه ځواب اؤرېدونکي خندا نه لؤړې بؤړې پرېوتلي وو).

خپل وادۀ کښې د نکاح د ښه کولو تۀوان نۀ لرونکے مُوندر بيا د يؤ خپلوان وادۀ کښې په مړدکي مړ شو. مُوندر ته په اسانه چا خور لور ورکولو ته غاړه نۀ ايښودله، ځکه چې يؤ خو هغه ډېر ساده ؤ اؤ بله دا چې رنګ نه تور ؤ. کۀ د ښائست نهه نوي ببلګې اؤ د بې ډولۍ نهه نوي ببلګې واخلې اؤ مُوند سره ئې ؤتلې، نو د ښائست يوه کرښه هم هغۀ کښې ځان برخېره کولې نۀ شو. د هغۀ تورو سترګو کښې زيْړ ګاټې ښکاره وو. غاښونه ئې يؤ بل نه ډېر لرې وو اؤ څۀ ځاے تور، څۀ ځاے زيْړ وو. پلن لاسونه اؤ پښې، چې تلې ئې لکه د څمڅېرې د خېتې رنګ لرلو اؤ نوره ځاندره ئې د شمشتۍ د ډال غوندې کلکه اؤ سْتغه وه. د هغۀ د سرېتوب کۀ هر څو کلي کښې د جغ څوک نۀ وو، خو دغه برخېره پېلامونه د هغۀ خپْلوۍ کښې خنډ د پاره ډېر تېر وو. څمدُوره د هغۀ په ختېه نۀ وه، خو د څمدُورې مور خپل مېړۀ طلاق کړې وه. د هغې رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ښائست لکه د ګُل ؤ اؤ خَلي نه هم ښه تېره وه. د طلاق شوې مور نوم اؤ تېره ژبه د ثمدورې د پاره د خپلوۍ راتلو کښې لَوي اټکل ؤ اؤ يوه ورځ د مُوندر خپلوي د هغوي کره ورغله. د ثمدورې تلونکې ځواني ښاپېرۍ د ښاپېرک په برخه کړه. مُوندر چې بهر ځومره غلے ؤ، دغومره خپله کوټه کښې په چړچقو ؤ اؤ ثمدوره چې څومره لمبه اؤ تؤده وه، دغومره کوټه کښې يخه وه. د مُوندر خوا چرې هم د ثمدورې سره سړه نۀ شوه، خو مُوندر خَلۀ د حيا په پلؤ تړلې وه. کله کله به د هغۀ زړۀ له راغلل،

"د ثمدورې مور به هم دغسې يخه وه، ځکه خو ئې پرې پلار ښن راوستې وه".

هغۀ د ثمدورې سره خپل تړون د خپلې تندې نه ډېر کړو اؤ دا پرېکړه ئې ؤکړه، چې هغه به هاغه څۀ نۀ کوي، کوم چې د ثمدورې پلار کړي وو. هغۀ ته به ځان ؤوې،

"کۀ د ثمدورې غوندې تۀ يخ وې اؤ هغه ستا غوندې تؤده وه،اؤ ثمدورې تۀ پرېښودې يا ئې تا سره غلا کوله، نو تا به څۀ کول؟"

د مُوندر تور مخ، پېړې توربښنې شونډې، پلنه پوزه، ګُولګُوتې وېښتۀ، زېړې چُوچنۍ سترګې اؤ داسې نور ډېر څۀ وو، چې مُوندر نه ئې خپلوۍ تمبولې، خو دغه پورته شوې خبره د هغۀ ټولو نه لويه ښکلا وه اؤ بيا چې مُوندر نۀ ؤ، نو ثمدُورې ته د هغۀ يوه يوه خبره مخې ته ؤدرېدله. چې هر څومره ؤ، مُوندر خپلې شپې ورځې د ثمدورې د يخ خوي سره تېرې کړې. ثمدورې د بې ډوله مُوندر دننه د ښائست هغه چينه ليدلې وه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه به په سپينو پوستکو کښې نۀ وه. د مُوندر ويشتونکے ډېره مُوده وروستو په ګوته شو، خو اوس پرې د مُوندر د پلار اؤ وړونو لاس نۀ بر کيږي. دغه خبره به راتلونکي ته پرېږدو. دومره ده، چې ځمدوره به تل د هغۀ کونډه وي.

اوس شل ځلې وې اؤ اووۀ شلې نومونه. هر چا لکه د چاړا بېل بېل نومونه په يؤ ابړ، يوه سا اؤ يؤ رنګ وئېل. چې زوړ ډېر شو، نو يؤ غُړمب سره هر يؤ غږ پخپل پخپل ځا ے پښه نيولے شو.

"ټق پُولۍ ؤچؤده اؤ سر نېنې ؤتړۀ. تاسو به ورله ولې نوم ږدئ؟ د نوم پوښتنه ناموس خان نه ؤکړئ!"

د مشرې مور خبرې سره ټولې سترګې په ناموس خان اتنې شوې (ځوک چې تر دغه وخته پخپله دغه زوړ ته تربېدلے ناست ؤ).

"ځيرک خان"

ناموس خان چرې هم دومره په اسانه څۀ نۀ وائي. دا نوم لکه چې هغۀ په ځلۀ کښې نيولے ؤ. چا ته هم برځېره نۀ وه، چې دغه نوم ناموس خان د وادۀ ورځ نه ځان سره په زړۀ ليکلے ؤ اؤ هم دې وخت ته ناست ؤ، چې خپل ځوي له به دغه نوم ږدي. دغه نوم هغۀ د ځان سره لُوي کړے ؤ. په دغه نوم د هغۀ سوُد کېدۀ. مشرې مور په دغه نوم اؤرېدلو ځو شېبې په يؤ ناپ ناموس خان ته ؤکتل. هغۀ دواړه لاسونه يؤ بل کښې ورکړي خپلو ځنګنانو کښې ؤنيول اؤ نوم اخستلو د پاره پورته شوې سترګې ئې د مشرې مور سترګو نه په زمکه ځملولې. د مشرې مور سترګو کښې دوه رڼې اوښکې ؤځلېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيرک خان د ناموس د کوچنيتوب يوازينے ملګرے ؤ. د کلي څۀ بې سره هلکان، چې ناموس خان ته به ئې "جينوټارے" وئېلو، د ځيرک خان د وېرې نه قُړنج نۀ شو کولے. کلي کښې به دواړه يؤ بل نه بغېر کنډم ښکارېدل. ځيرک خان له د ژوند ډېر تنکي وخت کښې لُوبې کودالہ بېلچه لاس کښې ورکړي وو. مور چې به ئې په شلمه ګېډۍ لؤ کولو، نو هغه به هم ورسره ؤ. ټول کلي به ورته د کونډې ځُوے وئېلو. د پلار د څلي اؤ د دوي د کور منځ کښې يوه وړه لاره اؤ د کلي جومات ؤ. د اولس پچموزو ناموس خان غلے کړو اؤ ځيرک خان تود خُويه. خبره په خبره غوڅول هغۀ له نۀ ورتلل. (لاسونه وو کنه!) مور به ئې کله کله د خپل مړ مېړۀ څلي ته سترګې نؤژني کړې، څوک چې د ژمي يوه يخه شپه کښې تنګ تکور نه کور ته راتلو اؤ سحر ئې شاملات سره مړے پروت ؤموندلے شو. د هغۀ د رباب يؤ تار شلېدلے ؤ. نن پورې هغه رباب دغسې نيمه خُوا اؤ غلے دېوال ته ځُوړند دے. د موسمونو څومره نُيازبيني سندرې دي، خو په دغه رباب چا اړولې نۀ شوې. د ځيرک خان د مور زړۀ اؤ دغه رباب دواړه يؤ مړي سره ډېر بې څوکه شول (هغه مړے، چې کۀ وژونکي ئې هر څو ډېر دي، خو نن پورې پکښې يؤ هم په ګوته شوے نۀ دے).

د ځيرک مور ليدل، چې د هغې د مېړۀ ځاندره کۀ د خاؤرو لاندې خاؤرې شوې ده، خو هغه په ځيرک کښې ژوندے شوے دے. هغه بيخي پلار ته تلے دے. سترګې خو ئې ترې بيخي نۀ دي خُوځېدلې. چې خبره ورته بده ؤبرېښېږي، نو غلے شي..... داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلې، لکه ځُول راتلو نه وراندې چې سیلۍ سا ؤنیسي.
د ځیرک خان شونډه چې شنُه شوه، نو په مور ئې هم پېغلتوب راغلو. هغه په سُپینو شوؤ ځنو بیا په ستر شوه. دا ریښتیا وو، چې هغه اوس هم کونډه وه، خو د ځیرک خان سرتېزۍ نه ځار، اوس نۀ چا هغې ته کونډه وئېل اؤ نۀ ئې چا ځُوي ته د کونډې ځُوے. په هغې "د ځیرک خان مور" نوم کېښودے شو.
یوه ورځ ځیرک لکه د نورو پښتنو ځلمو د پښتونخوا د مینې ډکه غېږه د خپلې نهرې ګېډې د پاره پرېښودله. د مرې خاؤرې وږې پښتانۀ، چې د نړۍ هغه بدمرغه قام دے، چې خپلې خاؤرې ئې د لوي خُدائے د ورکړې ټولې پنګې ځان کښې رانغښتې دي، د رڼو سُپینو اوبو سیندونه پکښې چاپېره بهېږي اؤ ځنګلونه ئې هسکه غړۍ شنۀ ولاړ دي، خو بیا هم د صنعتونو نیشتون د دوي په خاؤره دا وېنا ریښتونې کوي، چې "خُدائے د خپلو خزانو په لټون سلو کښې پنځۀ وګړي ماړۀ کوي اؤ د دغه خزانو په کار راوستلو باندې پاتې پنځۀ کم سل".
دغه ورځو کښې د پښتنو خواریکښو د پاره کراچۍ د دوبۍ په توګه ؤ. پښتنو به خپلې ښېرازه زمکې اؤ کښتونه ؤکرل اؤ بیا به د اشر پورې کراچۍ کښې نغدې دیاړۍ له لاړل. څۀ هلته پاځۀ مېشته هم شول. دغه وخت پورې کراچۍ کښې تؤدۀ باد الوتلې نۀ وو. په ځیرک خان به کراچۍ کښې د کاکوان، خړو اؤ پوردلې زړونه راټول وو، خو د هغۀ مسافرۍ کلې کښې ناموس بیخې یوازې کړے ؤ. اوس به هغه د جومات مخامخ مورې باندې نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤدرېدلو (ځکه چې د غلته به زیاتره هغهٔ ځیرک سره خبرې کولې).
هغه خڵې چې د ځیرک خان په سُوک غلې وې، اوس د ناموس سرېتوب د ملنډې نه ویستلې وې. دغه مُوده چې مٰیاشتو ته ؤرسېده، نو د ناموس زړهٔ د خپل خوږ ملګري لیدلو ته ډېر لېواله شو. مازیګر جومات کښې نمونځ پسې هغهٔ د ځیرک د لیدلو دُعا ؤکړه. نیمګړې دُعا زر ؤنمانځلې شوه اؤ بله ورځ کلي ته ځیرک راغلو ــــــ پخپلو پښو نهٔ ، د روغتون امبولنس کښې. ژوندے نهٔ، د یؤ ناپېژندلي مړدکي ښکار شوے (ځکه خو د ناموس دُعا نیمګړې وه). د کراچۍ په ارتو پڵنو لارو اؤ لویو دنګو ماڼو کښې د ژوند ارزښت باندې څوک نهٔ پوهېږي. د سیاستمدارانو سترګې یؤ بل ته بڕګې شوې وې اؤ د هغوي په لمسه یوه ورځ مرګ د دغه ښار لارو کوڅو کښې اتڼ ؤکړو. د بې وسو اتۍ ؤسوزولې شوې اؤ بسونه اؤ لارۍ ئې ؤچقولې شوې. د وژنې اؤ وڕانې د یوې اوږدې لړۍ دغه بې ترسه پېل ؤ. د ځیرک د مور ستر یؤ ځل بیا مات شو.
د خپل پلار قبر سره خٔوا کښې هغه ښخ دے. د هغهٔ مور اوس لږه اخوا ښخه ده. د میني پېرزو نه ځار شم، د مور اؤ پلار قبرونه ئې نږېدلي دي، خو ناموس اوس هم اختر ته د هغهٔ قبر لېؤ کوي اؤ ګلونه پرې خٔوروي. کهٔ تاسو چرته ورپېښ شوئ اؤ دا مو هېر وو، چې د ښرولې ؤنې نه د لارې پله د مامدین کاکا دوي د کښتونو اړخ ته ځیرک خان ښخ دے، نو بیا به ئې هم په ډمبرګلو اؤ ورخاړو ؤپېژنئ، چې دا د ځیرک خان قبر دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د "ځيرک خان" نوم اخستل شۀ وو، چې ورږومبې "ډېر ښۀ دے" ورته ښکلې ؤوې. ښکلې دې نه خبر نۀ وه، چې ځيرک خان څوک ؤ اؤ د ناموس خان زړۀ کښې ئې څۀ ځاے ؤ، خو دغه نوم ئې په غوړو خوږ ورغلو.

"خو هسې نۀ چې څوک ورته "ځيرکو" وائي؟"

مابتۍ خپلې اند ښېښې څرګندولو سره تهولو ته ؤکتل.

"چې ناموس ورته "ځيرک خان" ؤوې، نو "ځيرک خان" شو (مشرې مور پرېکړه ؤکړه) د چا پلار خو دې ورله نوم وران کړي، چې د پلار هغه بغرۍ ئې په ترښځ کندې کړم".

(يره چې يؤ خو به دا مشره مور کنځلې کله پرېږدي؟)

پرځند کاکا خپلې چړې اؤ نلونه کسوړۍ کښې اخستې د قدوس خان دوې خپر ته راغلو. د کلي څو وګړي هم دغلته ناست وو.

قدوس خان سپين اغوستن اغوستے، سپينه خولۍ په سر اېښې پرانستې لستوڼي ناست ؤ.

"پرځند کاکا! سونت له راتلې، کۀ وريژو له؟"

د قدوس خان په ځاے مېترې پرځند کاکا ؤپوښتلو.

"مېتريه! ستا غوندې څنګل مې مخ ته نيولے نۀ دے، د بونجۍ پوزې خو به دا منې، چې بوي زر راکاږي. دېګ نه چا سر لرې کړو اؤ پرځند ته ياد شول، چې بل مسلمانول غواړي".

د پرځند کاکا قيصه به بيا چرته واؤرو. هغۀ سره خبرې کول د هر چا د وس خبره نۀ ده (پانوس غېږ کښې ځيرک خان نيولے کور نه خپر ته راغلو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هله راد ېخوا ئي کړئ! اوس به ئي درله مسلمان کړم".
خپل نلونه اؤ تېره چړه لاس کښې نيولې پرځند يؤ نظر ځيرک خان ته ؤکتل اؤ ناګهانه ئې د خلې نه ؤوتل،
"الله دې بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤساتي!"
اؤ بيا چې کله ئې پچې ته ؤکتل، نو مخامخ ولاړ پانوس نه ئې تپوس ؤکړو،
"پتنوسه! پرېکړم ئې؟ بيا به پکښې څۀ پاتې نۀ شي".
"پرځند کاکا! شرق ترې ؤباسه! برسنده به پرې ؤخورم، بيا به ورته پسخېږي".
د پانوس دې هم بلا ورکه وي، خو پرځند کاکا خبره په دغې د بره هم وړاندې بوتلله.
"اے پلار دې ئې خُدا ے ښۀ ساتي، ګنې تاسو نه خو ګيله هسې ځان مرورول دي".
"پرځند کاکا! څۀ له راباندې د خاتم طائي قبر په لته وهې. نور څۀ ؤکړم. سېدان يو، خبره کوه، زمونږ دعا نۀ سُتنيږي اؤ نور تۀ ښۀ پوهه ئې".
د پانوس په خبره به ناستو ډېر خندلي وو، خو د پرځند کاکا متل پانوس د خندا کړو،
"پرېږده مړه! خُدا ے دې سپے سړے نۀ ګړي اؤ تۀ ترې سوال د بارانۀ کوې".
ما خو درته وئيلي وو، چې د پرځند کاکا دې بلا ورکه وي. کلي کښې تول د هغۀ د خلې نه ځان ساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د پتنوس ځویه! څه ګنې بیا دې تېرۀ کړم".

میرګاتې خوار ننداره کوله، خو پرځند کاکا ئې د پلار تؤدۀ په هغۀ سارۀ کړل. هغه هم په ریښتیا ؤتښتېدو.

"پتنوس خانه! پرتوګ ترې ؤباسه اؤ کمیس ئې بدې کوه! چې خرپ ترې ؤباسم".

راپوړې باندې خو کلې کښې غم هم تود وې. مشرې مور د خوږو وریژو د پګ پوخ کړے دے اؤ راپوړې تمبل راخستے د کور انګڼ کښې ناسته ده،

"اؤ زۀ پنا ولاړه یمه

هلکه بلې مۀ نړوه!

لیدې مۀ نۀ شې"

وادۀ کړې ورسره پړقې وهې. ناوادۀ شوې پړقو سره څۀ خیالې نړې کښې هم وړکې دې. د هغوې روح هم یؤ بت ته دغه وائې،

"مینه کښې تا نه کمه نۀ یم

(هلکه بلې مۀ نړوه!)

خو وړه نۀ یم، چې به کلې خبرؤمه"

بیا لږې ګاګیرې شې ـــــ پلار، ورور، توپک، مرګ.....

پښتنې مینې تل حبس کښې وې.

پښتنې جذبې تل د وېرې سیورې کښې سا اخلې اؤ بیا مړې شې ـــــ پښتانۀ د مینې په اسره ژوندې وې اؤ په مینه مړې.

راپوړې: "یار مې د جنګ نه په شا راغلو"

ګنې خلې: (هلکه بلې مۀ نړوه!)

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپوړۍ: "په پرونۍ ورکړې خلٔه ستومانه یمه"
وُرندار هسې په خلٔه وائي چې،
"راپوړۍ! اوس د خبر ختم ؤشو اؤ تا بیا ډمامې ته لاس کړي دي".
(خو پټ ئې تمبل سره زړۀ ترپکې وهي).
"دوزخ پسې رندہ شې د مُلا بادر لور! چې نن ئې نۀ وهي، نو کله به ئې وهي؟"
مشرې مور دې پسې په راپوړۍ غږ ؤکړو،
"نن به دې تمبل شلوې، دومره ئې ؤغړنګوه!"
راپوړۍ: "خولګۍ دې خورم، نۀ پرې مړېږم"
ګڼې خلې: (هلکه بلې مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "نېکبختې تولله را په شا شه چې دې وړمه"
اؤ "چې دې وړمه" سره ګڼ غږونه ؤشو،
"مړه مۀ شې راپوړۍ!"
راپوړۍ: "تا په کوڅه کښې ټوخے ؤکړو"
ګڼې خلې: (هلکه بلې مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "زۀ په مستو ککړه خلٔه در ؤوتمه"
راپوړۍ: "د نغارې اواز دې راغے"
ګڼې خلې: (هلکه بلې مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "د ورې لُور سره د کټ نه پرېوتمه"
راپوړۍ ته مشرې مور وئیلي وو، اوس به د عبدالرحمان مُلا په بانګ ؤدرېږي. دغه تؤدوبنه کښې د وُرندار سترګې په مابتۍ ؤدرېدې. مابتۍ اؤ مونپجره د دالان د وړوکي دېوال سره ولاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. مابتې خپله شونډه چيچله او يو لاس ئې خپل لُوځ سر سره د مونيچرې په اُوږه ايښے وُ. د مابتې سترګو کښې وُرندار پېغله تنده وُليدله او مخ کښې ئې د خندا ټولې کرښې ژورې شوې.

"مابتې!"

"مابتې!"

(د مور په دوېم غږ هغه د خيال غېږه کښې ويښه شوه)

"هں مورې!"

"قمرو له اوبهٔ يؤسه!"

د وُرندار دغه وس وُ، چې مابتې د هغې د خيال د بُت غېږې نه کُوزه کړي.

ناموس او پانوس په دغه شپه ناوخته د اوبهٔ خُور نه راغلي وو. ناموس چې سحر نمونځ وُکړو، نو اودهٔ شو او پانوس خو ځان ته د نمونځ بخښلو څهٔ بانه ګوري. ټوله شپه ئې اوبهٔ خُور کړے وُ، ښکاره خبره ده، چې ماسپخين به پاڅېدلو. هغه خو زر اودهٔ شي، وائي "نمونځ په ويښو اوړي". الله دې پوهه کړي.

ماسپخين نمونځ پسې ناموس د جومات مخې ته مورې باندې ولاړ وُ، چې پرځندکاکا ورسره سلام کولو پسې د ځُوي مبارکي ورکړه.

"ډېر ښکلے ځُوے خُدائے درکړے دے. الله دې بدو سترګو او بدې ورځ نه وُساتي!"

ناموس په دواړو لاسونو د هغهٔ لاس وُنيولو او په ډېر روڼ تندي ئې تُرې مبارکي واخسته. د ځيرک خان مرګ نه په کلونو وروستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د جومات مخامخ موړه باندې په وړومبي ځل ولاړ ؤ. د هغهٔ زړهٔ غوښتل، چې هم دغلته ولاړ وي او د ټول کلي اولس راشي او هغهٔ لره مبارکي ورکړي. پرون چې د څوړو وړيژو د بېګ نه څلور غوړۍ جومات ته راغلې وې، نو ماښام د سونت نه ټول کلے خبر شوے ؤ او ناموس له ئې مبارکۍ ورکولې. د خپل تربور سپدګلي په ليدلو هغهٔ خپله سينه د ډېر وياړ نه پلنه کړه او ژوند کښې په وړومبي ځل د هغهٔ پستو سترګو کښې کلک نظر برند شو. سپدګلي يوه ورځ قدوس ته وئيلي وو، چې کهٔ د ناموس خوښه وي، نو هغه به ورلره خپل ځوے ورکړي. د سپدګلي زړهٔ سپين ؤ. هغهٔ دغه خبره په خواخوږۍ کړې وه، ګنې څوک د خپل زړهٔ غوښې بل له ورکوي، خو ناموس خان ته دغه پېرزو لکه د پېغور ؤدرېدلې وه. د پښتنو د مينې او کرکې، پېرزو او زباد، ورکړې او منښتې خپله ژبه او خپل مخ دے. پښتانهٔ د وياړ نه په لړه منونکي نهٔ وي. وياړ د پاره هغوي ته د سر بيعه هم ارزانه وي. دغه وياړ هغه د وينې په تړون کښې لټون وي او کله کله د وينې تړون هم د خپل وياړ د پاره غوښولو کښې د لارې خنډ نهٔ پرېږدي.

"نن مو د خبره سره ځيرک خان د يويشت ورځو شو"

د کوټې ور پورې کولو سره ناموس خان ؤوې، او بيا ئې سپېږمې رانښکلې چاپېره ؤکتل،

"مشرې مور مشکۍ ترور ته وئيلي دي، چې هره ورځ به ځيرک خان ته سپيلنې لوګے کوې. دا دومه هغې روغه کړې ده".

قمرو د ناموس حېرانتيا له په موسکۍ خله ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناموس په دغه ځواب موسکي کېدو سره د هغې ځلۀ خپله ځلۀ کښې واخسته اؤ قمرو د هغۀ مخ ته خپل لاس ؤنيولو (د دغه لاس ايښودلو چرې هم دا زړۀ نۀ ؤ، چې هغه دې د قمرو نه ځلۀ ؤباسي) اؤ بيا ئې په رو د هغې غېږ کښې پروت ځيرک خان له مخ ښکول کړو.

د خپل کميس په ځاے د قمرو کميس اغوستلو سره بل کټ کښې څملاستونکي ناموس ؤوې،

"وريځې نن ښې ؤګوابښېدې، خو ؤ نۀ ورېدې".

قمرو په يؤ ناپ ناموس ته کتلو کتلو کښې ناڅاپه په خندا شوه.

موسکي اؤ حېران ناموس ؤپوښتله،

"ولې په خندا شوې؟"

"وريځې خو کۀ نن ؤ نۀ ورېدې، سبا به ؤوريږي. خاندم په دې چې، څومره ورځې دې دا کميس وا نۀ غوستلو. زۀ ځان له دومره خېتهی شوې ؤم چې".

"زۀ نۀ پوهېږم قمرو! څۀ خبره ده، چې زما د ښځو رنګونه، کړۀ وړۀ اؤ اغوستن ډېر زيات خوښ وي. زۀ وېم، چې هم دا اغوستن مې اغوستي وي، نکريزې مې په لاس کېښودې، بنګړي مې لېچو کښې ؤشرنګولے".

"ولې هں؟ تۀ داسې ولې کوې؟"

(اوس د هغې مخ نه هغه خندا تلې وه)

د ناموس خان په مخ ځونډي رېره ده. داسې به ؤوايو، چې لړې ئې څنې اورېدې شوې دي اؤ لړ وېښتۀ ئې زنې نيولي دي. هغۀ پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرته چاړه راښکلې نۀ ده. سينه ئې د وېښتو نه داسې پاکه ده، لکه چې په پوزه ئې نومې وېښتۀ نشته. د تګ وخت کښې کېڼ لاس لږ ځوړند شوے وړي. خبرې ډېرې په رو رو کوي اؤ زياتره زمکې ته ګوري. غوښه خبره به دا ؤکړو، چې هغه جينوټارے غوندې دے اؤ په وړوکوالي به هم په دغه نوم هلکانو تنګولو، خو په کوټه دننه هغه سړے ؤ. د هغۀ غېږ کښې قمرو چرې ځان تږے ليدلے نۀ ؤ.

قمرو د هغۀ نه څو شپې اګاهو پوښتنه کړې وه، خو دا پوښتنه هغې په وړومبي ځل نۀ وه کړې اؤ نۀ په وړومبي ځل ناموس خان د هغې په پوښتنه غلے شوے ؤ (ځکه خو هغې بيا تپوس ؤ نۀ کړو). کوټه کښې چپيا خپل سُوري خوارۀ کړي وو، چې دې کښې وريځې ؤغړمبېدې. د بُرېښنا پړق د کوټې د ور چؤدو کښې ځان ؤځلولو. څو شپې دغه ګرز ګروز اؤ پړق پړوق کښې تېرې شوې اؤ بيا بهر په زمکه د څاڅکو ټوپونه شول.

د څاڅکو په ښکالو اؤرېدو ناموس خان ؤوې،

"خُدا ے خو دې باران د اُورېدو کوي نۀ"

"سپرلے په سر دے. خامخا به کېږي"

"نه قمرو! زۀ وېم، چې اوس ؤدرېږي اؤ نولس ورځې پس بيا غوټ يوه مياشت ؤورېږي. زمونږ ځيرک خان به د څلوېښتو ورځو وي".

(د پانوس خبرې اوس لږې شوخې نۀ دي؟)

"اؤ ما به لامبلي هم وي".

(قمرو دا وئيلو سره د حيا نه سر د هغۀ تُرخ کښې ورکړي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پانوس خان موسکې شو ..... قمرو ته ئې ؤکتل اؤ بیا خُدا ے زده ځۀ وخت به اُودۀ شوي وي.
شْپاړس ورځې جړی ؤورېده. د کورونو د ناوؤ خْلې ؤ نۀ درېدلې. د مُوندر دوي د چنې د ېوال باندې دوه څوپېدار پرېوتي وو. د پټو په پُولو ولاړې ؤنې اؤ پټو کښې فصلونه مْلاڅت وو. د ځاروؤ د تشو بُوسو په شْخوند خْلې پخې شوې وې. سْره غرمه به هم د نمر په نیشتون لکه د سْکښې مابنام توره تېرېدله. شپې خو بیخي د ګناهګار زړۀ رنګ اخستې ؤ. ګړګوړ بابا په یؤ اېړ ګُورېدلو اؤ لارو کښې ختې ښې خوشتې شوې وې.
د جړی د اوولسمې ورځ شپه نور کله نه ډېره توره اؤ دْرنه وه. اسمان څو شېبو له غلے شوے ؤ. شپې خپل نیم ژوند تېر کړے ؤ، چې بْرېښنا شوه اؤ برېښنا سره سم ګړزګړوز شو اؤ ډک جام په لاس اسمان بیا تیندک ؤخوړو. ټوله شپه ناوې ؤشرېدې. مشرې مور د چرګبانګ نمونځ دالان کښې ؤکړو.
"خُدایه! په وخت نۀ پوهېږم، خو تۀ ئې په چرګبانګي قبول کړې".
(مشرې مور خپله غاړه په دُعا خوشې ؤګڼله. مُصله ئې په کټ کښې کېښودله اؤ بیا کوټې ته ډډې کېدو د پاره دننه شوه. د هغې خیال ؤ، چې لا نیمه شپه ده. سترګې ئې پټې شوې نۀ وې، چې نمر څیره وهلې وه).
"مورې! مورې! یه مورې!"
د بلقیس ګاګیرو غږونو مشره مور تُونده پاځوله اؤ د کوټې نه بهر وتلو سره هغې د ناموس خان د کوټې نړېدلې بلې ؤلیدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ډوبه شوم خُدایه!"
د بلقیس اؤ مشرې مور په چغو قدوس اؤ پانوس د ناموس کوټې ته رسېدلي وو. څو شېبې تېرې نۀ وې، چې کور کښې د کلي ښځې، مرونه اؤ وارۀ راغونډ شوي وو. د ډب اړخ ته دېوال پرېوتلے نۀ ؤ، خُوئېدلے ؤ. نۀ زُوږ نۀ غُرب. لږ وخت تېر نۀ ؤ، چې بیا نمر د خلقو سترګې بْرېښولې. سړو په خاؤرو اؤ برګو لړې کولو خپلې ساګانې ماتې کړې وې (خو دغه وخت د سُتړي کېدو احساس چا ته کېدلو؟). د کوټې تیر سره لږ نژدې د تورسرې کمیس ښکاره شو اؤ سپدګُلي قدوس ته غږ ؤکړو. هغه راغلو اؤ خاؤرې ئې تْرې اخوا کړې. د کلي نور سړي دغه وخت دغه ځاے نه اخوا شوي وو. قدوس خان څادر په مړي واچوۀ اؤ د پانوس خان سره ئې دالان ته یؤړلو. د کلي ښځې د قمرو لیدلو ته په دالان ماتې شوې، خو پانوس سُتنې کړې. مړے کټ کښې څملولو سره هغوي د مشرې مور کوټې ته دننه کړو. مشرې مور پخپل لاس د ناموس خان نه د قمرو کمیس ؤویستلو. بیا قدوس ځان سره پانوس اؤ پرځندکاکا ملګري کړل اؤ دغه ځاے ئې نور ؤلټولو. قدوس دا پټول غوښتل، چې د کلي نور وګړي دا ګڼي، چې قمرو د کوټې نه ؤویستلې شوه. دغه وخت د خپل ستر ساتلو د پاره پرځندکاکا باندې د هغۀ زړۀ اوبۀ څښکلې. د کلي اولس ته هغه یؤ نټي ؤ، خو قدوس پوهېدلو، چې د کاڼي نه به غږ ؤځي، خو پرځندکاکا نه نۀ. کۀ کلي کښې په کلوېغۍ چا ځان پوهولو، نو پرځندکاکا سره به ناست وو. دغه ستر ډېر ټینګ پاتې نۀ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ځکه چې کله لږې نورې خاؤرې دوي اخوا کړې، نو د بش لاندې قمرو سا اخستله اؤ د هغې غېږ کښې پروت ځیرک خان په ښخ خوب اودهٔ پروت ؤ).

"هله وروښو راشئ!"

د قدوس غېږ سره ټولو د هغهٔ اړخ ته منډه کړه. بش ئې په ټوله اخوا کړو اؤ قمرو په بړستن کښې ئغښتلې قدوس اؤ پانوس دالان ته یؤړه. د هغې روڼ مخ په خاؤرو خړ ؤ اؤ تورو وېښتو کښې ئې خاؤرې ښځلې نخښتې وې. د هغې سترګې د کوټې پله اؤړېدلې، خو هغې د خپل مخ د اړولو ټوان نهٔ لرلو. مشره مور دغه وخت د خپل ناویاته نمسي تلوسې د رنګې شوې کوټې خوا له بوتله. ځیرک خان نهٔ یوازې دا چې ژوندے ؤ، بلکې په خوږ خوب اودهٔ ؤ. مشرې مور هغه غېږ کښې اخستے برنډې کښې پروت کټ کښې څملولو. قدوس، پرځندکاکا، سپدګلي اؤ پانوس کټ کښې بې ځانه قمرو روغتون پله واخستله. ټوله شپه د ډروند تیر اؤ خاؤرو د پیټې لاندې د هغې سا څداے زده څنګه ټینګه پاتې شوې وه؟ د قمرو مخ چې کوم اړخ ته ؤ، هماغه اړخ ته کټ کښې ځیرک خان پروت ؤ، چې اوس ئې سترګې غړېدلې وې —— د دواړو لاسونو ګوتې ئې خپله خلهٔ کښې نیولې وې —— دواړه پښې ئې راغونډولې، غځولې. د قمرو سترګې د خپل ځیرک مخ نه چرته وتلې. کور کښې یوه ژړا انګولاوه. ور ته رسېدلو رسېدلو کښې د هغې سترګې د خپل ځیرک په لیدلو مړې شوې نهٔ وې، خو مړې شوې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېمه شپېه

د کور نه وتونکو دوؤ غُبرګو جنازو مشره مور ماته کړې وه. کۀ هغه خبر وه، چې د بارانونو دغه ماته شوې شپېه به د هغې کور نړوي، نو هغې به د نمر سترګه داغلې وه، خپله پينځه به ئې ځيرې کړې وه، وريځ ته به ئې وئيلي وو، چې:

"درې درې!
د وريځ تورې بلا!
درې درې!
زمونږ په کلي کښې د چا هم نۀ خُوښېږې بلا!
درې درې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس د هغې خپلې سترګې ترېدلې وې. اوس هغې سره يؤ ځيرک خان ؤ، چې هم دغه ئې د ځېل کوونکې زوړ زړۀ دلاسه وه. کور کښې کۀ اوس ځيرک خان هر څو بې څوکه شوے ؤ، خو مشرې مور اؤ مابتۍ د ناموس خان اؤ قمرو د برخې مينه هم دۀ له ورکوله. د کور نورو وګړو کۀ هغۀ سره ډېره مينه نۀ کوله، نو بيا هم د هغوي خوٰاخوږي اؤ زړۀ سوٰاندي د وړوکي ځيرک خان وخت تېري د پاره ډېر وو.

مابتۍ کۀ بلقيس راوړې وه، خو د ناموس خان ګوته نيولې ئې پل اخستے ؤ. د هغې د اغوستن، بنګړو، نکريزو اؤ پېزار خوٰښول اؤ راؤړل په ناموس خان وو. د هغې ژبې د قمرو غېږ کښې خبرې زده کړې وې اؤ د ناموس خان سترګو نه ئې پېرزو پېژندلې وه. هغه چې په وړومبي ځل د پښغلتوب وينې ؤوبروله، نو د خپلې مور په ځاے ئې خپل حال قمرو ته وئېلے ؤ. په هغه ورځ د مابتۍ ژړا ته قمرو ډېرې دلاسې ؤوئېلې، ډېره ورته نانې کتانۍ شوه، خو د مابتۍ اوښکو قمرو هم ؤژړوله اؤ بيا چې به کله د مابتۍ ورځې شوې، نو د لوپټې پيسکے خلٰۀ کښې نيولے د حيا نه به اوبۀ اوبۀ شوه. قمرو کښې دننه يوه مور وه اؤ دغه مور ته د بلقيس مابتۍ په برخه رسېدلې وه. د پښغلوتۍ لور زړۀ په ځاے کول اؤ دغه وينه باندې پوهول ډېر ګران وو. بلقيس خپلې لور سره دغه سر خوٰږ کړے نۀ ؤ.

داسې وخت چرته نۀ ؤ راغلے، چې مابتۍ فردوس غېږ کښې اخستے ؤ، يا ئې چرې دلاسه کړے ؤ، خو د مشرې مور غېږ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغېږ هغه ځېرک خان بل چا ته نۀ پرېږدي. دغه ورځ ځاموری ځېرک خان غېږ کښې نيولے سرې سترګې ناسته وه. نن ځېرک خان د څلوېښتو ورځو شوے ؤ. نن هغه ورځ وه، په کومه ورځ چې ناموس خان باران غوښتلے ؤ. هغۀ غوښتل، چې نن ورځ نه باران ؤوريږي، خو نن نه دُرې ورځې وړاندې باران ؤدرېدلے دے. قمرو وئيل، چې په نن ورځ به هغه څلوېښتی نه لامبي، خو هغه نن نه دُرې ورځې وړاندې لمبولې شوې اؤ خاؤرو ته سُپارلې شوې ده. نن د ناموس اؤ قمرو درېمه ده. پرځندکاکا د هغوي بخښانې د پاره وريژې باندې کړې دي. عبدالرحمان مُلا ځان سره چڼې اؤ د کلي څو مشران د هغوي بخښانې د پاره د قران ختم ته کښېنولي دي...... هغه قران چې ناموس اؤ قمرو لوستلے هم نۀ شو، هر څو کۀ مينه ئې ورسره ډېره کوله. چې کوم قام قران د مړو بخښلو، په نُخښتو کښې خوړلو اؤ برکت راتللو د پاره راخلي اؤ نور ئې کسوړی کښې نُغښتے تاخ کښې خوندي کړے وي، هغه قام په زمکه ننوځي. ښځې يؤ ځل د ځاموری غېږ کښې پروت ځېرک ته ګوري اؤ په سلګيو کيږي. دغه ښځې به خپلو کورونو ته لاړې شي اؤ هلته به ترې د خپلو وړو په مخونو ليدلو ځېرک هېر شي. وُرندار به اوس هغۀ له څۀ وخت ورکړي؟، ځکه چې د کور دُرې برخې کار د هغې په سر شو (يوه برخه خپله اؤ دُرې برخې د قمرو). ښکلې خو هسې هم په تک پک اؤ تېره خُلۀ وخت تېروي (اوس خو پسې ميرګاتې سره د درې مياشتو کميله هم نُخښتې وي، اوس به پرې څوک اُوده غوا پاڅوي؟). باور مې نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، کۀ د مشرۍ مور په زړۀ کښې نور د زور ځاځکے وي، چې څۀ له به ګوتې وروړي اؤ پاتې شوه مابتې، نو کۀ هغې مخکښې کار کوۀ، نو اوس به ئې هم ؤکړي.
موسمونه په ډډه اؤړېدل راؤړېدل. کله به شپې کنګل شوې اؤ کله تپژنې..... کله به د ورځې اور ورېدۀ اؤ کله به يخې هوا د ژوندو ځرمن ځيرله. کله به خاؤره، ؤنې بُوټي اؤ کښتونه لُوڅ لغړ وو اؤ کله به خاؤرې، ؤنو بُوټو اؤ کښتونو د رنګونو شال ځان نه چاپېره کړو.
چې کله به ورځ د شپې غېږه کښې اُوده شوه، نو خوږ ځيرک به مابتې ځان سره ځملولو. پروسکال چې د هاړ يوه خوپه شپه کښې اُوده شوې مشره مور سحر ويښه نۀ شوه، نو هغه ورځې نه مابتې ځيرک ځان پورې نيولے ؤ. وُرندار د مابتې لخوا د ځيرک په دومره پاملرنه خپله غاړه خوشې ګڼله اؤ د هغې خبره دروغ نۀ وه. هغه د کور نه نۀ ؤزګارېدله. بيا هم کله کله به چې د ناموس اؤ قمرو يادونو ژړغونې کړه، نو ځو شپبو له به ئې ځيرک ځان پورې ؤنيولو اؤ بيا به ئې ورله تندے ښکول کړو. اوس خو هغې د مشرې مور ځاے هم نيولے ؤ. غم ښادي اؤ د چم ګاونډ راشه درشه هم د هغې په سر وو. ښکلې څۀ خپلو وړو سره ګېره وه اؤ څۀ د ځيرک سره د مابتې ډېرې مينې د هغې زړۀ هغۀ نه تور کړے ؤ. کۀ خبره سپينه کوُم، نو د هغۀ نه به کله کله ښکلې کُرکه هم کوله، خو قمرو تل هغه لکه د خپلې خور ساتلې وه اؤ چې کله کله به مشرې مور هغې ته ژبه تېره کوله، نو قمرو به د ښکلې سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینځلو. کۀ ستاسو یاد شي اؤ د وادۀ په وخت کښې لا د ښکلې نکریزو نه بُوي ختلو، نو ناموس هغې ته دُرې کانې څنډلي وو. هغه وخت کښې یوه قمرو وه، چې د ښکلې زړۀ ئې ساتلے ؤ، دغه زْبادونو به ښکلې چرې هم ځیرک سره کُرکې یا د کُرکې څرګندؤنې ته نۀ پرېښودله.

د کُرکې اؤمینې په شا خپله یوه قیصه، یوه پېښه، یؤ خُوځښت اؤ یؤ جواز پروت وي اؤ بیا دغه کُرکه اؤ مینه د خپلې موخې په لور د یوې تګلارې په کرښه روانه شي. د هندوستان په خاؤره چې کال 1909ء کښې لارډ مورلے اؤ لارډ منټو د انډین کونسلز ایکټ (Indian Councils Act) غږ ؤکړو، نو په وړومبي ځل ئې د هندوستان وېش د پاره د مذهب کرښه راکښله. "ؤویشه اؤ بادار شه!" په لور دا د برېطاني واکمنۍ د هندوستان په مخ وړومبۍ بنسټیزه څپېړه وه. د دې تر مخه به یؤ مسلمان مسلمان کاندید اؤ یؤ هندو هندو کاندید له ټاکنو کښې خپله خُوښه څرګندولې شوه (یاد دې وي، چې دغه ټاکنو کښې د خپلو زمکو لرونکو ته د ووټ حق ؤ اؤ اولس ته د خپلې خُوښې څرګندولو واک ترلاسه نۀ ؤ. د هغه وخت د پیرنګي واکمن مُلاتړ ته ولاړو مسلمانانو دا لُوي بریالیتوب ؤګڼلو، چې مسلمان د پاره ئې د واکمنۍ حق ترلاسه کړلو، خو په دې خبره غلي وو، چې د پنجاب مسلمانانو ته ولې دغه حق ورکړے شوے نۀ ؤ). اتۀ کلونه وړاندې د بنګال وېش باندې پښه راکښلې شوه اؤ...... (خبره به لږه ؤغځېږي خو راځئ، چې لږ ورسره د خلې خُوند واړوو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

1906ء کبنې د بنګال وېش انتظامي موخه باندې شوے ؤ (هر څو کهٔ په شا ئې نورې هم ډېرې خبرې وې). وروستو د قام په نوم دغه وېش 1947ء کبنې ؤشو. د 1906ء په وېش 1909ء کبنې اؤ د 1947ء په وېش 1971ء کبنې پښبه راکبنلې شوه. د خپلې ابۍ ژبړولې له کهٔ هم د هغهٔ حق نهٔ ورکوې، نو هغه خپل حق د پاره د ابۍ ځُوي پسې ټوپک توپنچې ته لاس کوي. د هندوستان وېش د پاره د مذهب کربنه راکبنلې شوې وه اؤ چې هندوستان ؤویشلے شو، نو د وړو قامونو په حقونو ښته واچولې شوه. د "پاکستان کا مطلب کيا ؟... لاإله إلاالله" چغه په ديريشت کلونو کبنې دروغ شوه. نمرختيز پاکستان د نړۍ په مخ بنګله دېش شو. بنګاليان غوځ کړے شول... سُپک کړے شول... د هغوي د چقولو هڅه ؤکړې شوه اؤ نن هم د هغوي په زړونو دغه پرهر داسې بُريښي، لکه چې د هغوي په شين بېرغ کبنې سُور خال ځلند دے. د پاکستان نوي زره ځُواکونه هلته سرونه ټيټوي اؤ دلته ځيرک خان د خپل کاکا اؤ مابتۍ سره د مشرې مور په څلي ګلونه ايښودلو نه سُتانهٔ شوي دي. دلته ځيرک خان د مابتۍ په ريښتونې دلاسه د مشرې مور نيشت شتون ګڼي اؤ هغه ياران به د بنګاليانو د وينو تويولو په دغه ريښتوني تور لکه پېغور تر هغې سُوزي اؤ سُرهٔ کيږي، تر څو چې ئې پخپل تېر ځان پړ ګڼلے نهٔ وي اؤ د وړو قامونو د برخو ورکړې ته ئې غاړه ايښې نهٔ وي (ځکه چې د پاکستان په چوکاټ دننه اوس هم ډېرې نيمګړتياوې په ځانونو وير کوي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرګاټې هم اوس په "میرګاټي" سُور کیږي، "فردوس خان" نه پرته بله نامه اؤرېدل نۀ غواړي. مابتیې ئې کله کله ؤسکونډي اؤ ښکلې خو به ئې ورته ځکه وائې، چې دا نوم پرې هغې ایښے ؤ. شونډه کۀ ئې شُنه شوې نۀ ده، خو چې څنګه ورځ تر ورځ غځیږي، نو برېتوکي به ئې هم زر ؤټوکیږي.

نن بله ؤشوه. د ډېر وخت نه به مابتیې ځیرک نه د شپې خُوند اخستلو. هغې به خپله خېټه اؤ تیونه لوڅ کړل اؤ ځیرک خان پسې به ئې مړل. هغه چرې هم له خپلې خُوا خُوځېدلے نۀ ؤ. هغه د دغه خُوند په معنا پوهه نۀ ؤ..... هغه د دغه خُوند د اخستلو په چل پوهه نۀ ؤ..... هغۀ کۀ په هېڅ پوهه نۀ ؤ، خو بیا هم هغۀ د مابتیې دغه کار ښۀ نۀ ګڼلو. نن داسې ؤشو، چې مابتیې څنګه هغۀ له خپل لُوڅ تیونه خُلۀ کښې ورکول، نو هغۀ خپله خُلۀ بنده کړه اؤ د هغې نه ئې د ځان لرې کولو د پاره په ډډه د اؤرېدلو هڅه ؤکړه. مابتیې څو شېبې ځان غلے کړو. د هغې وېرې د هغې سترګې چاپېره ؤځغلولې. هغې بیا د ځیرک مخ ځان پله راواړولو اؤ دا ځل ځیرک ؤ نۀ خُوځېدۀ. د خُوند دغه څو شېبو د هغې ساګانې ژورې کړې اؤ هغې د ځیرک ځنګون خپلو دواړو لېنګو کښې دومره جوخت ؤزورلو، چې د ځیرک خان ځنګون تود شو. د ځیرک پوزه د هغې د دواړو مېمو منځ کښې چپړیته شوه. هغه بیا هم ؤ نۀ خُوځېدۀ. (دا څنګه ؤشول؟) د دې پوښتنې ځواب څو شېبو کښې راغلو. ځیرک خان نۀ دا چې ځان د هغې نه ؤشوکولو، د کټ نه هم پاڅېدلو. هغه انګڼ کښې ولاړ ؤ. هغۀ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځۀ وخت ځان مابتۍ ته سپارلے غلے پروت ؤ، دغه وخت هغۀ پرېکړه کوله اؤ اوس چې مابتۍ دومره سټغ ځواب ؤليدلو، نو ځان ته پړه شوه. ګناه تل د وېرې په غرمه پاڅې اؤ د توبې د ؤنې ګور سيوري ته په زمزم لامبي. دغې پړې د هغې وېره يوه شېبه کښې ؤوژله. هغه غلې په ډډه واؤړېدله. ځيرک هم لږ وخت وروستو بيا کټ ته ؤختلو اؤ هغې ته شا کړے څملاستلو. هغه اودۀ شو، خو مابتۍ ټوله شپه ويښه وه. يؤ وخت کښې هغه پاڅېدله، ځيرک له ئې تندے ښکول کړو اؤ د هغې سترګو نه د پښېمانۍ دوه داسې سپينې، رڼې اوښکې د ځيرک په تندي تۍ شوې، چې اسمان کښې ځلېدونکي ستوري پيکه ښکاره شول. نن په وړومبي ځل مابتۍ ته خپل ځان کښې قمرو ښکاره شوه. نن هغې خپل ځان کښې يوه مور ؤليده اؤ قمرو د ځيرک د پاره هغې کښې سا واخسته. د توبې دوه سپېځلو اوښکو د هغې زړۀ نه د ګناه تور ؤوينځل.

د وخت پښه په ځاے نۀ ؤدرېږي. نن د روژې د مياشت وروستے پېشمنے ؤ. ماسخوتن تراوېح ؤشوې اؤ لا د سپوږمۍ په ليدلو چا نۀ تر دغه وخته قسم خوړلے ؤ اؤ نۀ پرې چا طلاق غورځولے ؤ. دا ده، چې چاپېره پټاخې ډځېدلې.

"زما خو دا جامې خوښې نۀ دي، (وړوکي ځيرک پټ مابتۍ ته ؤوې) ما له د کميلې په رنګ جامې".

مابتۍ زر هغه د لاس نه نيولے ځان سره بوتلو،

"نه ځيرک خانه! داسې مۀ وايه! تۀ خو هلک ئې. دغه خو د جينکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغوستن دي".
"خو زما خو ستا د جامو غونډې ښکلې وي اؤ د کميلې د جامو غونډې ښکلې وي اؤ د چاچي د جامو غونډې ښکلې وي اؤ".
"تۀ راځه، چې رېږوږی، پتاڅې اؤ ځلوبی درله راواخلم!"
(مابتی د خپل وس پورې د ځيرک خان په ځلۀ د لاس ايښودلو هڅه ؤکړه).
فردوس هغۀ نه ډېر مشر نۀ ؤ. بيا هم نۀ چرې هغۀ د فردوس سره لوبې کړې وې اؤ نۀ ئې چرته لينده لاس کښې اخستې وه اؤ نۀ ئې شينولو له ګوتې وړې وې. تل به کميلې سره په لوبو ؤ. نينګانې، ميرګاتې، پتپتونې، شلغاتې، کوډکی، د ګوډا ګوډی وادۀ اؤ چيندرو. د کوډکی په وخت به هغۀ کميلې تۀ وئېل،
"تۀ به سړے ئې. تۀ به کور ته راشې اؤ زۀ به درله ډوډی راواخلم".
"نه کنه، جينی خو زۀ يم. زۀ به ډوډی راواخلم".
"خو تۀ زما غونډې ډوډی نۀ شې راخستې".
يؤ ځل ځيرک لوبو کښې په سترې سا وئېلي وو،
"دوه ګوتې ځانډي"
خو د هغې نه پرته هم فردوس هغه په زمکه لوځړولے ؤ اؤ د هغۀ ځنګون نه ښورک اوړېدلے ؤ. د ځيرک نه زيات کميلې ژړلي وو اؤ د ځيرک په سر مابتی ميرګاتے سم ټپولے ؤ. تر دې چې ښکلې اؤ مابتی پرې ځلۀ هم وهلې وه اؤ دغه ټريخوالے تر ډېره د دواړو منځ کښې ؤ.
د هغۀ کړۀ وړۀ خپل پلار نه خوځېدلي نۀ وو، خو د ښځو رنګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ناستې پاستې ته د پلار نه زيات نزدې ؤ. د هغۀ دغسې څنې خويونه تر هغه وخته چا نۀ ليدل، چې تر څو مابتۍ په کور وه. د مابتۍ وادۀ نه وروستو هغه داسې يوازې شو، چې ځان ورته بيخي نيمګړے ښکاره کېدلو. نن دغه کور نه د هغۀ دوېمه مور لاړه. هغه په يؤ ژوند کښې دوه ځله يتيم شو اؤ دواړه ځله په اُومه خُلۀ. د هغۀ نه هغه څادر راښکلے شو، د کوم په شا چې هغۀ کښې د ننه جينۍ په ستر وه.

ګليشان به ريښتيا د کبانو ازار وهلے ؤ، چې د هغۀ په پېغله لور ميرزادګۍ پېريان کښېناستل. وړومبيو ورځو کښې به هغې په سمه لاره تيندک ؤخوړو اؤ ؤ به غورځېدله. بيا څۀ موده وروستو به چې ځنګه پرېوتله، نو څۀ بل غوندې خبرې به ئې هم کولې.

"تۀ د شېطان اؤرې اؤ زما نۀ اؤرې"، يوه ورځ د ميرزادګۍ تْرور د هغې مور ته ګنګوسه کښې ؤوې، "په دې جينۍ پېريان ناست دي اؤ د کوچينوالي نه د دې سترګو کښې دغه سُرۀ وو".

مور ئې هم په زړۀ ؤخوړه. نور څۀ وي اؤ کۀ نۀ، خو چې اوس دا خبره کلي کښې خوره شي اؤ ګليشان ته د کبانو د ازار خبره د اولس د ژبې نه لرې شي. د ګليشان څاروانه خوْي د پېريانو د اپلتې شا ته پټېدلے هم شو.

د روغتياپال لخوا د مېرګو د رنځ نه د ژغورنې د پاره ورکړې شوې دوايانې کۀ يوه پله په هغې ډېرې ښې راغلې، خو بله پله د پېريانو دم دورخو هم روان وو. مېرګي د پېريانو سره تله کښې سْپک وو، ځکه خو زيات پام پېريانو ته ؤشو اؤ يوه ورځ د سيند

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لېونو څپو غبرګېږي نه د ميرزادګۍ مړه ځاندره راووتله. کبانو د ميرزادګۍ نه يؤ پوتړے هم خوړلے نۀ ؤ. ګليشان د کونډېږ يا جال پرځاے روان سيند کښې پرچاؤ سره نژدې کالتوس ډزولې وو. دغه کالتوس نومې ژوندے د اوبو سر له مړ راوړے ؤ اؤ چاپېره اولس د ګليشان دغه ناکړده غندلې وه اؤ د ميرزادګۍ رنځ ئې د پېريانو بۀ باندې اړولے ؤ.

"شېرکاکا! دوه يو. پچاسے پړي کېږده!"

(منډۍ ته ګوره وړونکې پانوس خان د چيو ؤوئېل).

"پخېر هلکانو! (شېرکاکا پانوس دوي ته ؤګوري اؤ بيا چېنک په سګرو کېږدي) پربښتو! سکارۀ ورته سرۀ کړئ!"

چې خو تول ښار کښې پخيرېږي، خو د شېرکاکا چې مازغۀ تکور کړئ. د شېرکاکا وېنا ده،

"زما پچاسے جنت نه راځي. زۀ اوبۀ، توري چې، خوارۀ اؤ پې پتيله کښې واچؤم. اور دغه هر څۀ ؤسيزي اؤ د جنت نه ورته پخې چې راشي".

(هر څوک چې چې دومره ؤخوتکوي، نو جنتي کيږي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلورمه شپه

کابل نه چاپېره ځومره ګنګوسې وې، ځومره لُومې خُورېدې اؤ ځومره پړکې لڅېدل، دې نه پېښور خبر ؤ. کابل نه دْرې زره کېلومیټره لرې ماسکو کښې د کابل په خاؤره د رنګون ښْکالو د کابل غر کښې رسېدلې وه. دغلته نه يؤ زر کېلومیټره لرې تهران هم ناجانه نۀ ؤ اؤ ځان ځْوندې کولو له ئې د سْوېل لخوا شپُول باندې لاس پورې کړے ؤ. هم دغلته نه يؤ زر کېلومیټره لرې هند کښې په کابل کۀ هر څو ځْواچینې وه، خو د دغه ځْواچینۍ چینه ښکاره وه. پنځۀ سوه کېلومیټره لرې اسلام اباد د "اپې" غر ته غْوږونه څک نیولې وو اؤ دغه تؤدوښې کښې د ګټې اؤ تاوان سوال هغۀ د پاره هېڅ ارزښت نۀ لرلو. ځلور زره اتۀ نیم سوه کېلومیټره لرې شنګهائې خپل مخ ته لاس نیولے د سُور ببرغ د پېغور نه سترګې پټې کړې وې. کابل نه يوؤلس زره کېلومیټره لرې نیویارک کښې ناست جیمې کارټر د افغانستان په خاؤره د شوروې اتحاد د پرځولو د پاره نوکونه ترنګولې وو اؤ د اسلام نوم اخستونکې د دغه پرځؤنې ډاګه کښې ټولې نړۍ نه د صلیب تر سْیورې لاندې راټول شوې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته کۀ راتلونکي وخت کښې د افغانستان اؤ پاکستان منځ کښې د مېشته پښتنو تر منځه د بېلتون کربښې نه د دېوال دنګولو تابيا کېدله، نو لرې په جرمني کښې د يوې خاؤرې دوؤ برخو کښې د ويشلي اولس تر منځه د برلن د دېوال ړنګېدلو.

د اشنغر نه يؤ سپين ږيري عبدالغفار خان د اسلام مينه کښې مست خپل لېوني قام باندې غږ ؤکړو،

"دا نښته د امريکې اؤ روس ده. دا د اسلام نښته نۀ ده. دې نښتې ته مۀ وردانګئ! دې خاؤرې نه به د بارودو توپ روغ کړئ اؤ بيا به پوهېږئ نۀ، چې چا ؤويشتو اؤ له کومې خوا ئې ؤويشتو".

د امريکې ډالر اؤ د مُلا د جنت زيري د پښتنو په سترګو لاس کېښودل. يؤ مسلمان به پردېو ښځو پسې ګرځي، شراب به څښکي، روژې به خوري، غلا به کوي، دروغ به وائي، بېلماځه به وي، خو د خنزير غوښه به نۀ خوري، خپل کټ به چا سره نۀ نيموي اؤ د اسلام په نوم به ځان وژني. د ډالر اؤ روبېل د دوؤ کاڼو منځ کښې پښتنو خپل سرونه کېښودل، چې د اسلام په نوم چقېږي شي.

دې لرې اؤ خړې نه لرې د پراخه شنو کښتونو منځ کښې قدوس خان ګوډ کولو. هغۀ سره پنځۀ شپږ ديارېمار بوخت وو. د ړنو اوبو نه ډک په شنو وښو د ببر لختي په پوله ديارلس کلن ځيرک خان ډوډۍ اخستې روان ؤ.

"راځئ هلکانو! چې دا شخوند ورته ؤوهو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیرک خان ډېر لرې نۀ ؤ، چې په لیدلو ئې مشر ترهٔ کوداله کېښوده اؤ پخپلو ملګرو ئې غږ ؤکړو.

"ځیرکه! څۀ دې راؤړل؟"

"دادا! یوه ډونګه کښې غوښه اؤ ښوروا ده، بله کښې لاوݨ دے اؤ ډوډۍ دي اؤ پیاز اؤ شنۀ مرچکي".

"څومره شنۀ مرچکي دي؟"

(هغه مرچکي ؤګوري، ؤ ئې شمېري اؤ ؤوائي)

"اتۀ"

"اؤ میرګاټے نۀ راتلو؟"

د راماني تپوس له د ځیرک ځواب نه وړاندې قدوس ؤوې،

"لینده غاړې ته اچولې به چرته ګرځي (اؤ بیا ځیرک ته ؤوائي) لاس ؤوینځه، چې ډوډۍ ؤخورې".

"ما اوس فردوس سره ؤخوړه".

اؤ دې ځواب سره هغه یؤ اړخ ته کښېني.

قدوس خان ته په ځیرک کښې خپل ناموس خان ښکاري. دغسې قلاره خبرې..... هره خبره سر ته رسولو نه وروستو بله خبره کول اؤ هغه هم د تپوس ځواب کښې. بلخوا فردوس خان ؤ. هغه اوس لویګاټے ؤ. شونډه ئې نزدې نزدې شنه شوې ده. ټوله ورځ چې لوبو کښې بوخت وي، نو څۀ مجسرېټ به ترې ؤځي، خو دا ده، چې پلار ئې پرې خپله غاړه خوشې کوي. کله به ځیرک پسې نښتے وي اؤ کله کمیله پسې. مابتې چې راشي، نو خپل ځوے اؤ د غېږې لور یوې شېبې له ځان نه لرې کولے نۀ شي، ګني بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره فردوس څۀ نا څۀ تپوقه کړې وي. هسې هم ځاموری د خپلې دغه نڅور په ورو ډېره مئېنه ده. يوه ورځ چرته قمرو خپلې مور ته خپل کشري ورور عزت خان د پاره مابتی په ګوته کړې وه اؤ د خپلې مړې لور وېنا هغې سر ته ؤرسوله. بیا دغه کور کښې ځیرک باندې د مابتی سوُد دغه غوښتنه نوره زياته کړه اؤ قدوس اؤ بلقيس هم د ځاموری کور ته سؤ اؤ سور کښې وو.
عزت خان ښوونځي کښې استاذ ؤ. هسې تپوقې نه ورته پانوس "ماسترګے" وائي. دغه کورنی کښې يؤ هغۀ دولسم پورې زده کړه کړې ده اؤ يؤ پانوس شپږ کرښې سر ته رسولې دي. ميرګاټے ښوونځي ته تګ نه بې کښې مرغيو ويشتلو ته په لستوڼو نځېږي کۀ کور کښې به هر ځومره وَرندار کله کله د ځيرک د جامې پېزار تپوس کولو، خو هغه هم اوس کله روغه کله ناروغه. کور کښې دننه د هغۀ څۀ وو نۀ اؤ کور نه بهر ناسته باندې به ورته پانوس سترګې سرُې کولې. کلي کښې څۀ خوشکمار ځيرک ته سؤ کښې پراتۀ وو. دا هغه ځوک وو، چې مېندو ئې تل د لارې منځ ته شوندې چيچلې وې..... دا هغه ځوک وو، چې مېندو ئې د پرتوغاښ غوټه په درشل ترلې وه..... دا هغه ځوک وو، چې ورور يا خور به ئې مخ اؤ ؤنه کښې ګاونډي ته تلي وو.
کور نه بهر دغه وخت کۀ د پرځند کاکا نه پرته د چا پام ځيرک ته په ښو ؤ، نو هغه عبدالرحمان مُلا ؤ. عبدالرحمان مُلا به جومات کښې نمونځونو ورکولو سره سره د کلي ښوونځي کښې هم ورو ته اسلاميات ښودلو. د ماسپخين نمونځ به کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپدا ميرکاکا ورکولو. لکه دُولا مُلا د عبدالرحمان ډېر تېسته پاسته اؤ متهقوري زړده نۀ وو. ابغ نېغ سړے ؤ. خپلې امامتۍ اؤ استازۍ سره ئې کار ؤ. په خبره دوه ئې دُولا مُلا سره ځلۀ وهلې وه، هغې نه وروستو خو بېخي غلے ؤ. دُولا مُلا به نۀ څۀ خبره کښې مسئلې راويستلې. روژه اؤ اختر کښې خو به تهوله سيمه ځان له وه اؤ دُولا مُلا ځان له. بيا د دُولا مُلا چې ځومره زړده کړه وه، هغې نه زيات پخنوتے ؤ اؤ عبدالرحمان کۀ پخپل ځاے پوهنتون نه سند تر لاسه کړے ؤ، خو دومره قُړتې ئې زړده نۀ وې.

"ناموس خان دې خُداے ؤبخښي، ډېر ښۀ سړے ؤ. زۀ د هغۀ ځوي کښې هغه وينم. دغه هلک ډېر غلے اؤ ډېر دُروندخويه دے. کلي کښې نورو هلکانو سره ناسته پاسته ئې هم نشته اؤ ښوونځي نه هم وتلے دے".

عبدالرحمان مُلا چې مخکښې هر څۀ وئېل، خو قدوس ترې خبره واخستله،

"استاجي! د هغۀ کړۀ وړۀ اؤ ناسته پاسته داسې دي. بيا تاسو خو خبر يئ، چې کلي کښې هر ځنګه خلق دي. دا خو نۀ شو کولے، چې هم داسې ئې پرېږدو. ښوونځي نه خو هغه پخپله خوښه راغلے. هر وخت به ئې ژړل. اوس د هغۀ په سر به مونږ چا چا سره نُخښتلو؟".

"زۀ وېم، چې ښوونځي نه خو هغه راووتلو. کۀ داسې شي، چې جومات ته د سحر اؤ مازيګر نمونځ له راځي، اؤ زۀ ورته قران وايم اؤ دغسې لږ لږ کتابونه هم زړده کړي، نو دومره به شي، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يؤ خو به تهولنې نه ؤ نۀ شوکېږي اؤ بله دا چې د يوازېتوب احساس به ئې هم ډېر نۀ سځکونډي".
"استاجي! دې کښې به "نه" څوک ؤکړي؟ کور سره خوا کښې جومات دے اؤ بيا تاسو نه زيات مونږ په چا باور کولے شو؟"
ځيرک خان د جومات شو. کۀ د کوچنيتوب څۀ ستغو يادونو ئې لاره نۀ نيوله، نو هغۀ د عبدالرحمان مُلاؔ سره ښوونځي ته هم غاړه ايښودله. دا يوه خبره خو د هېرولو نۀ ده، چې کۀ هر څو قدوس خان دا وئېل، چې ځيرک خان د ښوونځي نه پخپله خوښه راغلے ؤ، خو ريښتيا دا دي، چې ځيرک خان ښوونځے د نورو هلکانو د پچموزو اؤ د فردوس خان په ګورېدلو اؤ غځنګېدلو پرېښے ؤ. نن هم چې کله هغه ښوونځي ته هلکان په تګ ؤويني، نو يوه ځړيکمنه تلوسه ئې زړۀ کښې جيګه اؤ سترګو کښې ښکاره شي.
د ملېشې تور اغوستن، د سُور ځلورګوټيز ستوري تورې خولۍ اؤ وړې بستې ته هغه اوس هم پسخيږي. د عبدالرحمان سُود اؤ پېرزو ځيرک خان نورې نړۍ نه ؤشوکولو. څو مياشتو کښې د هغۀ ژبه روانه شوه. يا "اليف بې" کښې نخښتلو اؤ يا نهمې سيپارې ته ؤرسېدلو. دې سره ئې لږ لږ ليکل هم زده کړل.
"زۀ ورږے يم".
د ځيرک نيازبيني خبرې د وړندار پام ځان ته راواړولو اؤ هغې اينګولے اؤ ډوډۍ د هغۀ مخې ته کېښودل.
"دا ؤخوره اؤ بيا لږ اُودۀ شه!"
"زۀ ډوډۍ خوُرم، نو بيا به نمونځ له ځم اؤ د سيپارې سبق به ويم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ بيا چې راشم، نو اُودهٔ به شم ښه؟"

"تهٔ چې اوس جومات ته لاړې، بيا به مازيګر راځې، نو څهٔ به اُودهٔ شې؟"

وِرندار په مُوسکو سترګو د ځيرک سواليه ځواب ته په ځواب کښې يؤ بل سوال پرېښودو اؤ لاړه، خو دغه پوښتنو له د ځواب په لټون د خپل سر تړلو پوهه لا ځيرک خان کښې نشته.

ترکاڼ کاکا د جومات کټ ټکوهٔ. پرځند کټ ټُرخ کښې واخستلو اؤ تُوند د جمالي دوي حجرې پله روان شو. د کلي اديرې ته څو مياشتو نه نوې کډه نهٔ وه تلې. نن دا نهٔ چې د جمالي کور کښې مړے شوے ؤ، د کلي هر کور دغه مړينه باندې لالښنده ؤ. د مُوندر دوي خپلوانو کښې ښادي وه اؤ هلته ډزې شوې وې. دغه ډزو کښې د چا توپنچه غُله شوې وه اؤ چې کله هغهٔ د توپنچې بيا لټولو هڅه کړې ده، نو ډز شوي دي اؤ تود مړدکے د مُوندر سينه کښې يخ شوے دے. څو ساګانو نه وروستو مُوندر غلے شو اؤ د هغهٔ چپيا سره د وادهٔ کور کښې يوه انګولا روغه شوه. ناوک پولسانو بوتلو اؤ ډز کوونکے ؤتښتېدلو. د ښادۍ ورځ د ناوک اؤ ناوې کور اؤ ډز کوونکي په کورونو اور شوه، خو د مُوندر کور د پاره ئې د ژوند معنا نوره کړه. هغه ډېر ساده، يؤ مخيز اؤ مينې نه ډک سړے ؤ. تل به قبرونو کنستلو له تلو، ځکه خو نن د هغهٔ قبر کنستلو د پاره نيم کلے تلے دے. ښتانهٔ د کلي يؤ کور کښې مړے د ټول کلي مړے ګڼي. په کلي کښې چې مړے ؤشي، نو د مړي ځلوېښتۍ پورې د کلي ښاديانې ځنډوي. پخپله د پانوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان وادۀ دوه مياشتې وروستو شوے ؤ (يؤ ځل د پرځندکاکا پلار مړ شوے ؤ اؤ د هغۀ د مړينې په پنځلسمه ورځ د نصيرشاه اؤ شبيرشاه مور مړه شوې وه).

"زما د پاره ورته تۀ بنه ؤکړه".

د مُوندر د نکاح په وخت خپل ماما ته کړې خبره چې ئې ماما ته ورياده شوه، نو په زوره زوره ئې ؤژړل. هغۀ دومره په زور هغه وخت خندلي هم وو. د جمالي په کور دغه ژړا به هم غلې شي، خو خپلوانو کره ئې ناوې سپېره شوه. دغه ډز کوونکي ته کۀ مرۍ کښې بُياسته واچوي اؤ ژبه ورله يؤ ګز بهر کړي، نو بيا به ځوک داسې ډزې نۀ کوي. زۀ درته يوه خبره کؤم. زۀ د مرګ بدل کښې د مرګ په ځاے د بخښنې منونکے يم، خو زمونږ ټولنه کښې د زړه کړې پله ځوک دومره پاملرنه نۀ کوي اؤ ځکه تشدد د اولس خُوي کښې اغږلے شوے دے. تاسو به داسې ډېر لږ وګړي ؤوينئ، چې هغوي لوستي وي اؤ د ټوپک يا توپنچې سره مينه کوي. دغه وګړي داسې ځيزونه لاس کښې اخستل هم سپکاوے ګڼي.

مونږ وختي د عبدالرحمان مُلا اؤ دُولا مُلا د نُخښتې خبره کړې وه. عبدالرحمان مُلا د نُخښتو نۀ دے، خو خُداے دې غرباش کاکا په خبر کړي، دا بزغلے هغۀ کړلے ؤ. هغه نيم نمونځونه په دُولامُلا پسې کوي اؤ نيم عبدالرحمان مُلا پسې. د هغۀ کور د کُوز اؤ بر جومات په ډيورنډ کرښه دے. روژه کښې ئې سرسايه عبدالرحمان مُلا له ورکړې وه اؤ د واړۀ اختر په دريمه ماسخوتن نمونځ کښې دُولا مُلا پسې ولاړ ؤ. نمونځ نه پس هغۀ غږ ؤکړو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څۀ کورونو ته اوس هم سرسایه پاتې ده اؤ هغه دې زر تر زره راؤړي، ګني زۀ به ئې جومات کښې د اولس وړاندې نومونه واخلم. د هغۀ خبرې لړې ترخې وې. غرباش کاکا به تل سنت کور کښې کول. دغه ورځ هم چې هغه کور پله روان شو، نو دُولامُلا پرې غږ وُکړو،

"غرباش کاکا! تۀ هم ځان ناجانه کوه مۀ".

"ما خو سرسایه ورکړې ده".

"ستا دې يوه کاسيره په ما حرام وي، کۀ راکړې دې وي".

"ما خو په روژه کښې عبدالرحمان مُلا له پيسې ورکړې وې. تۀ هغۀ نه تپوس وُکړه!"

"نه! نو تۀ نمونځ دلته کوې (هغه د مُصلې نه پاڅېدو اؤ تندے ئې تريو کړو) اؤ د سپينې خُلې ياران دې نور ساتلې دينه".

"خو تاسو وايئ (غرباش کاکا هم لږ قار واخستو) چې موتاز له ئې ورکوئ. هغه ورځو کښې د هغۀ کور کښې ناروغتيا وه اؤ ګېر وُ. زۀ خبر شوم، نو ما ورکړې".

څۀ غرباش کاکا د دُولامُلا سره خبرې وړاندې نۀ بوتلې اؤ څۀ يؤ څو مشران تر منځه شول، هغه وخت خبره غلې شوه، خو په سبا د پرځند کاکا د چوپال وړاندې د اولس مخکښې دُولا مُلا په عبدالرحمان مُلا خُلۀ ووهله اؤ دواړو کښې بيا تْريخوالے راغلو. غرباش کاکا د خُدا ے هغه کور نه دُولا مُلا توري کړو، کوم کښې چې به د دُولا مُلا "الله اکبر" باندې نمونځ کېدلو اؤ عبدالرحمان مُلا به هغه لارې نه ځنډه کوله، په کومه چې به دُولامُلا تېرېدۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالرحمان کۀ هر څو په هغۀ نۀ بلوځېدلو، خو د دُولا په زړۀ کښې خبره پُرته وه. دغه وخت په ځيرک خان باندې د عبدالرحمان مُلا سُود هغۀ ته د پېغور اغوستن کښې ؤدرېدلو اؤ د هغۀ په سترګو کښې شېطان ؤخاندل. د دُولا مُلا په دې هېڅ نۀ وو، چې د هغۀ دغه پليتې خبرې سره به د ځيرک خان ژوند کښې څۀ ځُول راځي اؤ د عبدالرحمان مُلا دُرناوي ته به څۀ پېښېږي.

نن شېرون اؤ بنداړے د عبدالرحمان مُلا جومات ته د مازيګر نمونځ له راغلل. شېرون اؤ بنداړے د دُولا مُلا مقتديانو کښې هغۀ ته ډېرلو نه نزدې وو. دغه دواړو به کلي کښې لارې څارلې. ډېره ډېره به ئې څښکله اؤ د دُولامُلا مرېدي به ئې کوله. په پنځ وختۀ بانګونو به هغوي جومات ته نۀ ورتلل، خو ماسخوتن نمونځ نه وروستو به چې د دُولا مُلا خوا له ورغلل، نو ډېرله شپه به ناست وو. د کلي ډېرل سپين روبي د شېرون اؤ بنداړي ناسته پاسته باندې غلي وو. يوه ورځ، نوم ئې اوس ما ته ياد نۀ دے، خو هغۀ څۀ خبره د دې دواړو په حقله د دُولامُلا غوږ کښې کړې وه اؤ بيا چې دغه دواړو هغه سړے کلي کښې څومره سپک کړو، کۀ تا ليدلے ؤ، نو د پښنو لاندې به دې زمکه تښتېدلې وه. هغه سړے پوهه ؤ، چې دغه خبره د هغۀ، د دُولا مُلا اؤ خُدا ے تر منځه وه اؤ نۀ هغۀ شېرون اؤ بنداړي ته کړې وه اؤ نۀ خُدا ے.

د مازيګر نمونځ پسې چې دُعا ؤشوه، نو وړو خپلې سيپارې لاس کښې اخستې، يؤ اړخ ته اؤ لويګاڼو هلکانو چې هغوي کښې ځيرک خان هم ؤ، قرانونه خپله غېږه کښې ځان له کښېناستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شپېو د پاره عبدالرحمان مُلا پخپله مُصله ناست ؤ اؤ چې کله هغه پاڅېدلو، نو بنډاري ترې تپوس ؤکړو،

"استاجي! چې دا حُوره به څنګه وي؟"

د بنډاري تپوس اؤ دغه وخت؟ عبدالرحمان په زړهٔ ؤخوړه. هغه بيرته په مُصله کښېناستلو. څو شپېو له هغهٔ زړهٔ کښې ډېر کړل رېبل ؤکړل اؤ بيا ئې ؤوې،

"حُوره د الله لخوا خپل داسې بنده ته، چې هغهٔ خپل ژوند د الله د احکاماتو مطابق په دې دنيا کښې تېر کړے وي، يوه ډالۍ ده. دا به جينکۍ وي اؤ".

د عبدالرحمان مُلا خبره شېرون نيمه کښې واخسته،

"دغه خبرې خو مونږ ته دُولا مُلا هم کړې دي. نوې څهٔ خبره ئې را ته ؤکړه".

د عبدالرحمان مُلا په مخ داسې موسکا راغله، چې د هغهٔ سترګو کښې د دغې هېڅ سيورے ښکاره نهٔ شو. هغهٔ يؤ ځل چاپېره ناستو خپلو مقتديانو ته ؤکتل اؤ بيا ئې ؤوې،

"زهٔ يم، کهٔ هغه دے. خبره خو به د قران اؤ حديث نه کوو اؤ بيا".

دا ځل بيا شېرون خبره واخسته،

"دې حُورې نه به قلار شو. دا خو نهٔ تا ليدلې ده، نهٔ ما اؤ بنډاري ليدلې ده اؤ نهٔ دُولا مُلا. د غلمانو په حقله را ته ؤوايه! هسې هم دانه نيمه نن سبا تا ساتلې ده".

د عبدالرحمان مُلا سترګې دې خبرې اؤرېدو سره په زمکه ؤنخښتلې. الله دې ګُلباچا کاکا سره ښهٔ ؤکړي، چې هغه د دوي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو په بوي پوهه شو،
"داسې کار به ؤکړې، چې دولا مُلا ته به کښېني. هغهٔ نه به دا تپوسونه هم ؤکړې اؤ کهٔ د نيا دې نوم پرېوتے وي، نو هم ورته ؤوايه، چې هغه ئې ورله د لاندې نه اوچت کړي (د ګلباچاکاکا خبرو سره د شېرون اؤ بنډاري سترګې دووسې شوې) اؤ کهٔ هغهٔ نهٔ شو، نو ما له به ئې راولې، ما سره ايجازه شته".
د دې خبرو په وخت د ګُلباچا سترګې اؤ شونډې يؤ رنګ پرڅېدلې وې. ګُلباچا کښې دومره زور ؤ، چې شېرون اؤ دغه بل خپلې څادرې ؤڅنډلې، سپک روان شو. اوس د ګلباچا غوندې زورَور ته مخامخ ئې په ژبه ګيتې پرته وه.
د ماښام اؤ ماسخوتن نمونځونو پسې عبدالرحمان مُلا جومات کښې ايسار نهٔ شو. د شپې خپله کوټه کښې په مصله ناست ؤ، د هغهٔ لپه کښې د اوښکو څڅوبے کېدلو،
"اے خُدايه! د دغه وړوکې په سر ما مهٔ رانيسه! ما خپل وس ؤکړو، خو نور په سپينه لمن تور نه وېرېږم. د زړهٔ په حال تهٔ خبر ئې. ما ته خو د خپل عبدالسبحان نه".
اؤ دغه وخت د هغهٔ سلګيو هغه نورو خبرو نه ؤنيولو اؤ لپه کښې ئې څڅوبي نه دړنه شېبه روغه شوې وه. (د هغهٔ دغه سلګيو ته د دلاسې لاس په سر ايښودلو د پاره د عبدالسبحان مور راغله اؤ هغهٔ سره خوا کښې په زمکه کېښناستله، د هغهٔ لپه ئې خپل لاس کښې ؤنيوله اؤ څو اوښکې ئې د هغهٔ د اوښکو سوېلې کړې).
ځيرک خان د عبدالرحمان مُلا د خوي بدلون باندې پوهه کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر وخت وا نۀ خستلو. هغه پوهه شو، چې دغه تمبه هم هغۀ د پاره پورې شوې ده. د هغۀ ورځ کښې چې به څومره وخت سيپارې سره تېرېدلو، هغه وخت هم د هغۀ د خپل ځان سره شو. خپل ځان سره هغۀ ته يوه شېبه تېرول ډېر ګران وو. کله چې به کور کښې هغه يوازې شو اؤ انګڼ کښې به ئې سترګې چاپېره ؤځغلولې اؤ څوک به نۀ وو، نو لکه د ښځو لوپټه به په سر کړې، هغۀ به څو شېبو د پاره ځان د سړو دې ځان خوښې نړۍ نه ؤشوکولو، خو دغه احساس د پاره به ډېرې لږې شېبې هغۀ سره ملګرې وې. د کور دېوالونو اؤ ورونو به کُومې واز کړي وو اؤ ځيرک خان به ليدل، چې لکه اوس به دغه کُومې هغه الواق تېر کړي.
د عبدالرحمان مُلا اوښکې د هغه اوښکو تاده وه، کومې اوښکې چې به راتلونکي کښې د هر هغه مذهب لاپه کوونکي مُلا سترګو نه بهيږي، کومو چې په افغانستان کښې د شوروي اتحاد اؤ امريکې نُخښتې له د اسلام اؤ کفر د نُخښتې نوم ورکړے ؤ اؤ دغه نُخښتې د پاره ئې د جنت په بيعه دياړي کوونکي په کرښه اړول. د بوټو نوغي ويستلو پسې په نوي ورځو کښې د پاکستان دننه د اسلام راوستلو غږ کوونکي واکمن اتۀ کلونه تېر کړل. شوروي اتحاد په برخو کښې ؤويشلے شو. امريکه د نړيوال کلي يوازينے خان شو. هاهاها! د افغانستان خاؤرې نه کافران لاړل اؤ اسلاميانو د يؤ بل په وينو غړغړو کولو ته غاښونه تېرۀ کړل. د پاکستان مُلا د واکمنۍ د ډمې غېږه کښې د کرښې نه اخوا د مسلمانانو د وينو غړونه نۀ اؤري. تاريخ د وختونو په تندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېکلي کېږي.... اسلامي جمهوريهٔ پاکستان د اېپيمانو باغ شو. اسلام نهٔ ؤ، جمهوريت نهٔ ؤ، نيم پاکستان خو څوارلس کلونه اګاهو بېل شوے ؤ.
کلي کښې چې کوم خوشکمار ځيرک خان ته سؤ کښې وو، هغوي له ځيرک خان تر دغه دمه په لاس نهٔ ورتلو. اوس خو فردوس هم زنه خرؤلې وه. اوس هغه ميرګاټے نهٔ ؤ، چې يوې سُپېږمې نه به ئې قن بهېدل اؤ لستوڼي سره به ئې سُپېږمې نه په مخ ؤمښل. يا خو غونډ مونډ ؤ اؤ يا اوس لکه د پلار غځېدلے دے. کور کښې هم اوس پُرچ اؤ لګانۍ کله کله ماتوي. کله کله په مور هم سترګې سُرې کړي. د هغهٔ تندے په دې ښهٔ دے، چې په مشرې مور خاؤرې امبار شوې دي. کلي کښې کهٔ د هغهٔ وراندې چا څهٔ وئيلي نهٔ شو، خو اوس هغه هم د غوښتنو د تخنولو په معنا پوهه ؤ. ډېرې شپې هغهٔ زړهٔ نهٔ شو کولے، خو دغه ورځ هغهٔ سم د ماسخوتنه زړهٔ کړے ؤ. د سپرلي هرکلي د پاره خاؤرې په لاسونو نکريزې پورې کړې وې. دغه د ژمي په شا کېدو ورځې وې. وريځې په ټولګو ټولګو کښې څو ورځې اؤرېدلې راؤرېدلې وې اؤ دغه ورځ ئې ستومانۍ ويستلو د پاره ځانګونه خوُارهٔ کړي وو. وړومبي ځاځکي د وريځ لمن پرېښودله اؤ هغهٔ پسې نورو هم زړهٔ ؤکړو. د زلمو ځاځکو نه پېغله پسته شپېه روغه شوه اؤ تياري ځان ښهٔ دُروند کړو. فردوس اوس شنهشنو سره د لوبو کولو پؤړۍ نه پل اخستے ؤ. اوس ئې نېنځکې اؤ نېنځکان خوښېدل.... ژوندۍ پستې نېنځکې اؤ خوځنده پاستهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمځکان. هغهٔ د خپل کټ نه ځیرک خان ته لاس ؤغځولو. د لارې غل نه به کور کښې پټ شي، د کور غل نه به چرته ځي. د بهر شوکوونکو سترګو لاسونه د هغهٔ په کور کښې د فردوس سترګو نه راوتلي وو. هغه لکه د ترېدلې هوسۍ ؤشوشنېدهٔ. یؤ څو یادونه ورته ځېلمه شول. د کلي د هلکانو ورېږ سترګې اؤ د پخوانۍ مابتۍ ترېږ شونډې. هغهٔ دواړه ځایه سمون خوړلو. د هغهٔ خاؤره داسې کښت نه اخستلې شوې وه، چې سرې اؤ ښځې دواړو د پاره پکښې خوند ؤ، خو دغه دواړو سره خوند اخستل د ځیرک خان زړهٔ نهٔ منل. هغهٔ فردوس ځان نه اړولو د پاره په ډډه واؤړېدلو، خو هغه بیا هم نهٔ اؤړېدلو. څو پېرې ځیرک خان کټ کښې هره ډډه په بله واړوله اؤ بیا پاڅېدلو، د کوټې ور کښې ؤدرېدلو اؤ توره تیاره کښې ئې د رڼا د بخرې لټون د پاره سترګې بې رېه پرېښودلې.

"ما کښې داسې څهٔ دي؟

زما د ښځو رنګونه اؤ خویونه خوښ دي اؤ په ما د سړو رنګ تپلے شوے دے؟

کوم خوند چې ما نه مابتۍ اخستلو، کومې تندې سره چې د مابتۍ سوېلیو ما ته کتل، کومه لوږه چې د کلي د هلکانو سترګو کښې ده اؤ کوم خوارهٔ چې فردوس ما کښې لټوي..... زهٔ دغه هر څهٔ نه کړکه ولې کؤم؟

ما ته کهٔ هلکانو کښې ځان نیمګړے ښکاري، نو جینکو کښې هم نهٔ ځائېږم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ستړګې ولې ما نه ډېر رانجۀ اؤ زما لاسونه د تکو سُرو نکریزو ګلونه غواړي؟

مُلا استاذ زما خبره باندې ولې غلے شوے ؤ؟

زما د پلار پحقله ولې ناپکښې ابیۍ هغه ورځ زما په لیدلو وئېلي وو، "نور خو ئې هسې هم د پلار نه نُوک خوځېدلے نۀ دے، خو دا را ته لږ ډېر دغه ښکاري؟"

زما داسې زېړون کښې به د خُدا ے څۀ خوښه وي؟"

هغه ور کښې ولاړ دغه خیالونو اؤ تلوسو کښې وُرک ؤ. څۀ وخته پورې فردوس خپل شېطان په دې ؤغولوۀ، چې "اوس به راشي، اوس به راشي" اؤ دغه هیله کښې د هغۀ ستړګې هم پټې شوې وې. باران به کله غلے شو اؤ کله به ئې بیا د زمکې په مخ خپل خالونه کېښودل. د ځیرک خان خپلو ستړګو نه هم څاڅکو یؤ بل له لاس ورکړے ؤ. هغه چې د شپې هره برخه کښې خپلې بړستن کښې ځان نغښتلے ؤ، خو نمر ختلو نه ډېر وروستو پورې هم هغه د پاځېدلو نۀ ؤ. د هغۀ بدن ډېر تود ؤ اؤ د هغۀ ډېره یخني کېدله. هغۀ چې به خپل مخ بړستن کښې پټولو، نو د سُپېړمو نه راتلونکې تؤده تېژنه سیلۍ به پرې ښه نۀ راتله اؤ چې مخ به ئې څرګندولو، نو یخنۍ نه به ئې ګړګوزه وهله. غرمه هم لاړله، اؤ چې مازیګر هغه راؤلتېدلو، نو ګُورې وریځ سره ورته داسې ښکاره شول، لکه چې بیا ماښام شوے وي. دې ټوله ورځ کښې د هغۀ خوا له څوک ورغلي نۀ وو اؤ نۀ ئې چا تپوس کړے ؤ اؤ هسې هم کله نا کله د هغۀ تپوس کوونکې یوه وُرندار وه، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د دوؤ ورځو نه مابتې کره تلې وه. يوه کميله دغه کور کښې داسې وه، چې د ځيرک خان خيال به ئې کولو، نو هغې به د ښکلې د ګُورېدلو له لاسه اوس هغه نۀ پوښتلو. بيا ماسخوتن شو اؤ چې فردوس اُودۀ کېدو له کوټې ته ننوتلو، نو د ځيرک خان زبېرګو ئې ځان ته پام کړو. هغۀ چې بړستن واړوله، نو څۀ ګوري چې ځيرک خان خُولو کښې ډوب شُوشنيږي اؤ د تبې له تاوه د هغۀ ټول بدن باندې يؤ رچ ګډ دے. هغه تُوند کوټې نه ؤوتلو اؤ چې څنګه مُنا ته رسېدلو، نو قدوس خان مخې له ورغلو،

"ميرګاټيه! ولې وارخطا ئې؟"

"دادا! ځيرک تبې نه سم رپي".

دا اؤرېدلو سره قدوس خان په پانوس هم غږ کړو اؤ چې کوټې ته ننوتل، نو څۀ ګوري، چې ځيرک مرګونے پروت دے. د هغۀ مخ تک سُور شوے ؤ اؤ سترګې ئې زېړې اؤړېدلې وې. مخې سره پانوس د کلي روغتياپال پسې ورغلو اؤ دغه څو شېبو کښې ښکلې اؤ کميله هم ورغلل.

"دا هلک پرون نه دې کوټه کښې پروت دے اؤ بېګا نه ئې دا سره تبه ده اؤ دومره څوک د دۀ خوا له نۀ دي راغلي..... يره خو".

قدوس خان کله کله داسې تاؤدۀ ؤسېزي، ګنې نور هغه دومره غاړه چا پسې نۀ وړي.

"دادا! اوس دۀ نه مونږ څۀ خبرېږو. څۀ ورځې ترې مُولا بادر جوړ شوے ؤ، نو مونږ وې هلته به وي".

هغه هم ورځې وې، چې ښکلې به په اوښکو ژړل اؤ قمرو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره په وينو ژړل. ښکلې ډېره د ځان شوې وه.
"ميرګاټيه! تا دې ته وئيلي نۀ وو؟"
"ما خو ځان له اوس ؤليدو نو"
د قدوس ځواب نه فردوس په دغې غاړه خوشې کړه.
وُرندار چې پانوس سره د مابتۍ کور نه راغله، نو د کور انګڼ کښې ځيرک برُستن کښې نُغښتے پرُوت ؤ. هغه اوس ډېر ښۀ شوے ؤ.
"ځېرکيه! اوس څنګه ئې؟"
دې نه وړاندې چې ځيرک څۀ وئيلي وو، تندار پړونے منجيله کولو، د ځيرک پله روانه وه اؤ ځواب ئې ورکړو،
"دغه يؤ خو اوس ځلمے دے اؤ دغه ميرګاټے ورته وايئ. دې هلک له نوم وُران نۀ کړئ. ځيرک خان وايئ".
"کاکا! اوس ښۀ شوے يم، خو دادا را ته وائي، چې لاپاڅې به نۀ (کله چې ځيرک دا ځواب ورکولو، د نُغري نه پاڅېدلو کښې "دې هلک له نوم وُران نۀ کړې" اؤرېدو باندې ښکلې په وُرانه خلۀ غلې وئيلي ووې"هن! هلک. په څۀ هلک؟") اوس مې کور کښې نمونځ هم ؤکړو".
"ورندار! مابتۍ څنګه وه اوس؟"
ښکلې پوښتنه ؤکړه اؤ هم دغه وخت وُرندار د هغې سره لاس ورکولو پسې ځيرک سره کښېناستله،
"ډېره ښه وه"
"اؤ کاکۍ؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه هم ښه وه. ځاموری ابیې سلامونه کول".

وړندار د ځیرک خان سر نه پنځۀ پاوه تاؤ کړي.

(ځیرک خان وړندار ته څکه دے. وړندار داسې ګڼي، لکه چې کله کله قمرو هغې ته څېلمه په کټکي کښینې اؤ خپلو رڼو سترګو کښې د مینې تږوله رڼا روښانه کړې هغې ته وائي، "وړندار! د مابتیې روزنه زما په تا پور دے. زۀ د خپل پور عوض کښې ستا مینه خپل ځیرک خان د پاره غواړم" اؤ وړندار لکه چې خپلو موسکو سترګو کښې قمرو ته وائي، "نېکبختې قمرو! تۀ خو ما ته داسې وائې، لکه چې ما تۀ هېره کړې ئې").

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځمه شپبه

نرۍ کښې ډېر بدلونونه مخې ته راغلي دي.
بدلون خو د ځېرک خان ژوند کښې هم راغلے ؤ. دغه بدلون د هغهٔ ژوند ته ځان سره ډېر ستونزي راوړي وو، خو چې تر څو ئې د زغم توان لرلو، تېروهٔ ئې. په کور دننه مړي خواګانې اؤ کور نه بهر وړې ترې سترګې. دغه چاپېرچل کښې د هغهٔ سا نُخښتله. د ژوند په کتوی د سرېتوب برغولے پروت ؤ اؤ لاندې ترې د ناشُونو اؤ تېرونو اور غرغنده ؤ،. ځېرک ډېر خُوټکېدلے ؤ. د غوجل سره خوا کښې د ټېکټر شلېدلے ټېر پروت ؤ،
"دا په منځ ځيرې کړه اؤ څاروؤ له ئې اخور کړه!"
قدوس يوه ورځ مازيګري کښې پانوس ته وئېلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پانوس لا دغه تېر له ګوتې نۀ وې وروړې اؤ نن چې کله ځیرک ته ځان ډېر زیات یوازې ښکاره شو، نو هم دغه تېر باندې ئې سترګې ښخې شوې. ځیرک د دغه تېر هومره ارزښت هم نۀ لرلو.
هغۀ غوښتل، چې د کمیلې سره په لاسونو نکریزې پورې کړي.....
په لېچو کښې مړوند پورې بنګړي واچوي ..... په زنه شین خال کیږدي ..... اوږد پیچوکے ؤتړي ..... رنګین اغوستن واغوندي اؤ اوس کۀ هر څو د نیټخکو د وادۀ اؤ ګوډیانو د ودُونو وخت تېر ؤ، بیا هم هغۀ غوښتل، چې هغې ته خپل زړۀ راؤسپړي. په کوچنیوالي د کمیلې د اغوستن غوندې غوښتلو باندې مابتې هغۀ ته وئېلي وو،
"غلے شه! تۀ هلک ئې".
هغۀ په دغه خبره یادؤلو سر ؤخنډلو، پخپل مخ ئې لاس راښکلو اؤ بیا ځان ته ګویا شو،
"کۀ زۀ هلک یم، نو د فردوس غوندې بڼېت اؤ ږیره مې ولې نشته؟ کۀ زۀ هلک یم، نو"
داسې ډېرې پوښتنې به پاڅېدې اؤ بې ځوابه به پاتې شوې اؤ څۀ وخت وروستو به بیا مخې ته راغلې.
د زړۀ خپل پاړڅوب وي. وګړے کله کله د خپل چاپېر چل نه دومره مړه خوا شي، چې دغلته نه د تېښتې رؤ لټوي اؤ خپلې تهولې اند ېښنې په دې ؤغولوي، چې دغه ځاے نه وتلو کښې به ئې زړۀ څۀ خو تېکاؤ شي. بیا ځیرک خو د خپلې نیا ځامورې د کور نه اخوا بل څۀ لیدلي نۀ وو. یۀ ځل نیم کۀ قدوس سره مېلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته تللې ؤ، هغه به ؤ، پانوس خو به د ځيرک نه دومره څنډه کوله، لکه چې ښځه ورسره په لويه لاره کښې بې ستره بې پړوني ګرځي. "اولس دوي چرته په قلاره پرېږدي. پکار ده، چې دا هم لاړ شي. کراچۍ کښې يوه لويه کوټه ده اؤ داسې وګړي ټول هلته اوسېږي. چې د ځان غوندې نور ؤويني، نو د دۀ به ورسره هم زړۀ يؤ شي. ما پخپله هغه ځاے ليدلے دے اؤ ځومره مُوده مې هلته دياړې کړې دي".

د ځيرک په حقله د پرځند کاکا د خواخُوږۍ خبرو ته ځواب کښې يوه ورځ کاکُوان وئيلي وو. کاکُوان مُودو نه کراچۍ کښې اوسېږي. مخکښې خو به په کلونو کلي ته نۀ راتلو. چې وادۀ ئې ؤکړو، نو درې څلور مياشتې پس به ئې کلے اؤ خپل کور ؤليدۀ. څۀ مُوده اګاهو هغۀ کډه يؤړله اؤ پوخ هلته ډېره شو. اوس بيا په کلونو کلي ته نۀ مخ کوي. د ناموس خان ملګرے ځيرک خان هم کاکُوان سره کراچۍ ته تللے ؤ اؤ هم کاکُوان د هغۀ مړي سره کلي ته راغلے ؤ. د پانوس خان سره هم د ځيرک خان په سر د هغۀ ډېره ناسته ولاړه شوې وه.

(د کاکُوان څښې په قېنچۍ د سمولو وخت کښې پرځند کاکا ژړغونے شو)،

"دې هلک ته چې ؤګورم، نو زړۀ مې را ډک شي".

"پرځند کاکا! تۀ ؤوايه، اوس مونږ څۀ کولے شو؟ دا د خُدا ے شکرونه دي، چې تُرونه ئې پاملرنه کوي".

(اؤ بيا شپېږ نيمې له غلي کېدو نه وروستو رو غوندې اند ېښمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ کېښې ؤوائي)
"خو هغه هم تر کومه؟"
"کاکوانه! عبدالرحمان مُلا څهٔ وخت ځان پورې نيولے ؤ، نو د مېځري خولۍ په سر به ئې هر وخت سيپاره تْرخ کېښې نيولې جومات ته مخه وه. هغه تمبه هم دُولا مُلا پورې کړه"
"هغه څنګه پرځند کاکا؟"
"خْدا ے دې د دُولا مُلا کُوډله ورانه کړي. اوس تهٔ ؤوايه، چې عبدالرحمان مُلا نه ئې پتکے په داسې تور اورلړوني غورځوۀ. اے مړه! سر دې نهٔ خُوږؤم، خو عبدالرحمان مُلا ته ګناه نهٔ وه".
وېښتو سمولو د پاره د خپل پېر راتلو ته ناست ځيرک خان د پرځندکاکا اؤ کاکوان خبرې اؤرېدلې. هغهٔ دوېم داسې څوک د کاکوان مخ کښې ؤليدل، چې سترګو نه ئې وېره نهٔ کېدله. هغه چې به کله کله کور نه ؤوتلو اؤ د پرځندکاکا سره به څوک نهٔ وو، نو د هغهٔ د څپر لاندې به کښېناستو. د پرځندکاکا ډېر ښکلے ډولځا ے ؤ. مېخ ته لويه هنداره ځوړنده، يوه توليه، دوه څپوتکي، دوه قېنچۍ، درې ږمنځې، يؤ د اوبو کنډول، څو پترې اؤ يوه چاړه.
څو ورځو پورې ځيرک خان ځان کراچۍ کښې ليدلو. هغهٔ غوښتل، چې پرځندکاکا ته د زړهٔ خبره ؤکړي، خو بيا به يوې ناليدلې وېرې هغه څهٔ وئېلو ته نهٔ پرېښودلو. يوه ورځ هغهٔ زړهٔ ؤکړو اؤ پرځندکاکا ته ئې شونډې ؤسپړدلې،
"کاکا!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هن ځیرک خانه ځویه!"

(هم دغه مېنې خو به ځیرک خان د پرځندکاکا خوا له راوستلو اؤ هغه به ئې خپل ګڼلو).

"کاکا! ما وې (دغه وخت هغۀ داسې دواړه لاسونه يؤ بل کښې ورکړي ځنګنانو کښې نيولي وو، څنګه چې ورو کي له د نوم اېښودلو په وخت ناموس خان کړي وو) دا کوم کاکۆان کاکا چې دے"

"هو ځويه! کاکۆان ستا د پلار ډېر ښۀ ملګرے ؤ".

"کاکا! هغه به (سا واخلي اؤ هغسې لازمکې ته ګوري) ما؟"

"څۀ بچيه؟"

(ځيرک خان لږ غلے ؤ. هغۀ زمکې نه سترګې نۀ پورته کولې. تر دې چې پرځندکاکا د هغۀ خوا له راغلو اؤ چې بيا ئې ؤپوښتلو، نو ځيرک خان په ښخښتلې ژبه ؤوې،

"هغه کاکوان کاکا به ما (ځيرک بيا لږ غلے شي) کراچۍ".

ځيرک خان نه پرځندکاکا خبره اخستې نۀ وه، بيا هم غلے شو اؤ د پرځندکاکا سترګو کښې يؤ زړۀ سۆاندے نظر ويښ شو. هغۀ د ځيرک نه سترګې نۀ ويستلې اؤ دغه وخت هغۀ ته د ځيرک هغه تول زغم ؤدرېدو، د کوم په سر ته رسېدو چې ځيرک د کراچۍ نوم په خلۀ واخستو.

"تۀ به کراچۍ کښې څنګه وخت تېر کړې اؤ بيا ترونه؟"

د ځيرک سترګو نه رڼې اوښکې راغلې اؤ د هغۀ د ښو په سر ئې ؤځانګل اؤ په غرېؤ نيولي غږ ئې ؤوې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغوي خو به ځو ورځې زما تپوس هم ؤ نۀ کړي".
دې خبرې سره پرځند کاکا هم غوږ ؤنیولو اؤ خپله ژړا ئې نوره تېنګه ؤ نۀ ساتلې شوه. د ځیرک خان سټغ وختونه د پرځند کاکا وړاندې وو. هغه په دې نۀ ؤ، چې د قدوس اؤ ناموس ګیلې له به ځۀ ځواب ګوري، هغۀ په دې زړۀ خوړلو، چې ځیرک خان به په کاکړوان څنګه سپاري؟ یۀ ځیرک خان د کراچۍ نه مړ راغلے ؤ اؤ دغه فال نه د هغۀ وېره کېدله. بیا هم هغۀ ځیرک له ډاډ ورکړو اؤ دا لوظ ئې ورسره ؤکړو، چې کاکړوان سره به خبره ؤکړي اؤ هغۀ ته ئې د چا وړاندې د څۀ نۀ وئېلو ښونه ؤکړه.
"زما څوک اؤري؟ زۀ به چا ته ؤوېم؟"
مشره مور دې خدا ے ؤبخښي، شوملې چې به لړې نرۍ شوې، نو هغې به زمکه اسمان یۀ کول،
"پیو ته تومله واچوي اؤ بیا پکښې د اوبو منګے تش کړي، شوملې دومره نروبې کړي، چې".
"مورا زۀ خو شوملې نۀ کوم. اوس تهول کلے رامات وي اؤ تۀ وائې، "سینګلے ورته ډک کړه!"، نو خاؤرې به تېنګې پاتې شي؟"
"خدا ے دې دوزخ پسې ړنده کړه ښکلې! خلۀ کښې را له لوېشت مۀ راکوه! ښکاره ورته وایه، چې نورې نشته".
د ښکلې خبره سمه وه، خو په مشره مور څۀ باور نۀ د ے پکار. کۀ چا ته به "نه" کېدو، نو هم به ګوربدله، چې "شوملې د موټراپښې ښځې کره ختمیږي" اؤ کۀ شوملې به نروبې کېدې، نو هم به ئې خلۀ نۀ ؤدربدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن چې د شوملو نه سينګلي کښې بېلو شوؤ شوملو ته وُرندار ؤکتل، نو قمرو ورياده شوه. هغې به د ټينګو شوملو ډک سينګلے مشرې مور له بېل کړو اؤ بيا چې به کلي کښې نروبې شوملې ويشېدې، نو هم به پرې د مشرې مور څۀ کار نۀ ؤ. اوس خو کلي کښې څوک هم هغوي کره شوملو پسې نۀ راځي. اوس خو بانېچغ هم دوي کره نۀ چغېږي، نۀ چورلېږي. اوس خو دوي له څوک مياشت کښې يؤ ځل مېلې نه بنګړي، نکريزې، شنشنې، نوي اغوستن اؤ ګاڼې نه د پُور ګُوړه هم نۀ راوړي. د کلي ډېرې هغه ښځې هم اوس دوي کره نۀ راځي، کومې چې به د قمرو خوا له راتلې. اوس دغه کور کښې ناموس خان نۀ ؤ، چې د مېلې نه به ئې ټولو له څيزونه راوړل، د پُور ګُوړه اؤ ګنې به ئې راوړل، وربې به ئې راوړل. اوس د بنګړو اؤ نکريزو مابتےِ هم دغه کور نه تلې اؤ د ځيرک خان مامې شوې وه. شنشنو سره لوبې کوونکې فردوس له اوس هغوي ژوندے ګوډےِ د پاره خُواؤشا خپلو کښې سترګې ځُغلولې.

ماسخوتن غُوئې په خپلو ښُکرو پرتې نړےِ له ځنډ ورکړو. د کور لويو وړو اؤ ښځو سړو خپلې پېنځې ځنډلې د کور انګڼ کښې ولاړ وو. زمکې جول ؤخوړو اؤ څپر اوس هم لکه د ټون شوي چرسي جوتې خُوړلې.

"ځئ څملئ! زلزله ؤدرېدله".

د مشرې مور غږ سره ټول خپلو خپلو کټونو ته لاړل، خو د ځيرک خان سترګې اوس هم وېرندکې وې. مابتےِ نۀ وه، چې هغۀ له ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډ ورکړے ؤ اؤ د هغۀ دننه وېره ئې تېريستلې وه. پانوس خان نۀ خو زلزله کېنبې د خپل کټ نه پاڅې اؤ نۀ د غوُئې د ښکر بګتی باندې باور کوې. هغۀ ته کټلو باندې دۀ هم ځان له دلاسه ورکړه. د مشرې مور (خُدا ے دې ؤبخښې) اؤ د هغې د پتنوس به تل د غوُئې په ښکر تؤده وه.

"بېلماځه! دوزخ پسې روند شې! يؤ پنځۀ څلوېښت درې خو به پرې ستا وې". خو پتنوس به درېو پسې خاندل.

څابتې مال ځيرک خان په ډېر ګيله من نظر پرځندکاکا ته کتل اؤ چې پرځندکاکا هغۀ ته ؤکتل، نو رېږې سمولو د پاره راغلے بشير ئې په ځا ے پرېښودلو اؤ د کاکوان کور ته ئې مخه کړه. هلته ورتګ باندې هغه د ځيرک د ګيله من نظر په معنا پوهه شو. کاکوان هم بېګا کراچی ته تلے ؤ. دا ځل هغه د خپلې لُور وادۀ د پاره راغلے ؤ اؤ پنځلس شپاړس ورځې نور بايد چې په کلي ؤ. هغۀ خپل واړۀ کور پرېښې وو. پرځندکاکا چې سُتون شو، نو ځيرک خان د هغۀ د ډولځې مخې ته ولاړ نۀ ؤ. هغه تلے ؤ. دُرې څلور ورځې تېرې نۀ وې، چې کاکوان بيا کلي ته راغلو اؤ پرځند کاکا هغۀ سره د خبرې وړاندې بوتلو د پاره د خبرې سر ؤمونډلو. مازيګر کېنبې پرځندکاکا د کاکوان سره د ميراجان دوې د کښتونو په لور لاړو اؤ ځان ئې ورته داسې راؤسپړدۀ،

"کاکوانه! د ناموس اؤ د هغۀ د تبر مړينې نه وروستو ما دغه هلک هره ورځ ډېر نيمګړے اؤ شُوکېدلے ليدلے دے. اوس د ژوند په هغه برخه کېنبې دے، چې نۀ پرې کور کېنبې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېرېږي اؤ نۀ بهر چا سره د ناستې دے. هغه خپلو کښې پُردے دے، نو پُردو کښې خو پُردے پُردے دے، بيا تۀ خو دا اولس پېژنې".

"پرځندکاکا! د ځيرک خان مرګ زۀ ډېر بې وزله کړے ؤم. زما خو دې کلي کښې يؤ هغۀ اؤ يؤ ناموس خان سره ناسته پاسته وه اؤ هغه به هم ستا ځاے کښې. بيا چې کله ناموس خان مړ شو، نو زما پښې به کلي ته راتلې، خو زړۀ نۀ. اوس چې د ناموس د ځوي پحقله تا نه اؤ نورو نه اؤرم، نو لا مې په زړۀ نښې وُرتيرېږي. څۀ ؤکړو دې هلک له، چې مړ يار ته مو مخ په لاړو شي؟"

پرځندکاکا په يؤ اېړ زمکې ته کتل، دواړه لاسونه ئې خپلو ترُخونو کښې ورکړي وو اؤ کاکُوان نه ئې خبره واخسته،

"ما چرې داسې نۀ دي کړي (هغه هغسې زمکې ته ګوري) چې خپل چوپال نه د کار په وخت کښې د کښتونو پله چا سره راغلے يم. (هغه د کاکُوان مخ ته ؤګوري) نن د ځيرک د پاره تا سره راغلم. دغه وړوکے چې وينم، زړۀ مې غوځيږي. اے مړه! (اؤ د پرځندکاکا سترګو کښې اوښکې ؤځلېدې) تا چې هغه ځاے يادوۀ، نو تۀ ئې هلته ځان سره کراچۍ ته بوځه کنه".

پرځندکاکا خبرې سر ته رسولو سره په ځاے ؤدرېدلو اؤ کاکُوان نه هم سابۀ سيلۍ يؤړل. پخواني ځيرک خان اؤ اوسني ځيرک خان کښې د ډانګ اؤ پړانګ توپير ؤ. رېښتيا خو دا دي، چې د هغه ځيرک خان کلي نه په تګ ډېرو بې مخو د کاکوان مُلا تپولې وه (دا بيله خبره ده، چې کلي ته په راتګ ئې کونډې مور ته هر چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې زباډلې وې)، خو دا ځيرک خان بوتلل به هغهٔ له پېغور او تور شي. بيا دا خبره هم وه، چې کراچۍ کښې به هغه په کوم دربار ځيرک کوځوي او په چا به ئې سپاري او کهٔ خُدای مهٔ کړه هغهٔ باندې څهٔ وشي، نو ځان له به د کومې بانې پرتوګ ګنډي؟ لږ وخت کښې ډېرې پوښتنې د کاکُوان مخې ته ودرېدلې او په کړاغو سترګو ئې ورته کتل، خو دغه پوښتنو له د ځوابونو د لټون په ځای کاکُوان پرځند ته مخ کړو،

"قدوس دوي نه به سبا په څهٔ ځان ژغورم؟"

"قدوس چې ځان له ځواب ورکړي، هله به بل نه پوښتنه کوي. کاکُوانه! هغه کشر ته به تندے په دې نهٔ بُوتږم، چې څه! هلک وُ، خو قدوس ته (لږ غلي کېدو نه وروستو ئې لږ ډېر زور سره ووې) قدوس ته خپل مړ ناموس خان هم مخې ته نهٔ ودرېږي، چې په دې هلک ئې ځان ناجانه کړے دے؟"

خبرې ډېرې وشوې او بيا چې کله نمر په ډوبېدلو کلي کښې تياره کړه، نو د پرځند او کاکُوان خبره سپينه شوه.

خپل وخت سر ته رسولو نه ورځ دوه اګاهو کاکُوان ښار ته د تګ تابيا وکړه او د پرځند کاکا په وړنا ځيرک خپله غوټه چمتو کړې د چرګانو بانګ ته غوږ اېښے وُ. ټوله شپه هغهٔ وېښه وويسته. د خپل مور او پلار ياد او د مابتۍ مينې هغه ډېر ولړځولو. هغهٔ غوښتل، چې مابتۍ خپل دغه ګام اخستو نه خبر کړي، خو بيا به ورله دې وېرې غږ ته په خُلهٔ لاس کېښودلو، چې هسې نهٔ د هغې ښونه د تېښتې دغه لاره کښې خنډ شي. يوَ ځل خو هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور انګڼ کښې ولاړ اسمان ته په یؤ اېر کتلو شو. هغۀ څۀ وئېل غوښتل، خو د ګیلې کولو چل نۀ ورتلو. هغۀ یوه سلګۍ ؤوهله اؤ زر کوټې ته ببرته سُتون شو. خپلې سلګۍ سره هغۀ ته ښکاره شول، لکه چې قدوس، پانوس، ښکلې اؤ فردوس لُوړونه اؤ ډانګي راخستي دي اؤ د هغۀ هډوکي ماتوي اؤ کمیله بې وسه ولاړه منځ کښې ګُواښ هم کولے نۀ شي اؤ چې کوم ګوزار د ځیرک په ځاندره پرېوتونکے دے، د هغې دړد ته کمیله د اوس نه زُبېرګي کوي. داسې بُریښي، لکه د ځیرک خان د پرهر څړیکې چې د کمیلې څرمن کښې غونځیږي. د شپې په یؤ پؤړۍ هغۀ له خوب جُوټه هم ورکړه، خو هغۀ ځان ؤسکونډلو،

"نن به زۀ د کړاوونو نه ازاد شم.....

نن ما د پاره خوب خپل ژوند سره خیانت دے.....

نن به زۀ د ژوند یؤ نوے مخ وینم (اؤ دغه وخت د ژوند د دغه نوي مخ تېرۀ غاښونه، سرې ویروونکې سترګې اؤ غټ شُونډان هغۀ ته مخامخ شول، خو هغۀ ترې خپل پام سُتون کړو) زۀ به د نوي ژوند شا ته د تېر وخت هره بدرنګي ښخه اؤ هېره کړم".

د کمیلې د سلګۍ خیال هغه ګوتې نه ؤنیولو اؤ هغۀ ته ئې هغه ورځ وریاده کړه، کله چې کمیلې ډېر ژړلي وو اؤ بیا هغې ورځ نه وروستو هغۀ اؤ کمیلې چرې نینګانې ؤ نۀ کړل.

"کمیلې! ولې کوکو؟"

ښکلې سرې سترګې کمیله ؤپوښتله، خو سلګیو کمیله خبرې ته نۀ پرېښودله. مور ئې هغه پرېښودله اؤ فردوس ئې ؤپوښتلو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زۀ ترې څۀ خبر يم؟ بهر د راپورېږ نمسئ اؤ شيشړې سره دې اؤ ځيرکو نينګانې کول نو"

"دا ځيرکو دې ولې ؤوې؟ ميرګاتيه! (د مابتۍ تريخ غږ سره فردوس خپله لينده اخستې بهر منډه کړه) زۀ به دې ؤشلؤم کۀ هلک ته دې بيا ورّان نوم واخستو".

مابتۍ هغۀ پسې يؤ دوه تُوند ګامونه هم واخستل، خو د ميرګاتې پښې د ښکلې ژبې ته تلې دي.

"هن! هلک. د څۀ هلک؟"

ښکلې ځان سره پټ ځکه ؤوې، چې په مابتۍ بلوڅېدلې نۀ شي. د کميلې په يادونو د ځيرک د پاره د هغې د مور د کُرکې کرښې ژورېدلې. د کميلې ډېر خويونه خپلې تُرور مابتۍ ته تلي دي..... د کميلې ډېرې نخښې د مابتۍ غوندې دي..... د کميلې ډېرې خوښې د مابتۍ په رنګ دي. دغه خويونو، نخښو اؤ رنګونو کښې يؤ خُوې، يوه نخښه اؤ يؤ رنګ ځيرک خان هم دے.

په هغه ماښام ځيرک اؤ کميلې ډوډۍ خوړله. کميلې ځيرک ته غلې ؤوې،

"شيشړې سمې کوترې ما نه پاڅولې اؤ زما کپرۍ ئې سمه ؤسوزوله".

"زۀ به سبا له دوه پېرې څلور لوښتې، يؤ پېره نهه نينګانې اؤ دوه ځپقونه اؤ دوه ګوتې راؤباسم اؤ باچا به شم اؤ بيا به تا له هم سمه ډېره لاړه ؤوهم اؤ تۀ به کوتوال شې اؤ بيا به سم ډېر ډېنګان اؤ کوترې اؤ چپاتۍ د شيشړې نه ؤباسو، خو تۀ مۀ ژاړه، ښه؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

(وُرندار ځيلمه کټ کښې پُرته ځنګل په سترګو اينبې د دواړو خبرې اؤري)

"زهٔ به ترې سمې په زور زور کونترې خېژؤم"

"نه کنه مړې! بيا خو به هغه هم خپلې مور ته ژاړي"

"نو ولې؟"

"بيا به بل ځل هغه تا ګېره کړي اؤ سم ډېر ډينګان اؤ کونترې اؤ چپاتۍ به درنه ؤباسي"

"زهٔ به ورسره بيا ټګي ؤکړم"(ښه! کميله ټګي هم پېژني؟)

"نه کميلې! ټګيژنان خو د خُدا ے بدي شي. بيا به ما اؤ تا دوزخ ته غورځوي (وُرندار مخ نه ځنګل اخوا کړي اؤ ځيرک ته ؤګوري. د ځيرک هغې ته شا وي. کميلې په نُمړۍ شُخوند پُرېښې وي اؤ ځيرک ته ګوري. ځيرک لړ غلے وي اؤ بيا خپله خبره سر ته ؤرسوي) مونږ به نور نينګانې نهٔ کوو، نو نهٔ به مونږه څوک وهي اؤ نهٔ به مونږه څوک".

د تُوت په ؤنه کښې ناست بانګي بانګ ؤکړو اؤ ځيرک د يادونو غېږ نه ؤشوکېدو. د خپلو پُښو ښکالو ته هم په خلٔهٔ لاس اينبے ځيرک غوټه تُرخ کښې نيولې په ور ؤوتلو. پرځندکاکا لړ اخوا ولاړ ؤ. د ځيرک تېښته د يوې تورسرې متېزتوب نه نهٔ لړ تور لرونکې وه اؤ نهٔ د لړې دښمنۍ خبره وه. پرځندکاکا مرګ ته هم غاړه اينبې وه اؤ د کاکُوان غاړه ئې هم دغه بُياسته کښې ورکړې وه. پرځندکاکا کلي نه ډېر لرې پورې ځيرک سره لاړو اؤ بيا د سوپېدارو د ؤنو منځ کښې دواړه څو شپبو د پاره کښېناستل. تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې چې کاګُوان راغلو،

"کاګُوانه! واړهٔ؟"

پرځندکاکا د ګنګوسې غوندې ؤوې، دغه وخت هغه د تيارې اؤ سيلۍ نه وېرېدلو، چې د هغهٔ غږ کلي ته ؤ نهٔ رسوي.

"اند ېښمن يم، کهٔ سبا د چا د خلې نه ؤځي. ما وارهٔ کلي کښې پُرېښودل اؤ څهٔ مُوده وروستو به پخپله هم پوخ کلي ته راشم. د ناموس د پاره به ځان هم په داؤ کړم".

پرځندکاکا ژوند کښې په وړومبي ځل ځيرک خان ځان پورې دومره جوخت ؤنيولو اؤ د اوښکو اؤ سلګيو سره ئې پُرې د خپلې خواخُوږۍ اؤ مرستې زباد ؤکړو.

دغه نمر چې څرېکه وهله، نو ځيرک خان لا خپله سيمه کښې ؤ، خو تر دغه وخته هغهٔ ليدلې نهٔ وه اؤ بيا بله ورځ چې نمر څملاستلو، نو ځيرک خان کراچۍ کښې ناست ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږمه شپېه

کلي کښې به عبدالرحمان مُلا قران لوستلو اؤ دُولامُلا به خوړلو. دوه دُرې ورځو کښې قدوس ته د ځيرک د بې درکۍ احساس ؤشو، خو کلي شُپږ اتۀ ورځې دغه غږ ته رسېدلو کښې واخستلې. د ښکلې ژبه دې چاړې شي، کۀ هغې راپوړې ته وئيلي نۀ وو، نو کلے به څو نورې ورځې هم هغۀ نه بې خبره ؤ.
"عدوالرحمان ايله په غلمانو جهادونه کوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

قران خوړلو نه وروستو به ډُولامُلا دغه خبره کوله. ډُولا به خپل "عدُو" ته "د رحمان عدو" وئېلو. عبدالرحمان د ډُولا عدو نۀ ؤ، خو هغۀ ته ځکه داسې ښکارېدلو، چې د کښتونو نه به د ډُولا نه زياتې دانې د عبدالرحمان مُلا کور ته راتلې اؤ د سرسائې ګېډ ے به هم لږ ډُرُوند اؤ پېړ ؤ.

عبدالرحمان مُلا ته چا د ډُولا مُلا دغه پچموزې په مخ وئېلې نۀ شوې اؤ بله دا چې هغۀ به ئې ځواب هم نۀ ورکولو اؤ نۀ هغه چا له په ځواب ورکولو پړ ؤ، خو قدوس خان کۀ به پوښتلے کېدلو، نو هغۀ سره ځواب نۀ ؤ.

سحر وړې وخت مابتیۍ پړونے ځان پسې راښکلو، د پلار کور ته راغله اؤ سُرې سترګې ماتې سلګۍ ئې د لُوې قدوس نه تر وړې کميلې په ټولو خلۀ راپورې کړه،

"هغه ورک شوے نۀ دے (په زوره ژړا سره)، هغه د دې سابندۍ نه وتلے دے. د هغۀ اغوستن به په ښيرو رنګ واړولو، خو چا (درې ځلور سلګۍ).....اؤ... اؤ هغۀ خو به د ډوډۍ نۀ وې، چې دغه ميرګاټې نه به ککړ لوخړے پاتې شو، نو (بيا سلګۍ).....

کۀ ژوندے ؤ، (اوس هغې ژړا لکه رو کړه، اوښکې ئې ؤچې کړې) را به شي، زۀ به هم دا درشل بيا ؤوينم، اؤ کۀ خُدا ے مۀ کړه..... (هغې دوه ګامه په شا واخستل) زۀ به دې کور ته ؤ نۀ ګورم. زۀ تاسو له هغه وخت پورې مړه شوم، تر څو چې ځيرک خان دلته راغلے نۀ وي".

د دغه وېنا په وخت ځو ځله ښکلې اؤ مور ئې د هغې نه د پړونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخستلو د پاره لاسونه غځولي وو، خو مابتېې ځان ته پرېښي نۀ وو. مابتې خپل مېړۀ هم کور ته دننه تللو نه ايسار کړے ؤ. هغې کور کښې ځاموره ابې هم خبر کړې نۀ وه. د ځيرک بېلتون سره دغه کور مابتې هم ؤبائېلله. د دې کۀ د بل چا وي اؤ کۀ نۀ، د قدوس اؤ بلقيس زړونو کښې دغه غږ سره نۀ وړانېدونکې کرښه رانښکلې شوه. مابتې نيازبينه وه، ځکه ئې تل خپله اؤرېدلې اؤ خپله کړې وه. دغلته ئې هم خپله واؤرېدله، خپله ئې ؤکړه.

کاکُوان نن ډېر ناوخته راغلو. دغه وخت پورې د ځيرک خان سترګې ورغلې وې. د ور کړُپ سره نېغ کښېناستلو. اوس هم کۀ هر څو د هغۀ زړۀ لا په ځا ے نۀ ؤ، خو بيا ئې هم کاکُوان ؤپوښتلو،

"کاکا! ډوډې؟"

"خوړلې مې ده"

کاکُوان خپله کوټه کښې چاپېره کتل. هغۀ څۀ وئېل غوښتل، خو د خبرې تاده ئې ايښودلې نۀ شوه. دا د هغۀ کور ؤ. دېوال ته اغوستن ځُوړند وو. يؤ مېخ ته ببوځے هم ؤ. پکې توربښن غوندې جالکې نيولې وو. په دېوال د تېر باران د څڅوبې خاپونه ښکاره وو. تاخ کښې لوخې پراتۀ وو. د دوړې بُوي د هغۀ سپېږمو له اؤ نرے کشارے ئې غوږونو له راغلو. هغۀ ته ښکاره شول، لکه چې نيمکې دغه کوټه جارو کوي. هغۀ نه کوټه کښې ولاړ ځيرک خان هېر شو اؤ خيال کښې د نيمکې سُکونډلو د پاره ؤخوځېدلو، چې د نکورې غږ ئې تر غوږو شو،

"داجي! ما له دې الي پپان لاؤلل؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نکوره خو اوس وادهٔ شوې هم ده. هغهٔ ته کهٔ ډېره ګرانه وه، خو کله کله چې به داسې وخت کېښې هغې غږ وُکړلو، نو دهٔ به هم سوخت نه شونډه وُچيچله.

"کاکا! خېر خو دے کنه؟"

د ځيرک خان تنکۍ خبرې لکه د نکورې د غږ هغه بيا ژور خيال نه راوُويستلو. هغهٔ د خبرې د پېل کولو ته څو ورځو نه ځان ژغورلو اوُ نن خو هغهٔ د ځيرک خان خبره هم کړې وه، خو په لاره ئې بيا ځان ملامته کړو، چې هغه به ځيرک د چا په اسره دغلته پرېږدي. کور ته راتلو سره هغهٔ خپله پرېکړه بيا واخستله، ځکه چې هغه کله هم کور ته راغلے وُ، هر ځل هغهٔ د نيمکۍ اغوستن ميخ ته داسې څوړند ليدلے وُ، لکه چې چا راخستے اوُ اغوستے وي. نن ځيرک نه پخپلو شونډو مېنلے رنګ هم هېر شوے وُ، ځکه خو سره د راتلو کاکوان د خبرې تاده ايښودلې نهٔ شوه.

"ګوره ځيرک خانه! ستا پلار زما ډېر ښهٔ ملګرے وُ اوُ د چا په نوم چې ستا پلار ستا نوم ايښے دے، هغه ما سره کراچۍ ته راغلے وُ. هغه وخت مونږ هلکان وو. د دې ښار ډېر ژور کومے دے. دلته ډېرې تيارې دي. ما دلته ځيرک بائېللے وُ (هغه کښېناستلو سره غلے شولو، پېزار ئې وُويستهٔ اوُ بيا ئې خپله خبره روانه وُساتله) ځيرک زړهٔ ور وُ. په ژوند دې ښار هغه تېرولے نهٔ شو. ځکه ئې وُوژلو. هغه ستا غوندې نهٔ وُ، زما به ئې نهٔ منله. تهٔ د هغهٔ غوندې نهٔ ئې، زهٔ ستا منلے نهٔ شم".

ځيرک د زمکې نه سترګې اوچتولې نهٔ اوُ کاکوان هغهٔ نه سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویستلې نهٔ. نن د ځیرک د پاره هغهٔ خبره هم کړې وه، اؤ دا زړهٔ ئې هم کړے ؤ، چې ځیرک خان به هلته بوځي، چې هغه د ځان غوندې خلقو سره خوشاله شي. بیا لاړه کښې کاکُوان په ځیرک ؤوېرېدلو اؤ کور ته راتګ سره هغهٔ یؤ ځل بیا خپل زړهٔ وړومبۍ خبرې ته واړولو. اوس هغهٔ دا پرېکړه کړې وه، چې د ځیرک په خُوښه به ګام اخلي.

"کاکا! ما ته داسې ښکارېدل، چې زهٔ نهٔ د فردوس لالا تولګې کښې د ناستې یم اؤ نهٔ کمیلې سره ځائېږم. هغه ورځ تا د پرځند کاکا سره خبره ؤکړه اؤ اوس زهٔ دا ګڼم، چې یؤ ځل زهٔ هلته ورشم. یؤ ځل زهٔ هاغه ځاے ؤوینم".

"خو کهٔ تهٔ هلته هم خفه وې، نو بیا؟"

کاکُوان د ځیرک خبره نیمه کښې غوځولو سره پوښتنه ؤکړه.

"زهٔ به دا ؤوېم، چې سلګیو سره ژوند دے،
ځهٔ هلته وې اؤ ځهٔ به دلته شي.
زهٔ به دا ؤوېم، چې ژوند یؤ پېتے دے،
ځهٔ مې هلته یؤړو، ځهٔ به دلته ؤګرځؤم.
زهٔ به دا ؤوېم، چې په ما د خُدائے دغه پېرزو ده،
هلته مې ورته هم غاړه ایښې وه، دلته به ترې هم ښنده نهٔ کؤم".

په دې بله خبره نهٔ کېدله. کاکُوان سر نه خُولۍ اخوا کړه اؤ کټ کښې ښملاستلو. هغهٔ ځهٔ ؤ نهٔ وئېل اؤ دغې چپیا ځیرک ته یؤ سوال پرېښودلو، چې د هغهٔ کاکا د هغهٔ د ژوند د پاره کوم ګام اخستے ؤ، هغه به مرام ته ؤرسوي اؤ کهٔ نهٔ؟ هغهٔ دغه ځواب په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر پرېښودلو. څو شپېو کښې د هغهٔ سترګې خوبولې شوې اؤ هغه اُودهٔ شو. د ځېرک خبرې يؤ مخيزې اؤ نېغې وې. د ځانګړې ژوند ډېرو کړاوونو د هغهٔ ځيرکتيا ډېره کړې وه. د کلي نه کراچۍ پورې مزل اؤ وېره اؤ کړاؤ هغهٔ باندې هسې تېر شوي نهٔ وو. هر څهٔ چې وو، خو د ځېرک زړهٔ ډاډه ؤ اؤ دا هغهٔ له ډېره وه.
دغه ورځو کښې د کراچۍ په خُوي پوهه ګرانه وه. د ورځې سر اؤ پښې به يخې وې، منځ کښې به اور ورېدلو. کراچۍ کښې يوه سپېځلې سا راغلې وه اؤ د کراچۍ د سيلۍ اؤ سمندر څپو هغهٔ ته هر کلے وئېلے ؤ. کلي کښې اوس د هغهٔ په روکېدلو خلې غلې شوې وې. پرځندکاکا به ځان ناجاړه کولو د پاره کله کله قدوس يا پانوس ته ؤوې،
"زړهٔ به نهٔ خُورې! اوس لوي هلک دے. د هغهٔ خپل خُوي داسې ؤ، چې چا سره ئې اروا نهٔ ګډېده. را به شي مړه!".
هغهٔ به دغسې د قدوس يا پانوس خلهٔ وخت په وخت ګنډله.(رېا ورځ وه، خو غل هسې په ځان تياره کړې وه). دې ته د چا هم پام نهٔ ؤ، چې کاکُوان به زياتره وخت د ځېرک خان اؤ ناموس خان سره تېرولو. د ناموس مړينې نه وروستو په وړومبي ځل هغهٔ د خپلې لُور وادهٔ ته دومره وخت کلي کښې تېر کړو. هغهٔ چا ته هم وئيلي نهٔ وو، چې کله به کلي کښې پرېږدي اؤ بيا يوه ورځ ناڅاپه هغهٔ دغه پرېکړه ؤکړه. په کومه ورځ چې کاکُوان کلي نه لاړو، هم په هغه ورځ ځېرک خان هم ورک شوے ؤ. دغه کور نه خپل تګ سره ځېرک خان ډېر څهٔ وړي وو. ټولو نه لويه اغېزه په دغه کور د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابتېږ سوګند ؤ. وروسته خو د تماکو په ځېلو توري پېشوګۍ ارمي شوې. قولبه کنده مه شوه. يؤ غوئے روغ رمټ راپرېوتلو اؤ مړ شو. توري پېشوګۍ ځان لړ وروستو ښکاره کړو، غوئے هم دغه لسو ورځو کښې مړ ؤ. داسې نورې ډېرې خبرې هم وې. د ځيرک خان داسې خوي نۀ ؤ، چې دغه کور ته به ئې ښېرې کړې وې. مونږ دومره وئېلې شو، چې د ځيرک خان سره د هغۀ دعا هم د دغه کور انګڼ سُپېرۀ پُرېښود ے سرتوره وتلې وه.

بله ورځ د شپې تياره کښې څلور بدکان د کاکُوان کور ته راغلل. د کور وړوکي غوندې انګڼ کښې هغوي د کاکُوان سره ګنګوسو کښې بوخت وو اؤ د څو شېبو مزل پسې کوټې ته دننه شول. د ځيرک خان ليدلو سره هغوي وار په وار د ځيرک خوا له ورغلل ـــــ د هغۀ زنې له ئې لاس يؤړل ـــــ د مينې، حېرانتيا اؤ پېرزو ډکو سترګو سره ئې ورته ؤکتل اؤ په هر ژبه د "ماشاء الله" اؤ "چشمِ بد دُور" غږونه ؤختل.

"دا په ما ازمېښت دے. دا ډېر معصوم اؤ نازولے دے. د دۀ په خوښه ما راوستلو (بيا ځيرک خان ته مخ ور واړوي اؤ د هغۀ پام ځان ته راګرځولو سره) ما د دۀ په خوښه دا راوستے دے. زۀ يوه تکه هم نۀ اخلم. تاسو دا خفه نۀ کړئ اؤ ـــــ اؤ".

کاکُوان د نورو خبرو تُوان ؤبائيللو. ځيرک خان دې نه خبر نۀ ؤ، چې کۀ کاکُوان غوښتل، نو ډک موټے پېسې ئې اخستې شوې. کۀ وخت د کاکُوان دغه خبرې بيا چرته د ځيرک غوږ کښې ؤکړې، نو ځيرک به په کاکُوان نور هم مئېن شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د دغه شپې بوربنوونکې تیاره کښې څلورو بدکانو هغه ځان سره هغه کوټې ته یؤړلو، چرته چې سپین روبي د شپې تیاره کښې ګناه نه خوند اخلي اؤ د ورځې رڼا کښې په توبو د خدا ے د تېریستلو هڅه کوي.

هم دغه ورځو کښې تورپوځتکو د برخو اؤ پېژندګلو د پاره په امریکا کښې خوځښت راؤړونکي ارتهر لوتهر کنګ ته دا درناوے ورکړے شو، چې سرمشر رېګن په قامي کچ د هغۀ د کلیزې نمانځلو لاسلیک ؤکړو اؤ نړۍ دغه د خپلې پېژندګلو اؤ برخې غوښتونکو خوځښتونو د پاره د یؤ مخؤریز بریالیتوب په توګه ؤنمانځلو.

"خپل ټټو د بل د اس نه غوره ګڼم (پرځندکاکا خپل ډولځاي کښې هلکانو سره شین شوے ؤ) داسې ؤکړه، چې کۀ ستا پرې څۀ کار نۀ وي، نو ما له ئې راکړه! څۀ به درته اوس نغدې کړم اؤ څۀ به غنمو کښې درؤشمېرم".

"پرځندکاکا! تۀ به پرې څۀ کوې؟"

"د شامودام پخته! زۀ به پرې سورېږم"

(ناست ټول بیا شنۀ شي. د پرځندکاکا چوپال دې ودان وي).

"پرځندکاکا! دوه پایې اؤ دوه ډنډې دي. ما نه ؤزګار دے. را وله ئې اؤ خپله تؤده سره پرې کوه! زۀ به اوس تا نه څۀ نغدې اخلم؟"

"د غر نه لویه اؤ ګل نه ښکلې دې ؤوئېله (پرځندکاکا ږمنځ له غاښونه ؤخنډي) خو زۀ وایم، چې د پردې وړوکې ویړیا توکي د زباد سره د ملامتیا لوي غبن هم وي. بیا به ورته هر وخت کونجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځې. (د هلکانو سترګو اؤ وږوځو نه ښکاري، چې د هغۀ په خبره ځان پوهوي) ما ته ئې سر ښکاره کړه! څۀ واخله اؤ څۀ نېته کړه! چې زما شي، نو زۀ پوهه شه اؤ هغه پوهه شه! په ګډې ئې کښېنم، کۀ په ډنډو کښې ئې ځم. هغه هسې هم ستا د نُیا ماډل دے".

پایه کښې پرځندکاکا د شامودام ځُوي نه سېکل واخلي اؤ بیا هم د کلي چپیا کښې د پرځندکاکا ډولځاي په زوره زوره خاندي.

په وړومبي ځل ځیرک هم دومره په زوره ؤخاندل. ژوندې سا د هغۀ مړځپنه ځاندره کښې ویښه شوه. دغلته مېشته مخونه هغۀ پرون نۀ پېژندل اؤ نن ځان ته وائې،

"دا ټول زما ملګري دي".

دې سره هغه خپلو اؤ د نورو اغوستن اؤ مخ ته ؤکتل، د هغوي کړو وړو ته ځېر شو اؤ بیا ئې ؤوې،

"نه! دا ټولې زما سوېلۍ دي".

پرون پورې هغه غلے ؤ، نن ګویا شو.....

پرون پورې د هغۀ زړۀ کښې وېرې بۀ تا کول، نن د هغۀ زړۀ لوي ؤ اؤ ډاډه ؤ.....

پرون هغۀ خپلې تندې له اوبۀ غوښتلې نۀ شوې، نن هغه پخپله څښلو نه اګاهو نورو ته ست کوي.....

پرون هغه د نورو ښکلا، مکېزونو، خبرو، کړۀ وړۀ، پېزار اؤ اغوستن ته پسخېدلو.....

نن د هغۀ سترګو کښې ویاړ ؤ. مخامخ ځُوړنده هنداره کښې هغۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رو رو ځان ته سترګې جيګې کړې، خپله شونډه ئې له ډېره نازه ؤچيچله اؤ ځان ته ئې ؤوې،
"د ښکلا جوبن اؤ خمار خو ما کښې اوسېږي".
نن دُرېمه ورځ وه. هغه د ماسخوتن نمونځ پسې په مصله ناست ؤ، دعا د پاره ئې لپه خوُره نيولې وه، ناڅاپه د هغۀ پام تمبې ته شو، چرته چې به شپېه وروستو يؤ مخ ښکاره کېدو، په نمژنو سترګو به ئې دۀ ته کتل اؤ بيا به روکېدۀ.
"خو دغه سترګې زما ليدلو نه وروستو کوټه کښې څوک ګوري؟"
دې خيال راتلو سره هغۀ دعا ته خوره شوې لپه راغونډه کړه اؤ چې څنګه ئې شا ته مخ واړولو، د دغه کور مشر دۀ ته په يؤ اېړ د اوښکو ډکو سترګو سره کتل. تېره ورځ ماښام نه چې ځېرک دغه کور ته راغلے ؤ، هغۀ نمونځ پرېښے نۀ ؤ. نمونځ هغۀ د سړو غوندې کولو. رکوع، سجده اؤ قعده کښې د ښځو څُرک ليدلے شو.
"مُودې ؤشوې، چې دې کور ته سجيده نۀ وه راغلې (مېرابان خپله ژړا تېنګه نۀ کړې شوه) تا سره دلته سجيده راغله".
هغۀ څو ګامونو سره ځان ځېرک ته نزدې کړو، د هغۀ اُوږې ئې منګولو کښې کلکې ؤنيولې،
"تا سره دې کور ته سجيدې راغلې دي ـــــ تۀ ډېر نيُازبين اؤ ډېر سپېځلے ئې ـــــ خُدايه! يه خُدايه!"
دغه غږ په زوره شو. ځېرک کۀ په ډېرو خبرو نۀ پوهېدلو، خو د اوښکو په ژبه پوهېدلو. دغه اوښکو سره د هغۀ ژوند ؤ، ځکه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغۀ سترګې هم لُوندې شوې. دغه اوښکو به د ځیرک خان دننه تول دُرانۀ پېتې ځان سره واخستل اؤ د سترګو په لاس به ئې بهر وُغورځول. څۀ وخت پورې به بیا د هغۀ زړۀ سُپک وُ. د "یه خُدایه!" چغې سره د دغه کوټې ور ډېرو ښځونکو نه ډک شو. کۀ کراچۍ اؤ د ځیرک د کلي ژبه، خُوي، اغوستن اؤ داسې نورو ډېرو توکو سره توپیر لرلو، خو د جذبو د څرګندؤنې ژبه یوه وه (د جذبو د څرګندؤنې ژبه ټوله نړۍ کښې یوه وي، هر څو کۀ د څرګندؤنې لاره بېله بېله کېدې شي). د ځیرک د کلي غوندې سُپیلنې اؤ نمېر دغلته هم وو. ماسخوتن ناوخته چې ځیرک څملاستلو، نو دغه وخت د دغه کوټې هر کور اؤ هر ګوټ پېر کښې شپه وینبه شوې وه. د پېنزېبو شُرنګا سیلۍ هم ځان سره نخوله اؤ دغه وخت د سُپیلنو لوګې د هغۀ سترګو اؤ بُوي سُپېږمو ته وُرسېدو. دغه سُود کۀ هر څو ژوند کښې چا په هغۀ کړے نۀ وُ، خو هغۀ اؤرېدلي وو چې څوک د چا نظر ولې ماتوي. ژوند کښې یؤ ځل دوه د مشرې مور په وېنا مشکۍ، څو ځله ځامورې ابۍ اؤ مابتۍ د هغۀ نظر مات کړے وُ. یوه ورځ خو ورله په اننګي مابتۍ د رنجو خال هم ایښے وُ.

"دغه پټهو ستا دے؟"

ځیرک په دېوال د مدهوبالا ځُوړند انځور ته ګوته وُنیوله. دغه انځور سره د "پاکیزه" د میناکمارې، د "بازارِ حسن" د ثمینه پیرزاده اؤ د "منډي" د سمیتا پاټېل انځورونه هم ځُوړند وو.

"نه ـــ دغه زۀ نۀ یم ـــ دغه پټهو هم زما نۀ دے. زما اؤ د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومونه یؤ دي، نور هېڅ نۀ".

"دا خو ستا غوندې ښکاري!!!"

یؤ لاس کښې مجمر نیولے اؤ بل لاس سره لکه ببوځے لاس په ځاے ولاړ وو. مدهوبالا څۀ خیال کښې وُرکه وه اؤ د ځیرک دغه معصوم تپوس ته موسکۍ بیا لوګے هغۀ ته کولو سره ئې ؤوې،

"اوس نۀ. پخوا دغسې ؤم ــــ (هغې د انځور نه سترګې په قلاره مجمر ته ښکته کړې) دغې نه هم ښکلې ؤم (هغې په ځان لړې خندا د پاره زُیاتے ؤکړو اؤ بیا ئې انځور ته ؤکتل) ځکه خو مېرابان ما له مدهو بالا نوم ایښے ؤ (یؤ څو ساګانو له غلې کېدو اؤ سُکروټو له پوکے ورکولو نه وروستو) ما ټول ژوند د دې د نوم په پور تېر کړو اؤ نن د خپلې برخې د ؤنې سیورې ته کښېناستم".

"تا اؤ دې کښې خو څوک هم توپیر کولے نۀ شي".

مدهوبالا دې خبرو سره څو شېبو له د ځیرک سترګو کښې ؤکورې اؤ هغۀ ته ئې غ کتلو کښې ؤوائې،

"ما به هم کله کله ځان ؤ نۀ پېژندلو. ځواني وه، ښکلا وه، جوبن ؤ اؤ ډېر مینه وال وو. بیا چې ځواني لاړه، ښکلا لاړه، جوبن لاړو اؤ مینه وال لاړل، نو زۀ خپل ځان ته مخامخ ؤدرېدم..... ځان مې ؤپېژندلو اؤ دغه پېژندګلو ماته کړم".

"تۀ ولې نۀ خاندې؟ ګوره پټو کښې هغه ستا غوندې ښځه چې ده، هغه خو خاندي".

(مدهوبالا د ځیرک خان په دغه پوښتنه لږه موسکۍ شي اؤ ځواب ورکړي) "زۀ ډېره ښکلې ؤم، ډېره به خندېدم، خو بیا زۀ د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوم. اوس خو يؤ مدهوش زما نظر ماتوي، زۀ د هغۀ تنده ماتؤم".
(پُرېږده مړه! د مدهوبالا سر کښې ډز شوے دے. اوس ځيرک مدهوش څۀ پېژني اؤ د هغۀ تنده څۀ پېژني اؤ مينه وال څۀ پېژني اؤ پېژندګلو څۀ پېژني؟)

څو شپېو له ځيرک اؤ مدهوبالا دغه انځور نه سترګې ؤ نۀ ويستلې. مدهوبالا د خپل تېر شوي جوبن ساندې ته غُوږ شوه اؤ ځيرک د مدهوبالا د خبرو معنې لټولې. دغه سانده د مدهوبالا د سا ملګرې ده اؤ دغه خبرې اوس وخت کښې ځيرک د پاره د پوهې چرې هم کېدلې نۀ شي.

کلي نه د کراچۍ مزل ځيرک په ويښ خوب تېر کړے ؤ. د مزل سْترې اؤ اوږد پلؤ هغۀ ته لکه د کوچنيتوب د خوب لړ لړ ياد وو. کراچۍ کښې د بنارس اډه کښې کوزېدل اؤ بيا د فقيرکالونۍ پْرېشان چوک نه په جانبه کوڅو کښې د کاکُوان کور ته رسېدل کۀ ؤشمېرو، نو ځيرک ته ډېره لاره د بنارس نه فقير کالونۍ پورې ښکارېدله. د پْرېشان ګرځؤنې نه چې کومې څلور پخې لارې وتلې وې، د هغو په هر اړخ بې شمېره لوئې وړې اتۍ، ډولځيونه، د کېسټو، د منيارۍ ، د اغوستن، د لوښو، د لوبو، د نورو ډېرو تُوکو د اخستلو اؤ خرڅ ځايونه وو. هغه وخت خو هغه پوهه نۀ ؤ، چې ګرځؤنه کښې دومره ډېرې تورسرې ښځکه سرتورې د لوئې لارې په غاړه ناستې يا ولاړې دي، يا ګرځي اؤ موټرو يا رکشو کښې ئې څۀ خبرو د پاره سرونه دننه کړي دي. ټول ژوند کښې بيا هغۀ ته ډېر ځل د فقيرکالونۍ د دغه ګوټ پېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په غاړه د چیو ښنبلو وخت په لاس نهٔ ؤ ورغلے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوومه شپېه

ډېرې خبرې تر دې سپيناوي ته پاتې وې. د مېترخان د ځوي وادۀ کښې د ځلمي بهرام په مړدکي ژوبله کۀ د هغۀ د مړينې لاره نۀ وه ګرځېدلې، بيا هم د بهرام وينه د مېترخان په وراره نښتې وه. دغه وينه د مېترخان، د هغۀ د ځوي، د وراره يا کۀ د هغۀ کورنۍ کښې هر څوک وو، د وينې د توئېدلو نه پرته نۀ وينځلې کېدله. پښتنې وينې چرې هم بې له وينې نۀ سټنيږي. مړے خاوړې شي، خو د هغۀ د کور ژوندي د هغۀ د قبر د خاوړو نه د هغۀ د وينې پېغور اوري او دغه پېغور نه لمبه اخلي. د بهرام وينه اتۀ کلونو پورې د مېترخان د کورنۍ درشل ته ناسته وه. تېره ورځ د مېترخان وينه د بهرام د وينې وينځلو د پاره توی شوه. د بهرام وروڼو د خپل ورور د قبر په خلۀ برغولے کېښودلو. د بهرام وروڼه خبر وو، چې نۀ دغه وژنه مېترخان کړې وه او نۀ د مېترخان وراره د بهرام په وينه خپل څۀ سر راګرځولو، خو د کلي اولس پېغورونه وو او د بهرام په ژوبل کېدلو د مېترخان د وراره تېښته هيله شوه او دغسې اتۀ کلونه د دښمنۍ بوټا نن مېترخان وخوړو. د مېترخان ښه ورځ چې کلي کښې چا زغملې نۀ شوه، هغۀ د بهرام ساګانو د پاره پربوانه سيلۍ وتړله. اوس د مېترخان د کورنۍ خوښه ده، چې مېترخان په تله کښې د بهرام د وينې سره سم ګڼي او کۀ د مېترخان د وينې ارزښت ورته د بهرام نه ډېر ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکُوان د مېترخان د وژنې نه ؤغورېدلو اؤ د ځيرک خوا له په تللو کښې ورته په لاره دغه ټوله پېښه، دغې پېښې سره تړلې نورې پېښې اؤ د مېترخان سرېتوب اؤ د بهرام ځواني ځېلمه ؤدرېدل.

"بهرام سره کۀ دغسې مرګ نۀ ښائېدۀ (لړه چپيا)
خو مېترخان هم بې ځايه ټوي شو"

کاکُوان ځان سره زړۀ کښې ؤوې اؤ بيا د ځيرک پله تګ نه اګاهو ئې چاپېره سترګې ؤځغلولې. دا وېره نن هم لکه د سيورې د کاکُوان بدرګه وې، چې د کلي ښوک قدوس خان دوي ته د ځيرک ؤ نۀ وائې. هغه قدوس خان هم پېژني اؤ د هغۀ په دووسے يا ايرزړې د سرېتوب رنګ هم پېژني، بيا هم هغه يؤ پښتون دے اؤ په دې پوهه دے، چې د پښتون مړه ځاندره کښې پېغور سا اچوې. پښتون د مُلا خلې کښې د دوزخ په ليدلو جومات ته نۀ ځي، خو د دې پېغور نه ځان ژغورنې د پاره هر وخت اودس کښې ګرځي، "لوي سندړا ئې اؤ نمونځ نۀ کوې".

په درشل پُښه اېښودلو سره ښځۀ ګوري، چې د ځيرک نه چاپېره ګڼ بدکان داسې ناست دي، لکه چې په زوره زوره خندا نه وروستو بيا د ښځۀ داسې ځواب د اؤرېدلو هيله لري، چې خندا نه به لؤړې بؤړې کيږي (ځکه خو پکښې د ځنې لاسونو مسواکې ګوتې په خلو پرتې دي اؤ ځنې لاسونه داسې جيګ شوي، لکه چې د غړونو د نۀ پورته کولو غوښتنه ئې کړې وي). مېرابان لکه چې د ځيرک ښځې مښې، ځکه ئې لاسونه د ځيرک ښځو کښې نُخښتلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ د هغۀ شا ته غلے ناست ؤ. د ځیرک د ښي لاس د مسواکې ګوتې اوچت بند پخپلو شونډو پروت ؤ، بل لاس ئې خپله کینه څنه باندې د مېراباں تپلي لاس پسې نُخښتے ؤ اؤ سترګې ئې داسې اوچتې نیولې وې، لکه چې څۀ دوښې له ځواب لتهوي. د هغۀ د سترګو ګاټې ښي اړخ ته اوچت وو، ځکه ئې د سترګو سپین اؤ تور ډېر ښکاره شوي وو. هره سترګه کښې د اوښکو یؤ یؤ ټوي شوي څاڅکي دغه تور اؤ سپین نور څرګند کړي وو. (کاکُوان دومره خو پوهه شو، چې دغه اوښکې د خندا سره راغلې وې. د مخونو تختئ نه داسې بُرېښېدل).

"ځیرک ښۀ دے کنه مړوا"

اؤ دې وئېلو سره ځیرک خپلې سترګې یؤ ځل د هغۀ شا ته ناست مېراباں ته واړولې. دې اؤرېدو سره یؤ ځل بیا د خندا انګازې د دېوالونو نه راؤتمبېدلې، چې یوې ګنګوسې د دغه انګازو تهول زوږ ځان کښې راؤنغښتلو،

"زرکه"

د سمیتا دغه "زرکه" په تول ډېر دُروند ؤ. د "ځیرک" سره د غږیز سمون نه پرته ئې هم یوه نیازبینه معنا وتله. د ځیرک سترګې، د ځیرک شونډې، د ځیرک غړې، د ځیرک څرمن، د ځیرک ځاندره، د ځیرک تګ اؤ زرکه. کۀ د نومونو ایښودونکو یوه ډله تهاکلې شوې وه اؤ د ځیرک د پاره د څۀ ښځونک نوم ایښودلو کار ورته سپُارلے شوے ؤ، نو ارو مرو به ئې هغۀ د پاره هم دغه "زرکه" نوم خوښولو. تهولې سترګې یؤ بل ته وار په وار واؤړېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ تهولو ستر ګکو کښې دغه نوم د پاره د خوښې څرک ؤ.
"نن نه به دا زرکه وي".
د مېرابان په غلې غږ کښې دغه پرېکړې وئېلو سره ځیرک خپلې سترګې یؤ ځل بیا مېرابان پله واړولې. مېرابان هغه خپله سینه پورې جوخت کړو اؤ په دغه کوټه ډرنې چپیا وزرې خورې کړې. نن ځیرک خان له بل نوم کېښودے شو. دا نوم به اوس څوک نهٔ وړانوي، ځکه چې دغلته د نومونو وړانولو دستور نشته. د ځیرک خان نه کهٔ چرې چا "ځیرکو" کولو، نو مشرې مور ورله د پلار څمڅ.......
په درشل ولاړ کاکوان کړاغې سترګې ولاړ ؤ. هغهٔ ته د چا پام نهٔ ؤ. دومره مینه، سود اؤ پېرزو هغهٔ په ټول ژوند کښې لیدلې نهٔ وه. سمیتا د "زرکه" نوم اخستلو نه وروستو غلې شوې وه. د نوم اخستلو په وخت هغې د ځیرک مخ کښې سترګې ښخې کړې وې. نهٔ هغې چا ته د دغه نوم اخستلو نه وروستو کتلي وو، نهٔ ئې خپلې سترګې تر دغې سا د ځیرک مخ نه ویستې وې.
"سمیتا! خوارهٔ راؤړه کنه! د ټولو خلې خوږې کړه!"
د ځیرک تندے ښکولو سره سم مېرابان سمیتا ته دغه ؤوې اؤ بیا ئې خپل پلؤ پسې لاسونه د روپیو راخستلو له ؤغځول، چې سمیتا ؤوې،
"دا خوارهٔ زما له اړخه".
"ولې؟ زمونږ برخه پکښې نشته؟" د تاجو تپوس نور هم ځان سره ملګرې کړل اؤ خوږو راؤړلو د پاره سمیتا د ور لاره ؤنیوله. درشل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته رسېدلو سره هغې کاګوان ؤليدلو اؤ دغسې کاګوان پخپل غلې ؤدرېدو د پښېمانۍ نه سترګې ښکته کړې.

"دننه ورشه!"

د سميتا خبرې اؤ لارې پرېښودلو سره د نورو هم هغۀ ته پام شو اؤ هغۀ په درشل دننه پښه کېښودله.

"راځه! راځه! تا خو زمونږ کور ته ژوند راوستلے دے".

مېرابان په کاګوان د هرکلي پېرزو ؤکړه. ځيرک هم د هغۀ هرکلي ته پاڅېدۀ. ځيرک په اُوږه لوپټه سمه کړه. د هغۀ په سترګو اؤ شونډو موسکا وه. کاګوان ؤليدل، چې خاؤرې د خپلې خاؤرې رنګ واخستلو. په سا کېدلو سره د ځيرک سترګو کښې د زړکې نظر وينې شو اؤ هغۀ زمکې ته ؤکتل.

"لکه چې ځيرک خپله پېژندګلو نوره کړه؟"

کاګوان د چيو نه ګوټ شُوملو سره سم مېرابان ؤپوښتلو. د کاګوان دغه کور کښې ډېر دُرناوے کېدلو. د دغه کور هر بدک د زړکې راتلل د کاګوان ورکړه ګڼله.

"د هرې سندرې ځان له سُر وي، ځان له تال وي. د ټيټ غږ سندره چې څوک اوچتو پردو کښې رانيسي، نو هسې ځان سترے کوي. هر سُر پخپل ځاے اؤ خپله پرده کښې ښۀ ښکاري".

(مېرابان لکه د يؤ ژور فلسفي خبرې کولې. هغه مخامخ څوکۍ باندې داسې ناست ؤ، چې يوه پښه ئې ښکته ځوړنده وه اؤ بله پښه ئې نېغه کړې وه اؤ په دغه پښه ئې خپل هغه لاس اډانه کړے ؤ، د کوم لپه کښې چې ئې خپله زنه اؤ د مخ ټوله کاسه ايښې وه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"په زرکه د ځيرک پرده وه، ځکه بې ځا ے ؤ، ځکه رژېدۀ. اوس هغه خپل سُر له راغلو. اوس به رنګ هم راپرېږدي اؤ د هرې سا نه به خُوند هم واخلي".

کاکُوان تلے دے اؤ شپه رو رو خپل رنګونه شيندلو د پاره تيارو کښې شُرنګ شُرنګ خُوځي.

"ژوند د ترېدلې هوسۍ سترګې دي، چې وينم ئې
نن هډو د مرګ نه بغاوت کوو، چې څۀ کيږي؟
زړۀ مو د نړۍ په ننداړو باندې ډېر ؤخوړۀ
اوس د ښائستونو تلاوت کوو، چې څۀ کيږي؟
ډېره مې ادا ستا د ښکلا په باب کښې ؤکړله
دا ځل ئې تفسير لکه قيامت کوو، چې څۀ کيږي؟
ډېر په اقتداء کښې د بې لارې مُلا پاتې شو
دا ځل به مدهوشه! امامت کوو، چې څۀ کيږي؟"

د کوټې نه بهر د "مدهوش" غږ واؤرېدلے شو. دا ورومبے ځل نۀ ؤ. دې نه اګاهو هم زرکې دغه دُروند بوغ غږ اؤرېدلے ؤ اؤ نن هم ورته ياد دے. هغه وخت وئيلي شوي وو،

اے! د خپلې مينې لېونتوب خمار وهليه!
زۀ به دې پخپل حسن نشه په سر کښې ماته کړم
تۀ را ته يؤ ځل د خپلو شونډو په سر ؤوايه!
زۀ به ستا د ست سره توبه په سر کښې ماته کړم
زۀ به د ورتلو سره مدهوشه! ورته سپارم ځان
زۀ به ئې د زړۀ هره ګيله په سر کښې ماته کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ دغه غږ اؤرېدلو سره زړکې لېدلي وو، چې مدهوبالا تونده پاڅېدلې اؤ بهر وتلې وه.

مدهوش ټول ژوند شاعرۍ ته سپارلے ؤ. مدهوبالا سره مينې نه وروستو هغه د نړۍ هرې چارې نه ځان رانغښتے ؤ. دغه مينه په ډېره حسن پرستۍ، لږه خواخوږۍ اؤ لږه ډېره جنسي تنده باندې اډانه وه. يؤ ځل مدهوبالا د پېژند روغولو د پاره تلې وه. يوې کړکۍ ته سرې اؤ بلې ته ښځې ولاړې وې. دغه د مدهوبالا د جوبن ورځې وې. د شپې کۀ به هر څو سرې د هغې په درشل لکه د خاؤرو پراتۀ وو، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې ګناه کوونکي خپلو مخونو باندې د سرېتوب نقشونه برڅېره کوي. مدهوبالا کۀ به د ننداري په وخت هر څو د سازونو په ښونه لکه د مستې زړکې په چړچقو وه، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې به د هغې مخ اؤ خويونه نور شول.

هغې دا نۀ وئېل، چې څوک دې هغې له خپل پېر ورکړي، خو هغې دا هم نۀ ګڼل، چې دغلته به هغې پسې ملنډه ؤشي.

"اخوا شه! د ښځو لېن کښې ؤدرېږه!"

يؤ سړي هغې له ديکه ورکړه اؤ د کتار نه ئې ؤويسته. د هغې سترګې ؤترېدلې اؤ چې څنګه د ښځو پله روانه شوه، نو يوې ښځې پرې غږ ؤکړو،

"دېخوا را نۀ شې! (دې غږ کښې کړکه اؤ زور ؤ) خُدا ے مو ورک کړه چې".

"نو زۀ کوم خوا لاړه شم؟" مدهوبالا په ځا ے ؤدرېدله اؤ ځان سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې بې د شونډو خوځولو ؤوې. دغه پوښتنې له تر دغه وخته هغه د ځواب لټون کښې وه، چې کړکۍ نه پرې بابوگي غږ ؤکړو،

"اے دغۀ! (اؤ سر خوځولو سره) نه ريښتيا، اے دغې! (اؤ بيا ملنډه کولو سره) دغۀ ئې کۀ دغه ئې، اؤ چې پېژند کښې به درله څۀ ليکو؟ ځه! پښې سپکوه!"

دې تهول وخت کښې مدهوبالا د دواړو لاسونو گوتې يؤ بل کښې ورکړې اؤ خپلو شونډو ته نيولې د خپلو گاگيرو سترگو سره (چې دغه وخت پکښې د گيلې اوښکې هم ځلېدلې) چاپېره کتل، چې يؤ درُوند اؤ بوږ غږ ؤوې،

"دا څۀ خبر دے، چې تۀ به ورله پېژند کښې څۀ ليکې. دا د خُدا ے نه تپوس ؤکړه! (دغه خبرو سره هغه کتار نه وتلے کړکۍ پله روان شوے ؤ) چې کۀ دا ئې ستا د مور غوندې يا ستا د پلار غوندې يا زما غوندې يا ستا د خور غوندې روغ کړے ؤ، نو څۀ تېل پرې سوزېدل؟ د هغۀ په خُدايۍ کښې پرې څۀ کمے راتلو؟ د هغۀ نه تپوس ؤکړه، چې هغه درته ؤوائي. تاسو خو وايئ کنه، چې هغه په هر څۀ خبر دے، نو بيا دا ځواب هغۀ نه ولې نۀ اخلې؟"

"مدهوش! پربږده! راځه ترې!"

کتار کښې ولاړ يؤ سړي په مدهوش غږ ؤکړو اؤ هغه په ځاے د دې چې کتار ته سُتون شوے ؤ، مدهوبالا پسې روان شو اؤ نن ثومره کلونه تېر شوي دي، خو مدهوش د مدهوبالا خوا له خامخا مُياشت کښې يؤ ځل ورځي اؤ مدهوبالا هم خپل زړۀ هغۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته سپارلې دې. دغه مينه پټه پاتې نۀ شوه. مدهوبالا ته کۀ اوس پورې پېژند په لاس ورغلې نۀ دې اؤ دغه پېژندګلو د هغې بې پېلامه، بې نخښې اؤ پټه ده. مدهوش د کلي کلوېغۍ نه ؤوتلو اؤ د مدهوبالا ارزښت منډې کښې ټيټ شو. اوس چې مدهوبالا نوي ځوک دغه بازار کښې ؤويني، نو مجمر لاس کښې اخستې د هغۀ نظر ماتوي (مدهوبالا دا ګڼي، چې هغه د نظره شوې ده). ډېر وختونه تېر شول. اوس مدهوش هاغه مدهوش نۀ دې اؤ مدهوبالا هم هاغه مدهوبالا نۀ ده. د مدهوش مخ کښې کوتونه ژور شوي دي اؤ وېښتو کښې ئې د سپينو شمېر په تورو اؤړېدلې دې. اوس ډېر تراخۀ ښکلي نۀ اؤ ډېر تؤدۀ سيزي نۀ. چې کله هم راشي، مدهوبالا ځان ښکلې کړي. د برنډې کيڼ اړخ ته کوټه کښې يؤ بدک هم مدهوبالا اؤ مدهوش باندې نۀ بلوځي. مدهوش کۀ دغلته يوه ورځ پاتې کيږي اؤ کۀ دوه ورځې، مدهوبالا د هغۀ په ښنګل پرته وي.

دا مستي اؤ دا شراب، زۀ ګنهګار بنۀ يمه
دا سپرلې اؤ دا شباب، زۀ ګنهګار بنۀ يمه
دا ځواني اؤ دا عذاب، زۀ ګنهګار بنۀ يمه
شېخه! تۀ ګټه ثواب، زۀ ګنهګار بنۀ يمه

د مدهوبالا د کوټې نه داسې ډېرې سندرې راځي اؤ مدهوبالا دغه سندرې د خپل ژوند تاريخ د پاره خوندي کوي اؤ کله کله پرې خپله غاړه هم ګوري. د دغه سندرو د پاره په يوه پاڼه مدهوش غټ غټ ليکلي دي، "د ټولې مينې نيمګړې سندره".

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدوس خان اوس هم کله کله ځېرک يادوي، خو پانوس لکه چې د خپل مړ ورور اؤ مړې وړندار په ژوندي وړارهٔ هم خاؤرې اړولې وې. د ځاموری ابۍ د ځلوښتۍ نه چې وړندار راغلې ده، نو پخپله ئې هم کټ نيولے دے. هغه د مابتۍ هغه سلګۍ نهٔ شي هېرولې، کومې چې د يوې ښځې په دې خبره را ماتې شوې، چې "خُدايه کنه! د ابۍ سا ختله اؤ په خُلهٔ ئې د قمرو هغه ځُوے يادولو" (بيا داسې خبرې سره خو هغه ښځې هم پوزه لړه ډېره راښکلې وه، نو اغېزه ئې زياته وه). ډېرې مودې راهسې وړندار ليدلې وو، چې د ځېرک په يادولو به د مابتۍ سترګې ډېرې غمژنې کېدلې اؤ د هغهٔ روکېدلو نه وروستو د هغې سترګو کښې د خندا د رڼا په ځاے د خُواچينۍ توره لړه مېشته شوې وه. وړندار چې د مابتۍ نه خپل کور ته روانېدله، نو هم ئې ليدله، چې د ځامورې ابۍ د مړينې اوښکو کښې مابتۍ د خپل ورک شوي ځېرک د پاره سلګۍ نُغښتلې دي.

"مابتۍ د قمرو نه د پيو په ځاے مينه رؤدلې ده....."

دغه خبره باندې هغې د مابتۍ خيال په ډډه واړولو.

نمر اؤ سپوږمۍ د يؤ بل پلؤ نهٔ پُرېږدي ..... تْياره اؤ رڼا يؤ بل کښې روکيږي ..... شپو ورځو ژوند په مخا راخستے دے .....

ځېرک د زرکې تهول رنګونه ځان نه تاؤ کړل، اوس د سندرې غږ سره د چورلک مکېز زْده کوي.

خپل کلي کښې د ګل پرداز خان په نوم پېژندګلو لرونکے دغه کوځو کښې "ګل پري" شوے ؤ اؤ هغه وخت به د هغهٔ يؤ خُوځښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره موسمونو سټوماني ويستله. د هغۀ پېژندګلو د يؤ مېرۀ په توګه کېدله. د هغۀ يوه لُور اؤ دوه ځامن اوس په پوهنتون کښې دي. د کوټې پائې کښې جومات ته څېلمه د هغۀ کور دے. هغه به مابنام دُيارې له وتلو. د هغۀ ښځه ګل پري دې نه خبر نۀ وه، چې ماسخوتن د هغې ګل پرداز خان پخپله ګل پري کيږي اؤ د هغۀ پښو کښې پنزېبونه شنيږي. ګل پرداز خان کلي نه د هغۀ د نيمګړي ذات د تکميل خوب ويستلے ؤ. دغه ښار کښې هغه پوره شوے ؤ. هغه په زېږون بدک نۀ ؤ. د ګل پرداز خان اغوستن کښې چې به څومره غلے اؤ سوړ ؤ، د ګل پري کېدو سره به پکښې دومره مستي اؤ جوبن ډېر شول. د دوکړې ډنګ سره به چې هغۀ ټوپ کړل، نو ننداره کوونکې سترګې به بقې پاتې شوې. د هغۀ مېرمن، د هغۀ لُور اؤ د هغۀ ځامن به چې د اولس نه د خپل پلار د سرېټوب اؤرېدل، نو په دۀ به وُيارېدل. ګل پرداز خان ځکه لرې ځان له استوګن خُوښ کړے ؤ، چې رنګينه اؤ مسته ګل پري د هغۀ په درشل د هغۀ د خُوږې دُرنې ګل پري سره د چا په خُلۀ مخ نۀ شي. هغۀ د دوارو ګل پريانو منځ کښې ځان د ېوال کړے ؤ. د هغۀ وارۀ چې ښُوونځي نه پوهنتون ته شول، نو د هغۀ ټوپ سره به سترګې نۀ بقېدلې، ځکه ئې دغه ځاے نه ځان راؤنغښتلو. کور کښې ئې ؤوې، چې د هغۀ کار نور نشته. د يؤ څو مړوُ په کور کښې ئې کار پېل کړو. ګل پرداز خان خپل ځان کښې پټه ګل پري ؤوژله اؤ د يؤ ګل پرداز خان ژوند ئې کولو. اوس هغه پنځۀ وخته نمونځ کوي. کله کله چې د پنزېبو شرنګ د هغۀ خيال کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګازې کړي اؤ د هغۀ پښو کښې خوځښت راشي، نو ورسره ئې سترګې هم لږونډې شي. هغه سترګې ؤزورې، شونډې ؤچيچي، سر ؤخوځوي اؤ خپلې دننه ګل پرې له په مرۍ ګوتې کيږدي، بيا ځان پوره ګل پرداز خان کړي. هغه غواړي، چې د هغۀ دننه ګل پرې دې چرې هم بيا هغۀ کښې اؤ د هغۀ په دوېم ځوي کښې سا وانخلي (هغه يوؤلسم کښې زده کړه کوي اؤ پلار د خپل ځوي په پښو ايښودلو پوهه شوے دے)، خو په يؤ خيال د بندېز هڅه، هغه خيال ته بيا بلنه ورکول وي، دغه د وګړي د ساپوهنې جوت رېښتيا دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتمه شپبه

ګل پرداز خان د پاره د هغۀ دننه ژوندی ګل پري وژل ډېر ګُران وو، خو زرکې نه خپل ښکاره ځیرک خان ډېر زر هېر شو. ریښتیا خو دا دي، چې هغه ځیرک خان د زرکې ؤ. زرکه یوه ښکلې، نیازبینه، ناویاته اؤ میني نه ډکه سندره وه اؤ د سازونو په ساپوهنه ځان پوهولو د پاره هغې کښې تنده پېغله شوې وه. هغې پښو کښې پنزېبونه تړلي وو، د سمیتا د راتګ لاره ئې څارله.

"مړې! چرته تلې وې تۀ؟ (د زرکې تپوس کښې د یؤ وړوکي د تپوس سپېځلے مکېز ځلېدلو) زۀ سمه ډېره سُتړې شوم اؤ څومره وخت نه درته ناسته یم".

"ځار شم د خپلې زرکې نه (سمیتا د زرکې دلاسې د پاره ډېره نانې کتانۍ شوه) ما وې، چې خپلې زرکې ته ځان بیخي ؤزګار کړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سمیتا سُپیناوي کولو پورې زرکه ؤدرېدلې وه، خپلې لمنې ئې سمې کړې وې اؤ په خپله لوپټه ئې خپله مُلا تړله.

"د ښځې ځاندره کښې مخ، تیونه، نرۍ مُلا اؤ پُلن کوناټې خپل زړۀ راښکون اؤ خپله ښکلا لري. د نڅا وخت کښې ساز ته غُوږ کېږده، چې هغه تا نه څۀ غواړي، سندره باندې ځان پوهه کړه، چې هغه تا ته څۀ وائي اؤ چې کله تۀ په دغه وېنا اؤ دغه غوښتنه پوهه شې (سمیتا د ګنګوسو غوندې خبرې کوي اؤ دغه وخت کینه پښه په زُمکه پوره ایښې، د ښۍ پښې کونډۍ لږه کږه کړې اؤ پُونده ئې لږه اوچته کړې، دواړه لاسونه خُوارۀ کړي. زرکې نه یؤ ګام په شا شي، چې دغه ښونه ؤویني)، نو بیا به".

"په ګډېدو شم" (زرکې ګڼل، چې سمیتا به ورته پنزېب له د شرنګ ورکولو ؤوائي).

سمیتا د هغې دغه نیازبینه خبره واؤري، موسکۍ شي، خوا له ئې راشي اؤ ؤوائي،

"نه! بیا به خپل بدن، خپله ځاندره ګویا کړې (څو شېبو له هغه بې د څۀ ساز نه ؤنخېږې. د هغې پنزېبونه شړنګهار کوي، هغه خپلو سترګو ته ګوته ؤنیسي اؤ زرکه ؤویني، چې سترګې څنګه خبرې کوي. بیا خپلو مېمو ته، بیا خپلې مُلا ته، بیا خپلو کوناټو ته اؤ زرکه ګوته په خُلۀ پاتې شي) ځان به دومره تنده تنده کړې، چې تا ته کتونکې سترګې جل واخلي. تۀ ځان کښې پټه شوې ښځه د نڅا په وخت ښکاره کوه. دومره مۀ ښځه کېږه، چې څوک تا بدک ؤګڼي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د مدهوبالا غوندې ښځه؟"

(سمیتا بیا موسکۍ شي) "هو! د مدهوبالا غوندې ښځه".

دغه وخت مدهوبالا د اوبو نه ډک جیخ لاس کښې نیولے ور کښې ولاړه وي.

"زرکې! سمیتا ته د مېرابان نه هر څۀ زده کړي دي".

مدهوبالا د زرکې خوا له په موسکو سترګو دغې وېنا سره راشي.

"اؤ مدهوبالا د مېرابان ټولې دعاګانې ګټلې دي".

سمیتا د مدهوبالا خبرې پسې ترلې خپله ؤوائي اؤ زرکه د دواړو سترګو کښې یؤ بل د پاره بشپړې مینې ته ؤګوري.

"تک . تک

دین . دین

تک . تک

دین . دین

تنک . تنک . دین

تنک . تنک . دین

تنک . تنک . دین . دا

تنک . تنک . دین . دا

تنک . تنک . دین . دا

دینک . تنک . دین . دینک . تنک . دین

دینک . تنک . دین . دا

دا . دا . دا"

سندرې سره څۀ وخت سمیتا خپلو خوځښتونو سره زرکې ته نڅا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښائي، بيا زړکه پاڅوي اؤ مدهوبالا ننداره کوي.

مدهوبالا اؤ سميتا زړونو کښې غواړي، چې يؤ بل ته ؤگوري اؤ د سرگم سره د زړکې د نڅا ستائينه ؤکړي، خو هغوي د زړکې د نڅا يؤ خُوځښت هم بائېلل نۀ غواړي..... هغوې نۀ غواړي، چې يوې شېبې له هم د دغه نندارې خُوند له لاسه ورکړي. د سرگم غلي کېدلو سره سُترې سُترې زړکه د سميتا اؤ مدهوبالا منځ کښې خُوره وره څملي. څو شېبو پورې د هغې پښنزېبونه هم دغسې شنېږي. هغه خوبولې وي. سميتا خو دغومره وخت کښې اوده شوې هم وي، خو مدهوبالا ويښه وي. اوده سميتا په ډډه واؤړي، د زړکې لاس خپله سينه پسې په اودو اودو جوخت کړي اؤ زړکې ته مابتۍ مخامخ ؤدريږي.

خوب گاگيره مرغۍ وه اؤ د مابتۍ يادېدل په دغه مرغۍ د وېرې ليندې نه ويشتے شوے کانړے شو. پرځندکاکا اؤ کميلې نه وروستو کۀ د زړکې زړۀ چا پسې کړېدلو، نو هغه مابتۍ وه، هغه مابتۍ چې د گناه په شپه پکښې توبې د قمرو ساه پوکلې وه. د ځامورې ابۍ مينه کۀ هر څو زړکې ډېره گڼله، خو هغه به د ورځ څۀ برخې د پاره وه. نن هغې د خپلو اندامونو د گويا کولو ژبه زده کوله اؤ نن څاښتي وخت د مابتۍ مشر ځوي مېرلوس گل پل واخستو. ډېر خُوارۀ ککوړي د هغۀ پل سره ؤرغړولے شول. مابتۍ نن هم نۀ خاندل (هر څو کۀ ډېره خُواچينه هم نۀ وه). کله چې ځيرک خان پل اخستے ؤ، نو هغۀ سره ککوړي نۀ وو رُغړولے شوي. کميلې ته به ئې مور وې، "پا پلې پل واخله ..... يؤ دې بختور شه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا بل واخله". يؤ ککوړے نيم د ځيرک پښو سره هم ځوئيدلے ؤ. تر دغه وخته، د ځيرک خان دننه چا کتلي نۀ وو. کله چې هغه لرې لويګانړے شو، نو کور کښې څۀ ځان ځانې نه پرته د هغۀ ښځونک کېدل هم د کوړمې سترګې هغۀ نه اړولې وې. چې د څوارلس کلونو شو، نو کور ئې پرېښودلو. اوس خو د هغۀ نه کميله هم لرې کړې شوې وه. د فردوس دننه يؤ وړے شرمخ ؤسېدلو اؤ کور نه بهر د ګڼ شمېر لېوانو د ځلو نه هغۀ پسې لاړې څڅېدلې.

نن د هغۀ ژوند کښې دا ورځ راغله، چې دغه کور کښې چاپېره ګڼ شمېر ډيوې بلې کړې شوې دي. په دېوالونو مېخونه ټک وهلي شوي دي اؤ دغه مېخونو سره په تارونو رنګ رنګ څېرې ځوړندې دي. انګڼ چنګاؤ شوے دے اؤ ګربتيانې لُوګے شوې دي. ټولو ښځونکو رنګارنګ، ښکلي اؤ ډولي اغوستن اغوستي دي اؤ د ځوړو پخلي د پاره لوئې پتيلې باندې کړې شوې دي. زرکه لکه د ناوې ښکلې کړې شوې ده. نور ټول خپلو کښې په خبرو اؤ ټوقو بوخت دي. کوټه کښې زرکې د ناوې څهره کښې د ماستخوتن په نمونځ ولاړه ده.

"تۀ ځان سم کړه، هسې نۀ مېرابان اوس ؤوائي، چې زرکه راؤباسئ. زۀ به يوازې څۀ کؤم؟"

سميتا مجمر لاس کښې نيولې مدهوبالا ته ؤوې اؤ په غلې ځلۀ مدهوبالا د سميتا سره کوټې پله روانه شوه. زرکه په مصله ولاړه وې. داسې ښکارې، لکه د ښکلا يوې نيازبينې ناوې چې د سپرلي ګڼ رنګونه ځان نه تاؤ کړي وي اؤ د جنت بڼ کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مينې غېږ ته هرکلي وئېلو د پاره ولاړه وي. سميتا اؤ مدهوبالا څو شېبو د پاره دغه ننداړې نه څٔوند واخلي (هغه دواړه نهٔ پوهيږي، چې دغه وخت د هغوي سترګو کښې راڼهٔ څاڅکي ولې راغلل). د نمونځ سر ته رسولو نه وروستو دواړه د زړکې خوا له راغلې اؤ د هغې څٔورې کړې لپې سره ئې د هغې د شونډو په څٔوځښت ځان سره "امين" ؤوې. په مخ د دعا لپه راښکلو سره دواړو داسې ؤګڼل، لکه چې شوې دعا نُمانځلې شوې وي.

"زهٔ ورځم اؤ مېرابان نه تپوس کؤم، چې تا بهر ؤباسو".

د سميتا خبرې ته موسکۍ زړکې ښه ؤکړل اؤ چې کله سميتا بهر وتله، نو مدهوبالا بيا مجمر ته لاس کړو. د هغې زړهٔ غوښتل، چې نن ځان مجمر کښې کيږدي اؤ زړکې ته ئې لوګے کړي. دغه وخت د زړکې په ښۍ سترګه د وېښتو څو تارونه لکه د څُونډې څٔوړند وو. په تندي ئې وړه غوندې ټيکه د پرخې د داسې څاڅکي په څېر پرُته وه، چې د رڼا وړانګه پکښې دننه د خندا نه شنٔه ولاړه وي. د دنګې غاړې نه ئې يؤ نرے پړقينده امېل لاسونه تاؤ کړي وو. دُروند سُور اغوستن ئې اغوستے ؤ، چې په هغې د مقېش سُتوري ښلې شوي وو. خوشبويانو ئې د سالُو پلؤ نيولے ؤ. نمانځهٔ نه اګاهو مدهوبالا، سميتا اؤ شبمين د زړکې ډول سينګار کښې بوختې وې. سميتا د هغې څڼو کښې ګلونه ټومبل. مدهوبالا د هغې سترګې تورې کړې وې، د سترګو لکۍ ئې ورله لکه د تېرې تُورې ويستې وې اؤ دغه وخت ئې ورله د اوربدو ښو جمدر نور نېغول. شبمين د ګلونو اؤ رنګونو نه ډکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوړې لاس کښې نيولې ولاړه وه. هغې نه ځان هېر شو اؤ د زړکې د ځاندرې په مهينو موړو اؤ ډوغلونو کښې ئې سترګې په تيندکونو شوې. د هغې سترګې کړاغې اؤ خلۀ وازه پاتې شوې وه.
"د زړکې کميس دې خُدائے زړکې نه هېر کړي"، زړۀ کښې به خامخا شبمين دغه وئيلي وي.
"شبمين!"
د سميتا غږ سره شبمين هغې ته ؤکتل اؤ د هغې د دغه غږ زور ئې د هغې په سترګو کښې لکه د سکروټو ؤليدلو. د خپلو سترګو تېر ورله په مخ پښېمانې چپې خورې کړې، خُدائے پله ئې ؤکتل، دواړه لاسونه ئې زنې سره قېنچې کړي غوږونو له يؤړل اؤ کوټې نه سرټېټې ؤوتله.
د شبمين سترګو کښې ليدلې سوکړې د سميتا سترګې هم د زړکې دنګې غړې، مهينو ډونګو، خوئينده سينې، نرۍ ملا اؤ پلنو ټوټو باندې ؤخوئېدلې. هغې داسې ؤګڼل، لکه چې د کوټې په نزدې ګوټ کښې د ښکلا يؤ تنده غرے روح ډډه وهلے د زړکې نندارہ کښې ورک وي. د دغه روح سپينه ږيره اؤ سپين پټکے دغه تيارہ کښې ځان ځلوي. سميتا خپل ژوند کښې د مدهوبالا نه وروستو دا دويمه ښکلا ؤليده (دا ښکلا د مدهوبالا نه کۀ يؤ په درې نۀ وي، نو يؤ په دوه خو اړومرو ده).
"مېرابان غږ ؤکړو".
د کوټې په درشل دننه پښه ايښودلو سره سميتا ؤوې اؤ هغې سره بدرګه څو نور ښځونک هم وو. هغوي يؤ رنګينه څادر لاسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنبي نیولے ؤ، چې ګڼ شمېر ځونډي ترې چاپېره ځوړند وو. هغوي شپږ واړو دغه څادر لکه د څپر اوچت ؤنیولو اؤ د څادر لاندې زرکه د مدهوبالا اؤ سمیتا منځ کنبې روانه شوه. د درشل نه بهر پښه ایښودلو سره په هغوي د ګلونو پاڼې ؤنوستلې شوې. هره سترګه کښې حېرانتیا ببر سر ؤدرېدله. دغه ښکلا ښځونکو کښې چا لیدلې نهٔ وه. د قمرو ښائست د زرکې پوستکي نه بهر اؤ د ناموس خان سړیتوب د ځیرک خان په څرمن دننه ژوندے ؤ اؤ په ریښتیا ژوندے ؤ.

زرکې انګڼ ته رسېدلو سره د مېرابان پښو له لاس یؤړلو. مېرابان د هغهٔ په سر لاس کېښودلو اؤ بیا ئې په غاړه راکښلو حېرانې سترګې ځان ته کړې.

"زهٔ دا غږ کؤم، چې زرکه به زما د سیوري لاندې وي.

زهٔ دا لوظ کؤم، چې د زرکې پاملرنه به ما په پور وي اؤ دغه پور د پاره به تر خپله وسه هره لاره خپلؤم.

زهٔ دا خبره څرګندؤم، چې نن نه به زرکه زمونږ د کور شمېر کښې وي.

زهٔ غوښتنه کؤم، د دې کور د هر وګړي نه، چې هغه به د زرکې زړهٔ ساتي اؤ د هغې خوښه به په ځان غوره ګڼي.

زهٔ دعا کؤم، چې الله دې زرکه زمونږ سترګو کښې د رڼا، زمونږ په مخونو د موسکا، زمونږ زړونو کښې د خوشالۍ اؤ زمونږ کور کښې د پیاوړۍ مخ ؤګرځوي".

"امین" (ګڼو خلو په یؤ ځل ؤوې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا چې مېرابان کښېناستلو، نو هغه سره په غبرګه پرته څوکۍ زرکه هم کښېناستله. د هغې په سر هغسې د څادر څپر خور ؤ. اوس به يؤ يؤ ښځونک راتلو اؤ د زرکې غېږ کښې به ئې څۀ روپۍ غورځولې. ځنې به د لارې نه په راتلو سترګې د زرکې مخ نه نۀ ويستلې اؤ د هغې لمن کښې څۀ روپۍ ايښودلو نه وروستو چې به ستنېدلو، نو هم به ئې سترګې د زرکې په مخ ښخې وې.
(خُدايه! مدهوبالا بيا مجمر راخستے).

ډېر وخت دغه سلامونه ؤشول. د زرکې کوټې نه راوتلو نه اګاهو چې کوم زوړ ؤ، هغه زوړ اوس يوې غلې ننداره کښې وُرک شوے دے. شپمين د مېرابان د سترګو په وېنا د زرکې لمن يؤ څپوټکې کښې تشه کړه اؤ کوټې ته ئې دننه کړه. ټول مېلمانۀ داسې ګنډلې خلې وو، لکه د ژمې شپه چې د ځيرک خان دُوي کلې کښې د نيمې نه واؤړي. د مېرابان په وېنا مېلمنو ته چۍ اؤ خوارۀ کېښودے شي. ځنې د زرکې ننداره کښې بې پامه د تؤدو چيو نه په ګُوټ کولو خپله خُلۀ ؤسيزي اؤ ځنې د پتاسې، سموسې، مټايۍ يا پيکوړې سره خپلو ګوتو نه چک ؤوهي.

ډېر وخت وروستو د ژړا يوه ښُکالو د دغه شپې چپيا کښې ځان ښکاره کړي. د ګل پرداز سترګو نه اوښکې روانې وي. د خپلې ژړا ټينګولو هڅه کښې د هغۀ خُلۀ چينګه پاتې شوې وي اؤ سترګې ئې دُرې برخې غونډۍ شوې وي. مېرابان د خپل ځاے نه پاڅي اؤ دواړه لاسونه ګل پرداز ته هرکلي د پاره خُوارۀ کړي. د ګل پرداز په سر سيندهۍ خُولۍ وي. ښځونک د دېوال چنې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست ګل پرداز ته کتلو سره ګاګیر شي او دغه څو شېبې د هغوي سترګې زرکې نه واوړي.
ګل پرداز به هغه وخت کښې خاوري نه دُوړې پاڅولې، کله چې مېرابان یو بدک و. هغه سُکڼ و او په نڅا کښې به د هغهٔ لوړه نهٔ مړېدله. یوه ورځ د مړې کورنۍ یو وګړے اتڼ کښې "روشني" نومې بدک پسې ونخښتلو او د روشني په ژړا انګولا هم چې کله دغه سړي د هغې پرتوغاښ نه لاس و نهٔ ویستل، نو "راني" ورغله او دغه سړي ته په پښو پُرېوتله. اولس په لوي شُمېر کښې دغلته و. دغه سړي راني هم د سر نه ونیوله او څو ګامونه ئې په زمکه راکښله. ننداړتون ته ولاړ وګړي لېوني نهٔ وو، چې د دغه سړي لاس ئې نیولو او ځان له ئې ویړیا شاتار کتلو. د راني هم مور خور یو کړے شول. راني په زمکه پرته وه. ژړا کښې ناګهانه هغې ځان ته ووې،
"زما مور هم زما په لَویګانې کېدلو زهٔ پرېښے یم او زما خُوېندو د پاره هم زهٔ د سرتیتۍ پېلام وم. هغوي کهٔ زهٔ ډېر زر پُردے کړم، خو اوس د هغوي څهٔ پړه ده، چې دا زما خور او مور کنځي. زهٔ خو اوس هم چې یوازې شم، نو خپلې مور، خور، پلار، ورور او کور پسې ژاړم. هر څو کهٔ سترګو کښې مې اوښکې نهٔ راځي. هغوي به زهٔ پُردے کړے یم، خو زهٔ ئې اوس هم خپل ګڼم".
راني پاڅېدله او د اولس ګڼې نه ووتله. څو شېبو کښې چې بېرته راغله، نو څهٔ ګوري، چې د روشني نه اغوستن شُلولے شوے دے. دغه مور سړي سره څو د انډیوالې ځامن وو. هغوي پُړقې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چړچقې کولې اؤ دا غړ به ئې هم کولو،
"پورته خو ئې په پوکنو تېريستلي يو.هواره ده. ښکته مو ؤ نۀ ليدله".
راني څۀ ګوري، چې روښني دواړه لاسونه خپلو مېمو ته نيولي، په زمکه ناسته ده. هغه ترېدلې ده اؤ وېره ورسره ده، چې موږ سړے د خپلو انډيواليو ځامنو ته هغه نوره برڅېره نۀ کړي.
"اهـــهـــهـــهـــ"
يؤ څړيکو سره بوغ شوے غړ ؤوتلو اؤ د وينو تر شو. ټولو ؤکتل، چې د راني کيڼ لاس د موږ سړي څټ نه تاؤ شوے دے اؤ د هغې ښي لاس کښې نيولې چړه د موږ سړي خېټه کښې دننه لکه د اړې خۆځېږي اؤ د هغۀ کُولمې شلوي. دوه درې جقونو څخه وروستو دغه سړے په زمکه پرېوتلو. اولس خور شو.
د انډيواليو ځامنو دغه وخت څۀ کول؟
دغه وخت د انډيواليو د ځامنو مخنيوي د پاره ګل پري توپنچه لاس کښې نيولې ولاړه وه.
د سړو د سپړدلي شوؤ پرتوغاښونو نه وېرېدونکي ښځونک يؤ ځاے شول، راني ئې خپل مېرابان کړو اؤ ګل پري ورسره هم ملګرې شوه. هم دغه ګل پري بيا د ګل پرداز خان رنګ خپل کړو. اوس مېرابان اؤ زرکې سره يوه څوکۍ خوا ته کېښودلې شوه اؤ په هغې د ګل پري روح د ګل پرداز ځاندرې اؤ مخ سره کښېناستلو.
رباب سُر کښې کيږي ..... په دوکړۍ بروښه نوستلې کيږي ..... د

(c) ketabton.com: The Digital Library

باجې غاړه چنګیږي ..... شپېلۍ کنبې پُوکے وهلے کیږي اؤ په ګوتو ترې سندره ویستلې کیږي.

انګڼ خوشے پروت دے. چاپېره ښځونک ناست دي. د سندرغاړي پېلام سره سمیتا زرکه د لاس نه نیولې پاڅوله. دغه شلګونو شمېر کنبې یوازې د مېراباڼ، ګل پري، سمیتا، مدهوبالا، تاجې اؤ شېمین سترګو کنبې اوښکې وې. د زرکې سترګو کنبې هم رانۀ څاځکي خوارۀ شوي وو، خو لاتر دغه وخته ئې د ځېځمو درشل نه پښه ویستلې نۀ وه. زرکه د مېراباڼ پښو له ګوتې یؤسي. هغه ئې په سر لاس ایښودلو سره ګل پري ته مخامخ کړي. زرکه ځان ته مخامخ یؤ سپین ږیرے سړے ویني، ځکه چې زرکه دغه مخ کنبې دننه ګل پري نۀ پېژني. بیا هم د هغۀ پښو ته ټیټیږي، چې هغه ئې دواړه لاسونه ؤنیسي اؤ ښکته کېدلو نه ئې ایساره کړي. په سر ئې لاس کیږدي اؤ تندے ئې ښکول کړي. اوس کۀ زرکه هغه نۀ پېژني، هم څۀ خبره نۀ ده (ځکه چې زرکې د هغۀ (هغې) شونډو کنبې د مینې تپ پخپل تندي ؤلیدلو اؤ د هغۀ د ګوتو پېرزو ئې پخپلو اننګو ؤلیدله).

په انګڼ کنبې زرکه ؤدرېدله ..... سمیتا د هغې مخ نه پلؤ واخستلو اؤ د لوپټې لرې کېدلو سره ننداره کوونکې سترګې ویني، چې د رنګونو ښاپېرۍ خپل مخ ښکاره کړو. د ښکلا د کاڼي بُت سا واخستله. باید چې اوس پورې باجې "هنګ" کړے ؤ، خو د سندرغاړي سترګې د ښکلا بُت د هغۀ د لاس نه ویستلې وې اؤ هغۀ له یؤ راګ هم په لاس نۀ ورتلو اؤ بیا چې په ځان پوهه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، نو ؤ ئي وئېل،

لکه ګل چې د صحرا منځ کښې موسيږي
داسې تا دې خُدائے زما ژوند کښې خندان کړي
د جنت نوم به په خُلهٔ باندې وا نهٔ خلم
کهٔ دې ښکليه! خُدائے زما جانان کړي
لکه زهٔ چې تا نه خپل ځان ځارؤمه
خُدائے دې ما و تا ښائست ستا هم ارزان کړي

ګا - ما - پا - دا - پا - ما - ګا - رے - رے - رے - رے
سا - رے - ما - ما - ګا - رے - سا
دا - ني - سا - رے - سا
دا - ني - سا - رے - سا

څوک کهٔ په دې ما ته کافر وائي، نو ؤ دې وائي
زهٔ ستا په مخ کښې د خُدائے د نور جلوه وينمه
څوک کهٔ په دې ما تومتي ګڼي، نو ؤ دې ګڼي
زهٔ د انسان ځاندره کښې پټه فرښته وينمه

زهٔ ستا تندي کښې د سُپېځلي ژوند محراب وينمه
زهٔ ستا په سترګو کښې د خپل هر سوال ځواب وينمه
زهٔ ستا لاسونو کښې د خپلې برخې کرښې وينم
زهٔ ستا په شونډو کښې خمار وينم، شراب وينمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ ليدلو باندې ستا تندر نيولې، وينم
په دومره ښکلو کښې يؤ ستا غوندې نيازبين نۀ منم
سپرلو ځولۍ تا ته نيولې ده، رنګونه غواړي
د دۀ ګلونو کښې يؤ ستا شان ګلورين نۀ منم

د ښائستونو ښار خو ستا په سر نازېږي ګله!
څه تۀ ترې ؤځه! چې په دې ښار کښې بيا څۀ پاتې شي؟
دا چې دے کوږ د خياله ګرځي، خو په تا وياړيږي
څه مخ ترې واړوه! چې ستا يار کښې بيا څۀ پاتې شي؟

لوګري چې د زړکي د ځاندرې کومې برخې ته هم څۀ وئيلي وو، د هغې برخې خوځښتونه داسې وو، چې ليدونکو سترګو نه ئې رپ وهل هېر کړي وو. نن په وړومبي ځل سندره مجسمه شوې وه. څو شېبو کښې داسې ښکاره شو، لکه چې سيلۍ هم د زړکي د ځاندرې دغه خوځښتونو ته ځان سپارلے وي. سپوږمۍ د وريځو نه څو ګامونه ښکته راغلې وه، چې د زړکي په ځلا ځلنده شي. د ستورو مخونو شېبه په شېبه رنګونه اړول. دوکړۍ خپله ټمري غږوله..... رباب خپلو پردو کښې غږېدۀ..... شپېلۍ د پوکونکي د روح غږ سندريز کولو اؤ باجه خپلو راګونو کښې بوخته وه، خو دومره ډېرو غږونو کښې يؤ د زړکي د پنزېبونو شړنګهار ؤ. کۀ سپوږمۍ، ستوري، وريځې، ؤنې اؤ سيلۍ سا راکښلي وو، نو دغه ننداړتون کښې روکو شوؤ سترګو لرونکي هم بل څۀ نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدل. د هر لے اؤ تاپ سره د زړکي نځا د لیدونکو ژوند کښې د ټولو نه ښکلې ننداره وه. د دغه کوځې پاړرېژ اؤ د دغه کور انګڼ کښې په پُرېوتونکو پاڼو کښې یؤ سُپرلے ؤ، اؤ هغه د زړکي اغوستن کښې نۀ یوازې پخپله په چورلکونو ؤ، ځان سره ئې په چاپېرچل هم د ځان ځخه د وتلو اوبۀ ځُښکولې وې.

کوم وخت چې راګونه د دنګو غرونو نه ټيټې پردې له راغلل، دغه وخت زړکي خپل کېنې لاس اوچت ؤنیولو، د مړوند نه ئې خپلې پنځۀ واړه ګوتې لکه د اودۀ شوې پاڼې ځوړندې پُرېښودې..... ښے لاس ئې ځان نه لږ اخوا په مائله زاویه کړے ؤ (هم د دغه ښي لاس د مسواکې اؤ متې ګوتې سرونه ئې خپلو کښې یؤ کړي وو اؤ نورې دُرې ګوتې ئې نېغې نیولې وې، چې دغو کښې قچۍ ګوته د زُمکې پله وه)، خُپلې سترګې ئې د اوږدو ښو لاندې په خاؤره ځملولې وې..... ښۍ پښه ئې کونډۍ کښې لږه کونتې کړې وه اؤ د هم دغه پښې پُونده ئې زمکې نه اوچته کړې وه.... ښۍ ډونګه ئې ویستلې وه اؤ دغه ډونګه ویستلو سره د هغې مُلا د ترُخ نه کوناټې پورې لکه د بُرغې شوې لیندې ښکاریدله اؤ کوناټے ئې د دوکړۍ سره یؤ ځاے داسې خوُځولو، چې په څو شپېو کښې ورسره ټول ننداره کوونکي هم په سرونو خوُځولو شول.

ناځاپه باجه غلې شوه. دوکړۍ څو ټپونه ؤکړل، خو غلې باجې سره د دوکړۍ مخ نه هم ځپیره اوچته شوه. د رباب تارونه د دوکړۍ سره په ځاے ؤدریدل اؤ شپېلۍ هم سا راکښله. ټولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې سازوندو ته واؤرېدلې. زرکه همغسې ولاړه وه (دومره وه، چې کوناټې ئې نۀ څوځولو اؤ سترګې ئې د زمکې مخ نه د سازوندو اړخ ته سر اخوا اړولو سره نېغې کړې). باجې ته ناست سرود خان خپلو سترګو نه د اوښکو لړۍ نۀ ليدله. د هغۀ لاس پښو کار پرېښے ؤ. په لفظونو کښې کۀ ما د زرکې انځور اؤ د دغه سندرې غږ اؤ د نڅا څوځښتونه ښودلے شول، نو ما به دا لاپه کړې وه، چې تاسو به هم خپلې اوښکې سترګو کښې ايسارې کړې نۀ وې. زرکې خپلې سترګې د سازوندو نه ببرته زمکې ته سُتنې کړې (مخ ئې اوس هم را ګرځولے نۀ ؤ)..... ځان نه لرې نيولے ښے لاس اؤ اوچت نيولے کيڼ لاس ئې د خپلو ؤلو نه څوړند کړل..... خپله نېغه کړې پُونده ئې په خاؤره کېښودله اؤ د مېرابان په لورې روانه شوه. د مېرابان څوا له راتلو سره ئې د هغۀ پښو له لاسونه يؤړل. مېرابان خپل ځاے نه پورته نۀ شو، هغې ته ئې په سر لاس کېښودو. مدهوبالا راغله، زرکه ئې لاس نه ؤنيوله اؤ کوټې ته ئې روانه کړه. ګل پرداز خان د راګونو زوږ کښې د دغه ځاے نه وتلے ؤ. د لاسونو څوړندېدلو سره ننداره کوونکې سترګې د سرودخان نه زرکې پله شوې وې اؤ کوټې ته د ننوتلو پورې په هغې پسې وې.

د دغه کوټې نه زرکه نوم لاړلو، هم په دغه شپه د ښار هره کوڅه، هره لاره، هرې مانۍ اؤ هره جونګړه کښې خور شو. څو ورځو کښې د دغه نوم انګازه تر ډېره لرې لرې ؤرسېدله.

"هلکانو! زړۀ مۀ خورئ! هر څۀ منم، خو پېږ مُلا نۀ منم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(پرځندکاکا خپل ډولځي کښې تؤده روغه کړې وه) دا د ګور نه خبر وي، عذاب نه خبر وي، دوزخ نه خبر وي اؤ بیا دې هم پرڅېدلے وي؟ (قېنچي ږمنځ د دلداري د ږيرې نه اوچتولو سره لږ په زور ژوائي) نۀ منم...نۀ منم".

چې پرځندکاکا ئې نۀ مني، نو کۀ څوک کلے ورکوي، هم ئې پُرې منلے نۀ شي. کلونه منځ کښې تېر شول، خو دولا مُلا د پرځندکاکا خُلې نه ژ نۀ وتلو. دغه ورځو کښې نرېوالې موناړې الوتکو رنګې کړې وې، د پښتنو خاؤرې بیا وینه غوښتلې وه. دغه ورځو کښې خو به چا هم د دولا مُلا سره خُلۀ ګډولې نۀ شوه (اوس خو د هغۀ یوه پښه کلي کښې وي، یوه پښه کابل کښې اؤ منځ کښې پېښور پلیتوي)، بیا هم د پرځندکاکا سوخت په وېره تکړه دے. پرځند کاکا دا مني، چې کۀ دولا مُلا چرته خپله خُلۀ د عبدالرحمان مُلا نه نیولې وه، نو ځیرک خان به کلي نه وُرک شوے نۀ ؤ اؤ زۀ وایم، چې کۀ د ځیرک خان کور هغۀ له خپل سیوري کښې ځائے ورکړے ؤ، نو ځیرک خان به وُرک شوے نۀ ؤ اؤ د هغۀ وختونه به داسې په شاتار نور شوي نۀ وو.

(بیا هم زۀ اؤ پرځندکاکا دواړه تېر کوو. کۀ ځیرک خان کلي کښې ؤ، نو هغۀ ته خپل شُتون چرې هم په لاس ورتلے نۀ شو اؤ خپله پېژندګلو چرې هم په لاس ورتلې نۀ شوه اؤ نیازبیني زرکې به د بې څوکه ځیرک خان ځاندره کښې سا ورکړې وه..... لوي خُدا ے پخپلو چارو ښۀ پوهېږي).

وختونه خو د مېرابان هم نور شول. د ښار د ټولو نه د لوي سبتهه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيد پوسجيرشا ماښۍ کښې د څۀ مېلمنو دُرناوي کښې شپې وېښې ساتلو د پاره بلنه راغله. مېراباڼ اؤ د هغۀ سره اوسېدونکو بدکانو دغسې ځاے کښې د ننداري تؤدولو خوب هم ليدلے نۀ ؤ. دغسې ماښيو کښې شپې وېښولو د پاره د کراچۍ اؤ لاهور حُورې بللې کيږي. د مېراباڼ لخوا کور کښې په بلنه اؤرېدلو تولې خلٰې بېرته پاتې شوې. دا ولې؟
تولو نه وړومبۍ د مدهوبالا سترګو کښې وېرې چپه ؤوهله. د چاپېره ولاړو بدکانو د مخونو په لوستلو مېراباڼ ؤوې،
"کومه بلا چې زما په درشل زما ګلونه شُوکوي، زۀ د هغې بلا انګڼ ته ځم اؤ هلته ئې ماتؤم. دا غږ خور شوے دے اؤ خوٰاشيني په دې چې د سبتهه غوربونو کښې ئې ځان ځاے کړے دے. هغۀ ځکه لوي وړٰانديز کړے دے. ما خپل وار تېر کړے دے. ما چې روشني د پاره هغه وخت بل ځوک وژلي شول، نو اوس خو خپل سر نه هم تېره يم. ځان وژلو ته ځېلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سٰتغ وي".
په مېراباڼ د دغه کور د استوګنو باور ؤ. بله ورځ مازيګر سميتا د زرکې وېښتۀ ږٰمنځول اؤ مېراباڼ کور ته دننه شو. د سترګو رپ کښې مدهوبالا هم د هغۀ خوٰا له راغله. زرکه خپل ځاے نه داسې پاځېدله اؤ خپله لوپټه ئې په سر داسې خٰوره کړه، لکه د قدوس خان په راتګ چې هغې يؤ ځل ښکلې د خپلې لوپټې په سمولو ليدلې وه (اوس مونږ ځيرک خان ته نيم سړے وئېلے شو اؤ کۀ پوره ښځه؟).

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما هغهٔ سره هره خبره غوڅه کړه. انګړ باندې به څوک پښه نهٔ ږدي..... مېدان به څوک د ننداري سر ته رسېدلو پورې نه ټولوي..... هغوی به مونږ هلته ورې، خو مونږ به خپله سُورلۍ کښې بېرته راځو..... کهٔ چا د قچرۍ کولو زړهٔ ؤکړو، مونږ به هم په هغه وخت هلته نه پاڅېږو".

زرکه پوهه نهٔ وه، چې دغه خبرې مېراباڼ چا سره غوڅې کړې اؤ سُپینې کړې وې اؤ ولې؟ هغه پوهه نهٔ وه، چې په دومره لوی وړاندېز راتلو هم بدکان ولې وېرېندک وو؟

هغه شپه راغله، چې کهٔ د هر چا زړونه هر څو مېراباڼ ډاډه کړي وو، خو بیا هم په ډکو ځُوړند وو. ماسخوتن سُورلۍ د مېراباڼ دُوي کوڅه کښې ولاړه وه. مېراباڼ اؤ سمیتا مخکښې وو. زرکه د هني، آرا اؤ کوشلیا سره ورپسې وه. مدهوبالا مېراباڼ د تګ نه پاتې کړه. په کوڅه کښې ټولې سترګې په دغه سُورلۍ ښخې وې.

ډېره موده وروستو مدهوبالا په مصله ؤدرېدله. د نمونځ ډېر ټکي هغې نه هېر شوي وو، خو د ولاړې اؤ ناستې پاستې چل اوس هم ورتلو. د رکعتونو شمېر هم نهٔ ورتلو، خو بیا هم ؤدرېدله. هغې څهٔ وئېل نهٔ. په مصله چې څه وخت ناسته وه، لپه ئې خُوره کړې وه اؤ سترګې ئې په اوښکو ګویا شوې وې. "الله دې د بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤژغوري"

(هله! د پرځندکاکا دعا خو په کلونو وروستو د مدهوبالا په ژبه هم راغله. زرکه پیاوړې ده).

هلته سازونه غږېدل. آرا اؤ کوشلیا د دغه سازونو وېنا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوځېدلې. يوه سندره ؤشوه، دويمه سندره ؤشوه اؤ ننداري اوس هم څۀ په بله اړولي نۀ وو. په وړومبي ځل بهر نڅا د پاره سميتا په کوټه دننه زرکې ته څومره ښوني کړې وې، چې دوه سندرې پکښې سر ته رسېدلې وې. د کوټې نه د سميتا په راوتلو دغه سازونه غلي کړے شول اؤ بيا ليدونکو نه سا ؤختله. زرکه انګڼ کښې ؤدرېدله. رڼا د هغې د مخ وړاندې تته ښکاره شوه. د هغې په سپين اغوستن د زيړ رنګ ګلونه لکه د پسرلي د زيري ځلند وو. زرکه د مېرابان پښو ته ټيټه شوه اؤ دې کښې ساز هنګ کړو. ننداره کوونکي د هغې سترګو، مخ اؤ ځاندرې ته ويلي شي اؤ کۀ د هغې په نڅا خپل سرونه د هغې پښو کښې کېږدي؟ سندره نيمې نه اؤرېدلې وه، چې يؤ مېلمه ځان نه لاس واخستلو. هغه نېغ پاڅېدلو اؤ د سترګو رپ کښې ئې زرکه خپله غېږ کښې ؤنيوله، په زمکه ئې راؤپرځوله اؤ داسې ئې ترې خپل لاسونه اؤ پښې چاپېره کړې، لکه چې يؤ وږي ځناور ته پېغله هوسۍ په لاس ورشي. سېټھ خپله خبره سر ته ؤرسوله. د هغۀ سړي ورغلل اؤ هغه مېلمه ئې د زرکې نه ؤشوکولو. مېرابان څۀ هم ؤ نۀ وئېل. هم هغه وخت ننداره راؤنغښتلې شوه اؤ دوي خپل کور ته پخپله سورلۍ کښې روان شول. په ټوله لاره د زرکې سلګيو نه پرته ټول غلي وو.

په کور چې دوي دننه شول، نو مدهوبالا اوس هم په مصله ناسته وه. مېرابان ورته لږ پښه نيولے شو. د هغې خوږې لېپې اؤ سرو سترګو ته ئې ؤکتل اؤ نېغ خپلې کوټې ته دننه شو. څومره کلونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېږي په وړومبي ځل مدهوبالا اؤ سميتا د مېرابان دغه مخ ؤليدلو. هغه چرته هم کور ته په راننوتلو نېغ خپلې کوټې ته تلے نۀ ؤ. مېرابان د کوټې ور ځان پسې پورې کړو اؤ رڼا ئې تپه کړه.
(شپه نن ډېره بورېنوونکې شوې وه. زرکه د مدهوبالا اؤ سميتا منځ کښې پرته وه. آرا، هني اؤ کوشليا يؤ کټ کښې ناستې وې. څو ځله دُوي ؤڅارل، چې مېرابان به خپلې کوټې نه ؤوتلو، د کور انګڼ کښې به ؤدرېدلو اؤ بيا به خپلې کوټې ته لاړلو). دا ځل چې مېرابان خپلې کوټې نه ؤوتلو، نو نېغ د کور ور له لاړو، د ور ژُرنده ئې لا بېرته کړې نۀ وه، چې د سحر بانګ ؤشو. نيم بانګ پورې هغه هم په دغه ځاے ولاړ ؤ اؤ بيا بېرته خپلې کوټې ته سُتون شو. نورې دُرې واړه هم اوس اودۀ شوې وې، خو سميتا اؤ مدهوبالا شپه د زرکې سلګيو ته ژړلو کښې اؤ د مېرابان څارنه کښې په ويښه تېره کړه.
دُرې ورځې مېرابان د کور درشل نه پښه بهر ايښې نۀ وه اؤ نه ئې کور کښې چا سره خبرې کړې وې. په څلورمه ورځ ماښام هغه کور نه ؤوتلو. دغه دُرې ورځو کښې کۀ چا هغه پوښتلے هم ؤ، خو هغۀ څۀ ځواب ورکړے نۀ ؤ. په دغه ورځ کور نه وتلو کښې هغۀ مدهوبالا ته ؤوې،
"کۀ ما ناوخته کړو، نو ور ته ژُرنده ؤوهه!".
شپه مدهوبالا د ور څارنه کښې تېره کړه، خو ژُرنده ئې ؤ نۀ وهله. سحر سميتا وُرځپانه راؤړله، مدهوبالا له ئې ورکړه اؤ پخپله نېغه کوټې ته ننوتله. وُرځپانه کښې د ښار د يؤ نوموړي سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټه وه، چې هغه چا لویه لاره کښې وژلې وه او د هغه د ځاندرې څه برخې ئې په چاړه غوڅې کړې هغه سره خوا کښې ایښې وې. په انځور لیدلو او خبر لوستلو مدهوبالا ورځپاڼه یو اړخ ته کېښوده. په هغې غوني ځیږ ځیږ شول. هغه سمیتا پسې ورتلله، چې دې کښې ور بهرته شو او مېرابان کور ته راغلو.

"سمیتا!"

سمیتا د ور کړپ پسې خپل نوم اورېدلو سره د کوټې نه ابلې پښې راووتله او مېرابان ئې ولیدلو. مېرابان راغلو، سمیتا او مدهوبالائې خپله سینه پسې جوختې کړې او وئې وئېل،

"ځان وژلو ته څېلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سخت وي (بیا هغه هم په ژړا شو او مدهوبالا او سمیتا هم) د زړکې سلګۍ دا څو ورځې زما غوږونو نه نهٔ وتلې (مېرابان دواړه خپلې سینې نه اخوا کړې، خپلې اوښکې ئې وچې کړې) ما بېګا د هغهٔ په چغو کښې د زړکې سلګۍ ښخې کړې".

دغه مړے د سېټھ نهٔ وو. دغه مړے د هغه چا وو، چې د زړکې اومې خلې ته ئې ځان ټینګ کړے نهٔ وو. د سېټھ په بلنه باندې ټول بدکان ګاګیر شوي وو او بیا مدهوبالاخو ډېره وېرېدلې ځکه وه، چې سېټھ د ښار هغه نوموړو سړو کښې شمېر وو، چې روپۍ هم ورسره وې، زور هم او روپۍ او زور د دغه وېرې مونډ نهٔ وو. د وېرې مونډ دا وو، چې سېټھ د یو ډېر تور زړهٔ څښتن وو. څو ځله هغهٔ مدهوبالا پسې لاس پښې وهلي وو او خبره دې له راغله، چې یوه ورځ ئې د مدهوبالا د تښتولو هڅه هم کړې وه. بیا چې کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

راني څو بدکانو خپله مېرابان کړه، نو مدهوبالا هم د دۀ د سُيوري لاندې د سپتهه کومي نه ؤوتله. د سپتهه نور هم څلور وُرونه دي. دوه مشران اؤ دوه هغۀ نه کشران. تاسو د کراچۍ په نومې ځاے کښې د هغوي پوښتنه ؤکړئ، نو اولس به درته ؤوائي، چې هغوي څومره پُياوړي، نامتو اؤ د سرېتوب څښتن دي. د وينې تړون ئې سترګو کښې د ے، نور خو به د دغه وُرونو زړۀ چرې هم سپتهه له ور نۀ شي. د هغۀ مشر ورور دې خُدا ے ؤبخښي، هغۀ به پرې چوکه ايښودله، خو چې کله نه د کراچۍ سياست کښې د ژبې په بنسټ واکمنو د اوسېدونکو وېش پېل کړو اؤ بيا يوې ځانګړې ژبې سره ئې خپل ټول کومک ؤتړلو، نو سپتهه د مشر ورور لاس نه هم ؤوتلو. د ويوونکو د غاړې دې وي، خو ګڼې خُلې وائي، چې خپل مشر ورور دۀ پخپله وژلے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهمه شپېه

ما هغه وخت عبدالغفار خان پېژندلو. هغه زما د کلي د يؤ خان ځوے ؤ. پلار ئې زما ياد نۀ شي. د دُرې خانانو پلار ؤ. هغه دُرې واړه پېژنم. اولس به ورته باچاخان وئېلو. زۀ خبر نۀ ؤم، چې هغۀ ته باچاخان ولې وائي؟ (خپل نوم ورته ولې نۀ وائي). څۀ موده اګاهو زمونږ د کلي منيربابا چې د جلال اباد نه راستون شو، نو په جومات کښې ئې خبره کوله، چې "دا ځو مُياشتې سوکړه وه، خو د باچا خان بابا جنازه چې پورته شوه، نو سوکړه ماته شوه".
منيربابا خو پخپله بابا دے، هغه باچاخان ته بابا وائي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

منیربابا ما ته اؤ زما د تْرونو ځامنو ته اؤ زما پلار ته اؤ زما د پلار وروڼو ته ډېر ګران ؤ. يؤ سبب خو ئې دا ؤ، چې هغه د کلي پخوانو مشرانو کښې ؤ. اوس خو زما د نیکۀ سره نور ټول مړۀ دي. منیربابا، کوستان استاذ، تازه نور بابا، پایودین بابا، شکور استاذ، سابق صېب اؤ سېدولي بابا ژوندي دي. بیا دې نورو کښې زۀ پایودین بابا خپل نیکۀ ګڼم، ځکه چې د هغۀ ځْوي صلاح الدین کاکا زما د پلار د ځلمیتوب ملګرے دے اؤ دغه ملګرتیا اوس هم ښه کلکه ده (اؤ تر هغې به کلکه وي، تر څو چې زما د پلار ځامن یا د صلاح الدین کاکا ځامن پُرځمن شوي نۀ وي) اؤ شکوراستاذ راته ځکه ډېر ګران دے، چې پټې سیپارې نه واخله د وَالنّاسْ پورې ئې راته قران په وئېلو هم زْده کړے دے اؤ زْباړه هم. د منیربابا سره زمونږ د مینې دویمه موخه دا وه، چې هغه زمونږ د نیکۀ ډېر نزدې ملګرے ؤ. زمونږ نیکۀ د پوجون بابا (خْدا ے دې ؤبخښي) مرګ نه وروستو زمونږ د کلي د جومات ساتندویه ؤ اؤ کله چې زمونږ نیکۀ مړ شو، نو د کلي اولس منیربابا ته دغه پټکے په سر کېښودلو (بیا وروستو چې منیربابا مړ شو، نو عزیز کاکا د جومات ساتندویه شو. الله دې ژوندے ساتي).

يؤ منیربابا به باچاخان ته "بابا" نۀ وئېلو. د ډْېورنډ کرښې په دواړه اړخونو پښتنو هغه خپل "بابا" منلے ؤ. پښتانۀ چا ته وېرېا د "بابا" اؤ "ماما" نوم نۀ ورکوي. پولس نه وېرېږي، نو "پولس ماما" ورته وائي اؤ پیري نه وېرېږي، نو "پېرے ماما" ورته وائي. پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، "بابا". دوي هغه چا ته "بابا" وائي، چې دوي ئې ؤمني. (ګوړګوړبابا پکښې نۀ شمېرم، هغه هسې بابا شوے دے).
د "انجمن اصلاح افاغنه" نه د "خُدائي خدمتګار" پورې به هغۀ د خپلې خاورې، خپلې ژبې اؤ خپل اولس خبره کوله. دې منځ کښې هغۀ خپل ځان هېر کړے ؤ. پښتنو په ځوانئ کښې "باچاخان" کړو اؤ په سپینه ږیره ئې "باچاخان بابا" کړو. کراچۍ کښې د دغه باچاخان په نوم یوې ګرځۀنې له هم نوم ورکړے شو.
ځۀ وخت چې واکمنو کراچۍ د ژبې په بنسټ وېشله، اؤ د یوې ژبې ویونکو د بلې ژبې ویونکې وژل، نو هغه وخت باچاخان کراچۍ کښې ؤوې،
"د هندوستان وېش نه وړاندې تاسو د مسلمان، هندو اؤ سیکهـ په نامه ځانونه وژل اؤ اوس د پښتون، مهاجر اؤ پنجابي په نومونو یؤ بل وژنئ. تاسو د یؤ بل دُرناوے ولې نۀ کوئ؟
د یؤ بل د وینې ارزښت ولې نۀ پېژنئ؟
د یؤ بل برخه اؤ حق ولې نۀ منئ؟
د وینې ورېم نه تاسو له ولې کُرکه نۀ درځي؟
ستاسو سترګې ولې مینه لیدل نۀ غواړي؟
تاسو د وطن په مینه ولې نۀ یؤ کیږئ؟"
نن د هغۀ د تلین په وړومبۍ ورځ نړۍ هغۀ اؤ د هغۀ په ښونه اؤ ښودنه پسې لاسونه ؤمروړل.
کلي کښې راپوږۍ خپل تمبل له تېل ورکړي اؤ نمر ته ئې اېښے دے. کلي نه دُرې ډولۍ لاړې اؤ یوه ډولۍ ورته هم راغلې نۀ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا نهٔ بله ورځ به مابنام دا تمبل د ځيرک خان اوومې نه وروستو په وروړمبي ځل د قدوس خان کور کښې ؤغړېږي. ميرګاټي له (نه ريښتيا) فردوس خان له ئې نيوکه ؤکړه. دا ځل چې راپوړې تمبل غړوي، نو مابتې به نهٔ وي. مابتې خپله مور اؤ ښکلې نيمه خٌلهٔ سُتانهٔ کړي دي. هغې ورته خپله پُرېکړه ؤوئېله، چې د ځيرک خان سره دغه کور نه هغه هم وتلې ده. ښکلې به دغه ورځ خپل اغوستن کښې نهٔ ځائيږي، خو دا خبره لرې ده، چې د بلقيس زړهٔ به د راپوړې تمبل سره ټُرپک ؤوهي. فردوس خان تلو تلو، نو په شيشړه مئنېدو. هلکه! شيشړه چې پېغله شوه، نو ښاپېرې شوه.
مېراباڼ مُياشت کښې دوه ځله بهر نځا د پاره زرکه اؤ د هغې سوېلې بوځي. اوس خو دغه کوڅه کښې ټولو نه لُوي کور د هغوي دے. زرکه لکه د نواب د لُور ژوند کوي اؤ دې ژوند کښې کله کله هغې ته د خپل کلي د کور نرېدلې بلې ورياده شي، کله کله ورته د مابتې مينه ؤدرېږي اؤ کله کله ورته کميله په غوږ کښې "ځنګه ئې دغهٔ؟" ؤوائي..... خو دا خبرې دومره د اوږدو نهٔ وي. مدهوبالا مجمر راخستے وي اؤ يا ورته سميتا خپله يا د مدهوبالا يا د مېراباڼ قبصه راخستې وي. اوس خو د هغې لاسونو باندې د نکريزو رنګ نهٔ پيکه کيږي. کهٔ سميتا نهٔ وي، نو آرا وي اؤ کهٔ هغه نهٔ وي، نو هېلن وي اؤ کهٔ هغه نهٔ وي، نو بل چا نکريزې خوشتې کړې وي.
مېراباڼ مياشت کښې يؤ ځل خامخا د خپلې مور پوښتنې له ځي. د هغهٔ مور اوس هم هغه خپل نهٔ ګڼي، خو ورور ئې د تېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو میاشتو نه کور ته د هغهٔ راتګ خپل سپکاوے نهٔ ګڼي. اوس مېراباﻥ هلته ډکې منګولې ځي.

(اے پلیتې نړۍ!)

مور ئې هم ډېره غاړه پسې نهٔ وړي. خو خپله پړه نهٔ مني. هغه د سندهـ د یؤ پېژندلي خېل سره تړون لري. تربور مربور به ئې ورور له پېغور هم ورکوي، خو بیا هۍ هۍ پلیتې نړۍ! پېغور پېغور دے خو د مېراباﻥ ډکې منګولې.

مونږ نه دا ځنګه هېر شوي دي، چې سېټهـ هغه ورځ خپله ماڼۍ کښې زرکه ؤلیدله اؤ بیا پسې ورپېښ نهٔ شولو. مېراباﻥ دا ګڼل، چې هغه شپه په زرکه غوټه کېدونکے په ښار کښې ؤوژلے شو اؤ د هغهٔ هاغه دغه د هغهٔ نه غوځ شوے د هغهٔ په خُلهٔ کښې ورکړے شوے ؤ، نو ګڼې دا ډېره وه؟ مېراباﻥ پوهه نهٔ ؤ، چې سېټهـ هغه مړے په شړق هم نهٔ ویشتلو. نن چې مېراباﻥ کور کښې نشته، سېټهـ د هغهٔ انګڼ ته ورغلو. د خپلې کوټې په درشل ولاړې زرکې چې ځنګه ؤلیدلو، نو دننه لاړه اؤ ښکاري په کوټره شُخوند پسې ورننوتلو. دا خو ښه وه، چې سمیتا لیدلے ؤ اؤ دا ښه وه، چې د سېټهـ سره ټوپک ګرځوونکي بهر ولاړ وو. سمیتا چې کوټې ته ورننوتله، نو سېټهـ بیا زرکه کټ کښې ځملولې وه اؤ کمیس ئې ترې شلولے ؤ. خُداے دې دوي په نېکه واړوي، خو پرتوغا ښې اچوئ کنه!!!

سمیتا په ځاے د دې چې د سېټهـ لاس نیولي وو، د هغهٔ په پښو پُرېوتله اؤ ؤ ئې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سېټهه صيب! کۀ تۀ خپلې اوبۀ ويستل غواړې، نو هن! ما واخله. زۀ به ويش هم نۀ کوم. چې څنګه دې خوښه وي، خو دې سپېڅلې ته څۀ مۀ وايه".

"زمري وانبۀ نۀ خوري".

"تُهکرے الله جو واسطو. اِن کے چهد ڈ ے"

زرکه کۀ د هغوي په ژبه نۀ پوهېدله، خو په دې پوهه وه، چې دغه وړے څاروے د هغې پرېښودلو ته چمتو نۀ دے. دغه وخت مدهوبالا هم کوټې ته دننه شوه او چې څنګه ئې سېټهه ؤليدلو، نو په هغه ځاے پښه نيولې شوه. لاس پښو نه ئې سا ؤوتله.

"راځه! راځه! ډارلنګ!"

د سميتا مدهوبالا ته پام شو او په ځاے ؤدرېدله. هغه نېغه ورغله، په زرکه ئې خپله لوپټه خوره کړه او يؤ اړخ ته ؤدرېدله. دغه وخت پورې نور اتۀ نهه بدکان هم کوټې ته ورغلي وو.

"تا ما پسې خپلې تنې شلولې وې، ما غاړه ايښې نۀ وه. اوس دا ماشومه پرېږده! تۀ چې څۀ وائې، زۀ به هغسې کوم. زما د غوښې يوه يوه تيکه په چاړو غوڅه کړه. زۀ به هېڅ هم نۀ وايم. هن! واخله!".

مدهوبالا خپل دواړه لاسونه خوارۀ کړي، سترګې پټې کړي او دواړه شونډې جوختې کړي. د زرکې سترګې ترېدلې وې.....

هغې لوپټه ځان ته نيولې وه او هرې سلګۍ سره ئې بې شمېره اوښکې بهېدلې. سېټهه د زرکې خوا ته روان شو او خپل ښے لاس ئې د مدهوبالا څټ ته ؤغځولو او هغه ئې ځان ته جوخته کړه. بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ئې د هغې کميس نه لاندې کړو اؤ په کوناټو ئې ورله خوره سپيره منبل پيل کړل.

"هغه وخت تهٔ خوږه وې.....

اُومه وې.....

نينځکه وې.

اوس ستغه شوې ئې.زما سُتوني نه سُتغ شيونه نهٔ تيريږي. ما خپل سُتوني له د پستو نمړيو خُوند ورکړے دے.

تهٔ به مې ؤنخښلې".

هغه په زوره زوره ؤخاندي.... د مدهوبالا بدې نه خپل لاس ؤباسي اؤ بيا زرکې ته مخ واړوي.

"ان ں ں!"

د سبتهه شيطانې سترګې ځان ته په کتلو ليدلو سره د زرکې خُلې نه د وېرې ډک غږ ؤوتلو اؤ ناڅاپه ؤدرېدلو. دغه وېره د مېرابان ليدلو سره پښه نيولې شوې وه.

"دا څهٔ؟"

د مېرابان شونډې ډېر سوخت نه تورې شوې.

"سبتهه صيب! دا دې ښهٔ ؤ نهٔ کړل (هغه د زرکې خوا له لاړلو، هغه ئې پاڅوله، لوپټه ئې ترې چاپېره کړه) ور پورې کړئ!".

"ما سره دومره زور، واک اؤ چل شته، چې تاسو ټولو نه هم دلته اغوستن ؤباسم اؤ لوڅ اؤ بربنډ مو د ښار په لارو کوڅو کښې ؤګرځوم. ستاسو تپوس به ما نه څوک ؤکړي؟ (هغه د مېرابان خوا له راغلو) دا نينځکه ما ته دلته پرېږدئ اؤ ورک شئ! پښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپکې کړئ!"

"ما هم ژوند بړواتوب کښې تېر کړے نۀ دے. ستا غوندې لکې خوټې ګرځېدونکو خو دا نړۍ وژانه کړه. ستا زور اؤ واک پخپل ځاے، خو اوس ما هم د خپلو مېراباتانو نه دومره زور، واک اؤ چل اخستې، چې په ښځونک اغوستن اغوستلو به درته ځان بد ښکارې، خو نور به کۀ خېر وي، ښځې ته خور وائې".

(اوهو! ښه، نو مېراباتن دا غواړې. سمیتا بهر ؤوتله. د سېټهه سرو ته ئې ؤوئېل، چې سېټهه شپې ته ایسار شو اؤ هغوي لاړل (هغوي د سېټهه په تنده پوهه دي، چې هغه دغسې تؤدو پالنګونو کښې پستې بړستن ته شپې د پاره کله کله ایساریږي)).

بدکانو د سېټهه خلۀ کښې شوره ورکړه..... د کوټې ور ئې پورې کړو..... هغه ئې کټ کښې لاسونو اؤ پښو نه ؤتړلو، ترخونو نه نوم پورې ئې ترې هم بیاسته تاؤ کړه اؤ په اوچت غږ کښې ئې دا سندره په ټیپ سوره کړه،

"الے.....الے موجا ماړو اړه!

او موجا جوګې اړه!

ماړوړا متهړا مونجا!

ماړوړا سوهڼا مونجا!

ماړوړا لاهوتي مونجا!"

د مېرابان په وینا زرکه بلې کوټې ته بوتلې شوه. آرا اؤ نینا هغې سره لاړلې. تېل راؤړے شول اؤ مېرابان د سېټهه پرتوګ د کټ په پیاړمه ځوړند کړو. هغۀ ډېر زورونه ؤکړل، خو اوس ګېر ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرابان پخپل لاس تېل ؤمښل اؤ د سبتها غټماني اؤ لينګي ئې غوړول. هغۀ پخپلو لاسونو دغه دومره ؤمښل، چې اوس ئې تلے سوزولو.

"نېک خو بيخي سر نۀ اوچتوي" (د سبتها په زورونو پرهر شوؤ پښو ته کتلو سره مېرابان کوشليا ته ؤوې) "راشه کنه! کۀ ستا لاسونه ئې جيګ کړي".

اوس مښل ډېر شوي وو. سبتها هم سټړے شوے ؤ. هني اؤ نيمت اؤ کوشليا يؤ ځوا شوې، سميتا اؤ کرن اؤ تيکارا بلخوا شوې. دغه شپږو د هغۀ پښې کُلکې ؤنيولې اؤ مدهوبالا د هغۀ پښې ؤسپړدلې. سبتها بيا ډېر زورونه ؤکړل اؤ بيا سټړے شو.

"دومره زورونه خو ما ژوند کښې ليدلي نۀ وو. څۀ زياتے خو درسره نۀ کؤم، مار دې ايجازه کښې راولم، چې پردې لوښه اؤ ځامن نۀ چيچي (د سبتها په نوم کښې هغۀ په دواړه لاسونو يؤ څو ديکې ؤوهلې) دا سندره نوره اوچتۀ کړئ اؤ چې څنګه زۀ لاسونه اوچت کړم، د دۀ پښې دومره زور سره راکاږئ، چې سوړه ئې خيرې شي".

"جوګي ايا مو نا سونجاتا
جوګي ايا مو نا سونجاتا
ايرا وين وجائي ويا
الے... الے موجا ماړو ارا....."

د مېرابان غږ سره چې بدکانو زور کړل، نو د سبتها دواړه پښې يؤ بل نه په جق لرې کړې شوې اؤ د هغۀ د رګونو د غوښېدلو شړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤرېدلے شو. سېتهه خپل هوش ؤبائيللو.

"د ښار په يوه کوڅه کښې ئې ؤغورځوئ. کۀ د خپل پلار نه زيږېدلے وي، نو د نمر سترګه ختلو نه وړاندې به مړ وي اؤ کۀ مور ئې ګاونډي ته اېپ وئيلي وي، نو بيا خُدا ے کړے ناکام دے، پخپله به څۀ کؤم نو".

دوه ورځې وُروستو وُرځپاڼه کښې د سېتهه د ځان وژنې خبر خپور شوے ؤ. يوه لويه قيصه هم ورسره وه.

"دې قيصې نه خو مونږ هډو خبر نۀ وو"

نيمت ؤوې.

سېتهه ښۀ سړے نۀ ؤ، خو د سېتهه مور ښه ښځه وه.

نيمت دغه کور کښې اوسېدونکے يوازې بدک دے، چې دغه هم چيره کړے شوے ؤ. هغه دغه کور کښې يوازې بدک دے، چې بهر ځوک په لاس ورشي، نو هغۀ نه مخکښې کيږي. خپل خاربښ د پاره په بُوکه کيږي، پيسې نۀ اخلي. خُدا ے دې نۀ کړي،چې مېرابان ترې ؤغوړيږي، ګنې مړ به ئې کړي.

نيمت به کله کله په ژړا شو. هغۀ کښې دننه سړے به نيغ شو اؤ د هغۀ زړۀ به ئې په مُوټي کښې کلک ؤنيولو. د هغۀ خُلې نه به پشم روان شو اؤ د هغۀ سترګې به سُرې سُکروټې شوې. په ډډه به واؤړېدلو اؤ چې په ځاندره کښې به ئې څۀ خُوځښت هم نۀ راتلو، نو چغې به ئې کړې. د هغۀ درد اؤ خُوږو باندې د هغۀ مېرابان پوهه ؤ. مېرابان خپل کور کښې د استوګنې لاره هغۀ له د هغۀ د قيصې اؤرېدلو نه وُروستو ورکړې وه اؤ هغه وخت ئې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئیلي وو،

"د خُدا ے په کارونو کښې ګوتې وهل مې خوښ نۀ وي. د دې زور سړي نه وړوستو ووځي".

نېمت ته به چا وئیلي نۀ وو، چې چیره کېدلو سره غېږ نېغېدلو نه ؤځي، خو زړۀ خپل تخنېدل اؤ غوښتنې نۀ پرېږدي. د نېمت ژوند لکه د یؤ هروختي عذاب تېرېږي اؤ هغه هم کاښے د ے، چوي.... نړيږي.... ماتيږي، خو څۀ وائي نۀ.

دې څلور پنځۀ کلونو کښې پېدرګل هم شونډې سُرې کړې وې. هغه اوس پوهنتون نه وتلے د ے اؤ څوارلسم پورې ئې زده کړه کړې ده. اوس هغه د کراچۍ د هرې کارخانې، هر مکتب اؤ هرې ادارې ور وهلے د ے، خو هغۀ له څوک کار نۀ ورکوي. وړځپانه کښې چې کله هم د څۀ کار اؤ وظیفې د پاره غږ لولي، نو هماغه وخت هلته ورځي. پلار ئې ډېر پوهه کړو، چې بل څۀ کار کوه، خو ځوے ئې غاړه نۀ ږدي.

"ولې؟ ما چې دومره زده کړه کړې ده. ما ته به څوک دا ؤوائي، چې زۀ لیکل لوستل کولے نۀ شم. دلته سړي کار کوي، ښځې وظیفې تر سره کوي، ما کښې څۀ نیمګړتیا ده، چې ما له وظیفه نۀ راکوي؟ زۀ به بل څۀ له ګوتې نۀ وړم، تر څو چې مې خپل دغه مرام ترلاسه کړے نۀ وي".

مونږ خو خوره لپه یو، چې الله دې ؤکړي، چې هر چا ته د هغۀ حق اؤ برخه ورکړې شي. د نړۍ په مخ چې چرته هم کُرکه زېږېدلې ده، د دغې کُرکې د ځېلو په کنستلو مونږ د بل برخې اؤ حق ته تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړۀ وينو اؤ بيا هم دغه کُرکه د کوړمو، خېلونو، سيمو، قامونو اؤ هېوادونو تر منځه د نُخښتې تاده ګرځي.
د تېنتيس جان په مخ اؤ سترګو کښې چا هم د مرګ وېره ليدلې نۀ وه. هغۀ تهول ژوند په مرګ پسې ملنډه کښې تېر کړو. لامه توپنچه به ئې هر وخت په تهټي ځُوړنده وه. هغه داسې هم نۀ ؤ، چې هر وخت به ئې ګنې توري نه وينې ځڅېدلې. هغۀ چرته هم چا ته سُتغه سُپوره وئېلې نۀ وه اؤ ښکاره ده، چې هغۀ چا سره سُتغه سُپوره نۀ وه کړې، نو په هغۀ هم ثوک بُلوڅېدلي نۀ دي. لامه توپنچه د هغۀ د تُرۀ وه اؤ تُرۀ ته دا ډېر نزدې ؤ، نو هغۀ ورله يؤ ډول د ډالۍ په توګه دغه توپنچه ورکړې وه.
زما ورسره خُدا ے شته، دغه توپنچه هم نۀ خُوښېدله، خو چرې مې ورته وئيلي نۀ وو. دومره ده، چې يوه بله خبره مې ورته کړې وه. خپل ماتهور کښې به د هغۀ پښه په اکسلاټر ډېره جوخته وه. ما هغۀ ته يوه ورځ ؤوې،
"جانيه! تۀ دومره توند ماتهور مۀ ځغلوه. دا خو تامړې دي، بيا به سمې شي، خو خُدا ے مۀ کړۀ، کۀ ځان يا بل ثوک لاړو ے در نه".
"اياتولا!

د مرګي وېره مې په سر باندې سُوره ولې کړم؟
د رنګ نه ډکه دا نړۍ ځان ته سُپېره ولې کړم؟

(په زوره زوره ئې ؤخاندل) مرګ په نېته د ے".
"خو وګړ ے نۀ د چيرړو نېنځکه ده،چې بيا به ئې ؤګنډې اؤ نۀ د تامړې ماتهور د ے، چې بيا به تامړې نېغې اؤ کوشېر کړې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغهٔ مخ ته خندا ورکه شوه. ما وړومبي ځل د هغهٔ سترګو کښې وېره ؤليدله. رو غوندې ئې ؤوې،

"اياتولا! زهٔ د باجوړ خان هومره زړهٔ ور خو نهٔ يم اؤ نهٔ د خپل تُرهٔ هومره باتور يم. کله کله د شپې چې څملم، نو غُوږ کښې را ته څوک ؤوائي، "بؤؤؤ" اؤ زهٔ ؤبوږنېږم. يار! دغه بؤ ما ته د مرګ ښکاري. زهٔ راپاځم اؤ په زور زور ؤخاندم. دغه په زور زور خندا کښې د بؤ غږ ورک شي، خو هغه بيا هم وي، زهٔ ئې غږ نهٔ اؤرم. (د هغهٔ غږ نور هم تېټ شي) زهٔ ئې غږ نهٔ اؤرم، خو هغه بيا هم وي. هغه بيا هم وي. (بيا ئې غږ خپل ځائے له راشي) کله کله دې وُرندار ما ؤپوښتي، "دا په تا څهٔ ؤشي؟"، زهٔ ورته ؤوېم، "بؤ دے، ؤ مې څُغلوهٔ". هغه زما په خندا نهٔ پوهېږي اؤ کهٔ پوهېږي هم، نو څهٔ وائي نهٔ. اياتولا! دا ښځه هم څهٔ بلا وي. پوهه به پرې نهٔ شې. ګوره! ستا هغه ستا څومره پاملرنه کوي. ستا غوندې پيرياني سره به څوک وخت تېر کړي؟ اؤ هغه هم کاپيران!"

هغه بيا په ډېره زوره زوره ؤخاندي. زهٔ پوهه شوم، چې هغهٔ ته بيا غُوږ کښې چا بؤ ؤوې. ما ورته تګ کښې ؤوې،

"پيريان دروغ دي (ما د هغهٔ لاس خپل منګول کښې لږ جوخت ؤنيوهٔ، خُلهٔ مې د هغهٔ غُوږ ته نژدې کړه اؤ چې کله ترې روانېدم، نو) مرګ رېښتيا دے".

هاغه ورځ هغهٔ ما ته څهٔ ؤ نهٔ وئېل، خو ډېر وخت پورې ما دا ګڼل، لکه چې هغه ما ته ګوري اؤ زړهٔ کښې وائي،

"جانيه! ؤخانده جانيه! بؤ دے".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د ژمي تور ماښام کښې لړه خوره وه. ناڅاپه یؤ چړینګ شو، بیا یؤ لوي غرځ شو اؤ بیا...." ډېرې خلې دي، ډېرې خبرې دي. ما پخپله دغه د ډغرې ځاے لیدلے نۀ دے. وختي ریاض وې، چې ماتور ئې بیخي چپړیت شوے. ځوے ئې ژوبل دے اؤ مېرمن ئې هم. پخپله ئې سر خوړلے دے.

"ګولیه! کۀ ماتور ئې په ؤنه نۀ ؤ وراچولے، نو اوس به ئې ښځه اؤ ځوے هم مړۀ وو".

ما چې د پېروشا خبره واؤرېده، نو هغۀ ته مې ؤوې،

"ګولیه! تېنتیس ځان وژلو سره د خپلې ښځې پېغلتوب اؤ د خپل ځوي راتلونکے ژوند هم وژلي دي".

خبره ما پېروشا ته د ګولي په نوم واؤروله. هغه دواړه پرې ځان پوهوي. تېنتیس خان ته به اوس بؤ غږ نۀ کوي.

"روژه راغله ډانګ په لاس
لوي وهي وارۀ ترې خلاص"

زرکې ته د روژې په راتګ خپل کلي کښې د وړو هغه چغې وریادې شوې وې، ځان سره ناسته دغه خیالونو کښې وُرکه وه. مابتي، مړخپني اؤ شانو اؤ د هغوي نورو همځولو نجونو به په یؤ غږ کښې چغه کړه،

"روژه راغله ډانګ په لاس
لوي وهي وارۀ ترې خلاص"

اؤ دغه لارو کښې به تؤدوښه شوه. قدوس خان به کور د پاره ډېر څۀ راؤړل. په روژو کښې به ماښام پانوس خان د نمونځ په نوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ږوتلو اؤ بيا په پوله به ئې د خپلو ملګرو سره سيګرټ څښکل. ښکلي به وړندار ته د سيګرټو ګيله کوله، ځکه خو چې به پانوس کور ته تللو، نو هغې نه اګاهو به ئې خلۀ سمه شوره باندې ږوينځله. د وړندار خپل سپين ږيرے هم روژه کښې باتې ته تيلے وهي، خو اوس مشره مور نشته، چې څمځ......".
هلته په کوټه کښې مدهوبالا سره څوا کښې مجمر پروت دے. مجمر کښې پړاتۀ سکارۀ مړۀ شوي دي. ټول سپيلني لوګي شوي دي. مدهوبالا خو د مابنام نه سميتا ته وئيلي وو،
"کۀ لږ سپيلني يا نمبر چا راؤړل".
"سبا به راؤړم مدهو! اوس خو شته کنه؟"
"دغه څو پاڼې دي نو. بېګا له مدهوش راځي، ځکه مې وئيل. د هغۀ ډېر خوښ وي".
سم د مابنام نه مدهوبالا ځان پسې د کوټې ور پورې کړے ؤ. هغې د خپل مخ نه واخله، خپلو پنډو پورې ټول ويښتۀ توږلي وو. د مدهوش د خوښې زېړه ساړي ئې اغوستې وه، يؤ ګل ئې خپلو څڼو کښې ايښے ؤ اؤ هم د دغه ګل رنګ ئې خپلو شونډو له ورکړے ؤ. دا ځل مدهوش هم ډېر وخت هغې نه لرې ؤ اؤ دا ځل ډېره موده تېرېدلو باندې په وړومبي ځل هغې ځان باندې پيکه شوي پېغلتوب له بيا رنګونه ورکړي وو..... د مخ ګوتونه ئې پټ کړي وو..... خپلې سپينې څڼې خو به هغې هسې هم تورولې، خپل تېر جوبن ئې بيا مېلمه کړے ؤ.
مدهوش سره سميتا، هېلن اؤ زرکه هم د مدهوبالا کوټې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلې. دغه اوس لوی کور ؤ. اوس د هر چا خپله کوټه وه، خپل کټ ؤ. دومره موده کښې هغه وختونه تلي وو، چې يوه کوټه کښې څلور کټونه اؤ زياتره په يؤ کټ کښې دوه ښځونک. اوس ژوند کښې پراختيا راغلې وه. مېراباݩ چې مړ شوے دے، نو د دغه کور پاملرنه سميتا ته په غاړه شوې ده. "سبا به راؤړو مدهو! اوس خو شته کنه". کله چې سميتا مدهوبالا ته دا وئيلي وو، نو هغې ته خپل مېراباݩ ډېر ياد شوے ؤ. مېراباݩ تل هغه لکه دَ خپلې لور ساتلې وه اؤ هم لور به ئې ورته وئېل. دا نوم مدهوبالا ئې هغې له نړۍ د پاره ورکړے ؤ. د مېراباݩ پخپله ځلۀ به تل هغې د پاره "لورې" ؤ.

د هغه ورځ نن څلور کلونه ؤشول. مېراباݩ ډېر ناروغه ؤ. خپله سُورلۍ کښې هغوي د روغتون نه کور ته تلل اؤ په لاره د جمعې نمونځ نه اګاهو امام صېب د جومات مخې ته څو سپين روبو سره ولاړ ؤ.

"لورې! چې کور ته لاړ شو، نو نمونځ به کؤم".

بيا مېراباݩ هيڅ ؤ نۀ وئېل. سميتا اؤ مدهوبالا خو ورته هم څۀ وئيلي نۀ وو.

کور کښې بمبې ته په کټکي ناست مېراباݩ خپلې پښې ؤوينځلې، مدهوبالا لاس نه ؤنيولو، د زرکې کوټې ته لاړو اؤ زرکې زر زر دوه مصلې په زمکه خورې کړې.

"زۀ هم اودس کښې يم"، مدهوبالا ؤوې.

"خو بله مصله نشته"، زرکې زر ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"دوه مصلې دربۀ له ډېرې دي"، مېرابان غوڅه کړه.
هغه ورځ په نمونځ کښې مېرابان ډېر ژړلي وو. د زړکې خو دومره څۀ نۀ وو، خو مدهوبالا ډېر ژړل. سمیتا هم دواړه لاسونه خپل شیوا ته غبرګ کړي وو، د هغې اوښکې هم نۀ ؤدرېدلې.
"یوه ورځ زۀ نمونځ د پاره جومات ته ننوتم. یۀ سړے زما خوا نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. هغه هم زما نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. دې کښې یۀ سړي مولانا ته ګیله ؤکړه. مولانا زۀ ؤرټلم،
"څۀ تنګولو له راغلے ئې؟ زر تر زره ؤځه!"
زۀ جومات نه راؤوتلم. بله ورځ مې یۀ بل مولانا نه تپوس ؤکړو، چې زۀ به جومات کښې څنګه ؤدرېږم؟ هغه ډېر ښۀ ؤ. هغۀ را ته ؤوې،
"جومات کښې به سړي ؤدرېږي، ښیا تاسو".
ما ورته ؤوې، "زۀ خو هلک یم؟"
هغه موسکے شو، "تۀ د هلک غوندې ئې".
بیا زما کور کښې هم زما وُرونو، زما خور اؤ مور زۀ پېغور ګڼلم. زما پلار مړ ؤ. زۀ خپل زړۀ له دا دلاسه ورکوُم، چې زما مور زما د ورونو لاس ته ناسته وه، ځکه ئې زما د ورونو د زړۀ خبره پخپله خلۀ کوله، ګنې بیا چې کله (هغه د زړکې تندي ښکولولو د پاره لړه غلې شوه) دا غوړمخې زمونږ کور ته راغله، نو زما وُرونو هم زما مور سره زما مخ کېدلو ته غاړه کېښودله".
هغه شپه هغه د مصلې نه اوچت نۀ شو اؤ ډېر وخت ئې ژړل. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ ژړا کښې زرکه هم اودهٔ شوې وه. زرکه چې د سحر نمونځ ته پاڅېدله، نو مېرابان سره مدهوبالا اؤ سميتا سُرې سترګې ناستې وې. دغه کور کښې ټول سرونه بې سُيوري شوي وو. اوس د مېرابان په وېنا د دغه کور مشرتابه د سميتا سره وه.
هېلن غږ ؤکړو، خو مدهوبالا ور ببرته نهٔ کړو. بيا ئې غږ ؤکړو، خو دا ځل هم کوټه کښې د ننه کشکړپ ؤ نهٔ شو. چې کله د سميتا په دې غږ چې "مدهو! مېلمه دې راغلو"، هم چپيا وه، نو سميتا ګاګيره شوه اؤ د کوټې تمبه ئې ببرته کړه. څهٔ وينې، چې مدهوبالا کټ کښې پُرته ده. د هغې څُوا کښې مجمر پروت دے اؤ دغه مجمر کښې ټول سُپيلني سُوزېدلي دي اؤ ټول سُکارهٔ ايرې شوي دي. ټو شپېو کښې د کور ټولې اوسېدونکې دغه کوټه کښې وې اؤ د ټولو سلګۍ ماتې وې. يؤ مدهوش نهٔ ژړل. مدهوش غلے ناست ؤ اؤ خپله غېږ کښې ئې د مدهوبالا سر ايښے ؤ. زرکه خو د هر چا نه ډېره ژړېدله. ټو شپېو کښې د مدهوش د سترګو نه يوې رڼې اوښکې د هغهٔ د ځېځمې نه پښه په اننګې کښېنودله اؤ د دغه اوښکې پلؤ نيولې نورې ګڼې اوښکې روانې شوې. هغهٔ څُلهٔ ؤسپړدله،

"بېلتون د مرګ استازے
د بېلتون رنګ تور دے
د مرګ ونګه توره ده
بېلتون د يار سترګو نه
د ژوند رڼا واخسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلتون د يار شونډو نه
په زور موسکا واخسته
بېلتون د ياره سره
زما نه ساه واخسته
بېلتون د يار انځور نه
د ښکلا رنګ وتروړۀ
بېلتون د يار د غېږ نه
سندريز شړنګ وتروړۀ
بېلتون تالاکړمه زۀ
بېلتون تالاکړمه زۀ
د نُيازبين ژوند خُدايه!
د سپېرۀ مرګ خُدايه!
زما نُيازبين جانان
زما نُيازبين جانان
زما نُيازبين جانان (يوه نيمه سلګۍ)
زما نُيازبين جانان (يؤ څو سلګۍ)
زما نُيازبين جانان (اوس غېږه کښې مدهوبالا ؤنيسي اؤ
په چغو ژاړي اؤ ورسره نورې ډېرې سترګې په ژړا دي)
زما ګل خاؤرې نۀ کړې!
زما ګل خاؤرې نۀ کړې!"

د مدهوبالا جنازه مولانا شبر بهادر کېماړي ؤلوستله. د ښاغلي مولانا نه چاپېره اوسېدونکي مُليان ډېره کوي. ښاغلي مذهبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشران په مذهبي غونډو کښې په دې وړاندیز ګډون کوي، چې ښاغلي مولانا شېربهادر کېماړي ته به بلنه نۀ ورکوئ. د ښاغلي مولانا نژدې اوسېدونکي هغۀ سره ډېره مينه کوي او د هغۀ هره خبره په سر سترګو مني. د نورو ښاغلو مُليانو منونکي د هغۀ او د هغۀ منونکو سره ځکه نۀ نږدې کيږي، چې هغوي ته وئېلې شوي دي، چې په دې وخت کښې مولانا شېربهادرکېماړي د خُدا ے لخوا يؤ ازمېښت او يوه فتنه ده. هر څو کۀ دغه ښاغلي مُليان د ښاغلي مولانا داسې څۀ خبره په ګوته کولې نۀ شي، خو دومره وخت اولس سره کوم ځا ے وي، چې ځان پوهه کړي. هغوي خو د کنډک ګډوري دي، چې په کومه لاره ئې بوځې، چې په کومه چړه ئې حلالوې او چې په کوم نوم ئې صدقه کوې. د مدهوبالا جنازه کښې د شُمېر څو ښځونک او بدکان وو او شُپږ اتۀ د ښاغلي مولانا مقتديان.

د جنوبي ايشياء په اسمان بيا توري وريځې ؤګوابښېدې. دا ځل اېټمي چاؤدنو د هند لخوا پيل ؤکړو او چاپېره دا ګنګوسې انګازه شوې، چې هند به اوس په پاکستان بُريد کوي. د پاکستان لخوا خپله اېټمي وسله ډاګيز کولو کښې ځنډ ؤ او دغه ځنډ د دغه ګنګوسو اور له نور هم پوکي ورکړل. خبره دې له راغله، چې پاکستان هم اېټمي ځوابي چاؤدنې ؤکړې او نړۍ د نورو دوؤ داسې هېوادونو پېژندنه ؤکړه، کوم چې هر وخت يؤ بل سره د توري په څوکه خبرې کوي او اوس په زمکه ژوندي د لوئې دړکې سره مخ شول. د چاغي په غرونو کښې شوې د دغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکستاني اېټمي ازمېښت د یادؤني نخښه د پېښور رېډيو ستېشن د ودانۍ په يؤ ګوټ کښې شېرشاه سُوري پُل ته څېلمه روغه کړې شوه. زۀ خو دا د پاکستان د شين ګنبد دننه د پښتون په وينو سور وجود اؤ شتون پسې ملنډه ګڼم. پاکستان هر توغندي اؤ هرې وسلې له د پښتنو اتلانو نوم ورکوي، خو ښوونځي، پوهنتون اؤ روغتون باندې ئې د نورو قامونو د مړو نومونه ايښودلي کيږي. پښتون بچي ته د عربو تاريخ زوتولے کيږي اؤ د پنجابيانو ليکلې شوې جغرافيه ورته ښودلې کيږي. مذهب د هغۀ د قامي پېژندګلو ورانولو د پاره پکارولے کيږي اؤ د مذهب په نوم هغه د نړيوالې نُخښتې د پاره د خشاک په توګه استولے کيږي. اولس دومره وږے کړے شوے دے، چې هغه د خپلې برخې غوښتلو د پاره وخت نۀ مومي. کۀ څوک راپاڅي، نو هغۀ پسې ئې وږے تږے کاکے غږ ؤکړي،

"ما له به ما کام څۀ لاؤلي؟"

"جۀ دودۍ ګوالم"

"جما يکني کيږي"

"جما پاپۍ يکې چُوي"

اوس پلار ئې خپله برخه ؤغواړي، کۀ خپل لوښ اؤ ابلې اؤ وږي کاکي له څۀ تابيا ؤکړي؟

تهولو نه لُوي ستونزے دغه لاره کښې پښتون پخپله دے. هغه د پاکستان په نوم سياست کوونکي خپل ګڼي اؤ د خپلې خاؤرې په نوم سياست کوونکي پُردي. د پاکستان په خاؤره سياست

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوونکي ورته د دۀ د خاؤرې مشرانو باندې دومره تور مېنلي دي، چې هغوي سپينيږي اؤ خړې شوې اوبۀ رنيږي، خُدا ے زده چې د دې اولس اؤ دې خاؤرې به تر هغې څۀ ونګه روغه شوې وي؟ پښتانۀ ځانونو ته پښتانۀ وائي، خو پښتو نۀ کوي. خپل ورور ته تربور وائي. د ورور په کور جيګ شوي بېرغ نه لُوي بېرغ په بل رنګ کښې خپل د ېوال باندې جيګوي، خپل وېش کوې اؤ ځکه په مړه خاؤره اوس هم وربې دي.

اوس دغه کور کښې نوي ګڼ مخونه اوسيږي، چې د هغوي مکېز ته پېغلې هم پسخيږي. دلته اوس زرکه پاتې ده، هېلن پاتې ده اؤ سميتا. هغې د مېراېان لهجه خپله کړې،

"چې کومه بلا زما په درشل ما ماتوي، زۀ د هغې بلا انګڼ ته ځم اؤ د هغې په انګڼ کښې ئې ماتوم".

بېګا زرکه اوده شوې نۀ ده. ټوله شپه هغه ويښه وه. شپه چې نيمې نه واؤړېدله، نو زرکه هېلن پسې ورغله. نور کله خو چې د زرکې زړۀ بې ځايه وي، نو هغه د سميتا خوا له ځي، خو نن سميتا بهر نڅا د پاره تلې ده. هېلن راغله اؤ هغه اؤ زرکه ډېر وخت پورې غلې ناستې وې. بيا څۀ وخت د زرکې سترګې پټې شوې. هېلن اوس هم ويښه وه. هغې د زرکې نه سترګې نۀ ويستلې.

"دا څۀ ؤشي، چې څوک هم زرکې له لاس يؤسي، نو هغه غُواړي، چې په زرکه پسې مې ټول ځان ؤمېنلو؟".

دا خبره يوازې د هېلن زړۀ کښې تېره شوې نۀ وه. دا خبره د دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور د نورو ښځونکو په ګنګوسو کښې هم هېلن اورېدلې وه. هغې څۀ وخت پورې ځان زرکې نه لرې ؤساتلو اؤ بيا ئې رو غوندې خپل لاس په هغې واچولو. هغې زړۀ ؤ نۀ کړے شو. بيا ئې خپل لاس هغې نه لرې کړو. هېلن ډبوسکۍ ده. هغه د زرکې نه کشره ده، خو د خپلې پړشېدلې ځاندرې له مخه هغې نه ډېره مشره ښکارې. اوس خو د زرکې مخ کښې هم ګُوتونه راغلې دي. بيا هم د هېلن په مخ د نورو نوؤ اؤ زړو ښځونکو نه زيات پېغلتوب دے اؤ د زرکې نه لږ. اوس هغه په ډډه واؤړېده اؤ زرکې ته ئې شا کړه. هغې ځان لږ زرکې ته نژدې کړو اؤ بيا ئې څو شېبې وروستو د زرکې لاس په خپله خېټه کېښودلو. هغه اودۀ شوې ځان نه خبر نۀ شوه. زرکه پاڅېدلې وه.
هم په دغه ورځ مازيګر نمونځ نه وروستو زرکه د مصلې نه ؤ نۀ خُوځېدله. هغه غلې وه. داسې ښکارېدل، لکه چې د جاکړ راتلو نه اګاهو سيلۍ سا راکښلې وي. زرکه چې کله هم دومره غلې شوې ده، نو څۀ نا څۀ پېښ شوي دي. سميتا غرمه ويښه شوې ده اؤ د هېلن په وېنا د زرکې کوټه کښې د زرکې د مصلې نه پاڅېدلو ته ايساره ده. د ماښام نمونځ هم ؤشو اؤ زرکه بيا هم په مصله ده. سميتا نور زُغم ؤ نۀ کړے شو. هغه غلې پاڅېدله اؤ د زرکې خُوا کښې کېښناستله. هغې د زرکې په اوږه لاس کېښودلو،
"څۀ دي؟"
هيڅ ځواب ور نۀ کړے شو. هغه بيا هم غلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما ته خو ؤوا يه!"

دا ځل زرکې خلٔه ؤسپړدله،

"ما له پېنزېب راؤړئ!"

د سترګو رپ کښې آشا پېنزېبونه راؤړل. په مصله زرکې خپلو پښو ته پېنزېب ؤترړل اؤ غږ ئې کړو،

"کۀ چرې ستا پُرې د زړۀ سُود شي
زما د زړۀ نړۍ دې ړنګه شي مئينه!
خُدايه زمونږ کلي ته خبر کړې!
چې د جاکړ د پښو ښُکالو مې واؤرېدنه!"

زرکه پاڅېدله، ټولې يؤ اړخ ته شوې اؤ کوټه کښې د هغې د پېنزېبو شړنګهار شو.

دين تک
تک دين دين تک
تک تک دين تک تک دين
دين دين تک دين دين تک
تک دين
دين تک

بې د څۀ سندرې اؤ ساز نه په کوټه کښې زرکه ؤنڅېدله اؤ دومره ؤنڅېدله، چې خُوله خُوله شوه. هغې ته کتونکې سترګې بقې پاتې شوې وې. ډېرو خو د زرکې د ښکلا اؤرېدلي وو اؤ بيا ئې د ژوند په دغه پؤړۍ هم ؤليدل، چې هغه اوس هم ښکلې وه، خو د هغې د نڅا ئې اؤرېدلي وو، نن ئې ؤليدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې لاسونه پښې ؤدرېدل اؤ د پېنزېبو شرُنګهار هم د هغې د لاسونو پښو ؤدرېدلو نه څو ساګانې وروستو غلے شو. داسې ښکارېدل، لکه چې په هغې سر ؤچورلېدۀ. هغه په زمکه راپرېوتله. پېنزېبونو سره د هغې پښې په وينو شوې وې اؤ د هغې سترګو نه اوښکې بهېدلې اؤ هغې اسمان ته سترګې اړولې وې. سميتا سره ټولې راغلې اؤ هغه ئې کټ ته کړه.

"دا روغتون ته وړو؟"

هېلن ته روغتون ور ياد شو. د مدهوبالانه وروستو د زړکې سره ټولو نه زيات وخت هېلن تېروي. هر څو کۀ د خپل مېرابان د زړکې په حقله ښونه اوس هم د سميتا ياده ده اؤ سميتا هسې هم زړۀ کښې د زړکې د پاره ډېره مينه اؤ درُناوے لري.

"نه! زما زړکه به اوس ښه شي".

دې وئېلو سره سميتا په ژړا خپلې کوټې ته لاړه. نورې اوس هم د زړکې کوټه کښې ناستې وې. زړکه باندې خولې بهېدې اؤ د هغې د پټو شوؤ سترګو نه هم اوښکې روانې وې. بله ورځ سحر نمر خرُېکه ؤوهله اؤ تلوزيون باندې په سوېلي سيمو مانسهره اؤ بټګرام د زلزلې قيامتونه ښودلې کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لسمه شپه

ژوند د بې شمېره موسمونو نوم دے. څنګه چې يۀ غم د بل غم خُوړده ده، دغسې يۀ موسم په بل موسم شُخوند وهي. ټولو نه ډېر زړۀ هغه وخت ؤدړديږي، کله چې ځُواني خپلو څڼو کښې سُپين ډکي په ډېرېدو ؤويني. هر سُپين ډکے د مُړينې يۀ خاموشه استائے وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کومه ورځ چې د مدهوبالا جنازه کېدله، په هغه ورځ زرکې خپل زړه کښې ډېر لوي بدلون ليدلے ؤ. زۀ خو دا نۀ منم، چې ګنې هغه به هم په دغه ورځ کلي کښې د کميلې وادۀ نه غوړېدلې وه. کلي سره خو د هغۀ هېڅ ډول تماس اؤ اړيکه نۀ وو. زۀ دا وئېلے شم، چې زرکې دا ليدلي وو، چې د مېرابان اؤ مدهوبالا په مړينو خُدا ے ته د هغوي بخښانې د پاره دومره لېپې هم نۀ وې، څومره سترګې چې به د نڅا په شپه د هغوي ننداري ته شوګيرې وې (ځکه ئې په دغه شپه زړۀ نور ؤ). په دغه شپه کميله په پالنګ کښې ناوې شوې وه. د هغې په تندي ټيکه ځوړنده وه، د هغې غاړه کښې امېل ځنګېدلو، پوزې نه ئې ټتکۍ ټالونه وهل اؤ دواړه لېچو کښې سرۀ بنګړي بې سا پراتۀ وو. د دغه بنګړو د شرنګ وېرې د کميلې لاسونو نه خوځښت اخستے ؤ. د هغې لاسونه اؤ پښې په نکريزو سرۀ وو. د وادۀ اغوستن کښې د هغې مخ نور هم ښکلے شوے ؤ. د پېغلتوب خپله ښکلا وي اؤ د ښکلا خپل حد وي. د وادۀ اغوستن کښې د پېغلتوب ښکلا خپل حد ته ؤرسي. يوه پېغله هم د خپل وادۀ د شپې نه ټول ژوند کښې زياته ښکلې کېدلې نۀ شي (هغه کۀ د موندر غوندې ولې نۀ وي). جامنور د خپلې ناوې خوا له ورغلو اؤ هغې سره کښېناستلو. د هغۀ زړۀ درزېدلو اؤ مونږ په دې هغۀ ته ګرم ځکه وئېلے نۀ شو، چې پالنګ کښې هغۀ ته مخامخ سپوږمۍ ناسته وه. دغه شپه تېره شوه. د کميلې زړۀ خو هغۀ سپړدلے نۀ شو، چې کميله د ځلمي جامنور غېږه کښې ده، کۀ د هغې د کوچنيوالي د نيازبين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیرک خان غېږه کښېږي. په دغه شپه ځیرک خان د سمیتا غېږ اؤ د مدهوبالا اؤ کمیلې یادونو کښېږي تېره کړې وه. دا به منو، چې ځیرک خان اؤ زرکه ځومره سُپېځلي وو، دغومره کمیله هم وه. اوس خو کمیله د ځیرک یادونو نه شوکېدلې ده. د خپلو ورړو روزنې هغه د ډېر څۀ نه لرې کړې ده اؤ د وخت تېرېدلو سره هغې د ځیرک مینه په جامنور کښې موندلې ده. د جامنور په مخ کښې اوس هغې ته کله کله د ځیرک خان د مخ کرښې ښکاره شي. دغه مخ په اوبو کښې د سُیوري غوندې وي اؤ دغه سُیوري ته هغه دخپلو ورړو د مینې کاڼې وُغورځوي اؤ په څپو کښې د کوچنیوالي ځیرک خان ورک شي. کمیلې سره د ځیرک یادونه اوس د ښکلې په غمژنو سترګو مخ کیږي. ښکلې ډېره ژاړي. تر څۀ حده هغې دا منلې دي، چې د ځیرک خان کور پُرېښودلو کښې د هغې کُرکه هم ککړه وه. په کومه ورځ چې وُرندار مړه شوه اؤ مابتۍ د هغې مخ لیدلو د پاره ادیرې ته لاړه، نو ډېرو خُلو ډېر څۀ وُویل، خو دغه خبرې سیلۍ شوې. دغه ټولو خبرو نه ښکلې ته د هغې د زړۀ پېغور دُروند وُ.

فردوس خان داسې خوټکېدلې تبې نیولے وُ، کومه تبه چې یوه شپه په ځیرک خان تېره شوې وه. هغه وخت ښکلې ځیرک خان نه په دې خبره خپله غاړه خوشې کړې وه، "اوس د دې مُلابادر د ناستې ځاے چې وُپېژنو، نو تپوس به ئې وُکړو"، نن د خپل میرګاټې سر ته ناسته وه. څو شپېو کښې څو ځله د پانوس خان د ګرځنده تنۍ وُزورلې شوې اؤ هغۀ د پاره رنځپوهـ راوستلے شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرځندکاکا دې خُدای وبخښي، څوک چې به تبې وژنیولو، نو هغهٔ به وئیل،

"تاریز څپوټکي باندې ټُرمکیا وکړئ او په تندي ئې ورله کېږدئ! دا رنځپوهـ سُتن ټومبي، بله لاره نهٔ ورځي".

رنځپوهـ فردوس ته سُتن وهله او هغې ورځ نه هغه په دواړو پښو شل شوی دی. کوېږدن شوې ښځه ترې پاتې شوه. د هغه جینی د وادهٔ په ورځ دهٔ د ځان وژنې هڅه هم کړې وه. د وړوکوالي شیشړه چې لویه شوه، نو سترګې به ورته برېښېدلې. هغه په ریښتیا زیب النساء وه.

فردوس اوس ژوند په دې تېروي، چې چرته خو د ځیرک سره مخ شي او د هغهٔ په پښو پرېوځي. هغهٔ نه به د باران هغه شپه چرته هېره نهٔ شي، په کومه شپه چې هغهٔ د ځیرک لمن څټ ته خېژولې وه او بیا ځیرک ټوله شپه په درشل ویښه تېره کړې وه. نن هغه ځېلې نه میتیازې بهیږي او هغه پرې نهٔ پوهیږي. تر څو به ښکلې ژوندی وي او دغه به وینځي. بله ورځ به د شاجوش ښځه د خپل مشر لېور دغه اغوستن وینځلو ته غاړه کېږدي؟

پېدرګل ته یوه کمپنی کښې کار په لاس ورغلو. هغه د سحر نه مازیګر پورې هلته بوخت وي او د مازیګر نه ماسخوتن پورې د بجازي اتی کښې وي. ښځې په دغه اتی ورماتې وي. هغه ګڼي، چې کهٔ ځان له اتی پرانیزي، نو ډېره ګټه به وکړي. هغهٔ د پاره دغه ښهٔ روزګار دی، خو لږه سا واخلئ! پرېږدئ چې هغه خو د خپلو وزګارو ورځو بدل واخلي. د مشر ورور ئې اوس واړهٔ ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور ئې هم وادۀ شوې ده. کشر ورارۀ ئې خرپوڅې کوي. هغۀ وادۀ نۀ دے کړے. مور ئې ځو ځايه د پېغلو د مېندو خلې بوي کړې،
"خورې! تګ لړ داسې دغه کوي، خو نور سم دم دے. ما ئې يؤ ځل (هغه لړه غلې شي اؤ سترګې بنکته کړي) بنختګ ليدلے ؤ. (بيا تونده شي) مور ئې يم. چې زۀ پوهه شوې نۀ يم، نو نور به پرې څوک پوهيږي".
ځه زوروَري! ستا په دغه سوګندونو څوک لور ورکوي څۀ؟
هن! دا ده، چې کۀ چرته په يؤ کور کنبې دې په بل نوم د څمدورې غوندې ؤموندله.
نېمت ژوندے جاړن ورک شوے دے. اېږز د هغۀ وينه کنبې ځان ځاے کړے دے اؤ خپله دننه نېمت هغه پړ کړو. هغۀ خپل خاربنں د مرګ په وېره وژلے دے اؤ ځان ئې د نړۍ سترګو نه پټ کړے دے. د کور استوګن کله کله د هغۀ نوم اخلي، خو هغه پرانستلې مرغۍ وه، هغۀ کله هم د چا قدغن يا بنديز منلے نۀ ؤ.
زرکې ته به د بانګ اؤرېدلو سره کله کله نېمت يادېدلو. هغې ته د جمعې هغه ورځ يادېدله، کله چې نېمت د هغې سر رومنځولو اؤ د بانګ اؤرېدلو سره هغې زر لوپټه په سر کړله. نېمت موسکے شو اؤ هغې ته ئې ؤوئېل،
"بانګ خو بنځو اؤ سړو د پاره وي، تۀ سر ولې پټوې؟"
د نېمت دغه ګيلې نه ډک تپوس ته زرکې وئيلي وو،
"څومره ډېرې لسيزې تېرې شوې، د جومات په درشل مې پښه اېښې نۀ ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېمت هم په هغه ورځ زرکې ته د سړو اغوستن واغوستلو، څادر ئې پړې ډوب په سر کړو اؤ جومات ته ئې بوتلله. امام صېب وړومبې رکعت نزدې کړے ؤ، چې دوي هم ورسره ؤدرېدل. کۀ نمونځ کښې چا څارلې وه، نو زرکه په رکوع اؤ سجیده کښې ښکاره ښځه وه. اوس هغه وخت نۀ ؤ، چې د هغې نمونځ کښې ځنې ځنې ځاے ښځونک څرک لیدلے شولو. نمونځ نه په راستنېدلو هغې په لاره نېمت ته د خپل کلي جومات کښې د جمعې نمونځ سره تړلې ګڼې قېصې ؤکړې. هغې نېمت ته ؤوې، چې څنګه به د کلي کوچنیو هلکانو په جومات کښې وړاني کول اؤ د هغې تږۀ اؤ د کلي نورو مشرانو به پړې پښې دړبولې. هغې نېمت ته ؤوې، چې هغه وخت به جومات کښې توقې هغې ته لویه ګناه ښکارېدله اؤ بیا دغه ګناه کوونکو سره صف کښې د هغې ؤدرېدل متره شول. ډېر اورېد وخت نه وروستو جومات کښې نمونځ کول زرکې د پاره د نېمت تولو څخه لویه ورکړه وه اؤ چې کله به هم هغې ته نېمت یاد شولو، نو په دغه تږخ کښې به ئې ورته دعا کوله.

دُولامُلا په ډړون بړید کښې ؤوژلے شو. هغۀ سره یؤ عرب هم ؤ. د یؤ څپر لاندې شپږ مړي ؤموندلے شول. شینتغانو د تولې نړۍ په تلویزنونو د خپل بریالیتوب زوږ ؤکړو، خو دغه کور سره خوا کښې د خپلو دوؤ لونو، یؤ ځلمي ځوي اؤ د خپلې نږور غېږ کښې تي ته پروت نمسي سره شهید شوي موستان بابا باندې په هره ژبه ګیتۍ پرته ده. چا هم دا ؤ نۀ وئېل، چې د هغۀ څۀ تور ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو هېوادونو کښې د ځناورو د ژوند خوندي کوونکو هم د دُولا مُلا شا ته پټ کړي شوي شپږ مړي ؤ نۀ شمېرل. هغه خو په سوله، مينه اؤ امن مئېن پښتانۀ وو. دغه خو د امن په نوم وينه تويونکو ته وګړي نۀ ښکاري. دغه ساګانو د پاره خو د سپينې ماڼۍ د وياند په خلۀ دغه خبره وي،

“We appologise for innocent inadvertent casulities and deaths”

اؤ مونږ چې د وياند سترګو ته ګورو، نو د هغۀ د ژبې وېنا د پاره د هغۀ سترګو کښې هېڅ پېلام نۀ وي.

”دا خو د ټولنې د پوهې نيمګړتيا ده. اوس چې دوي تشې ښځې اؤ سړي پېژني، نو مونږ څۀ ؤکړو؟“ هېلن ؤوې.

”سړو خو هسې هم د هر څۀ نه پښې تۀ کړې دي، اوس ښځو ته هم سلو کښې دړې دېرش څوکۍ ورکړې شوې، صدر صېب اؤ د وزيرانو دې لښکر ته مونږ نۀ ښکارو؟“

”سياستمداران خو د يؤ بل ټرلو پرانستلو نه نۀ ؤزګارېږي، مونږ ته به څۀ پام ؤکړي؟ مونږ ته خو پېژند کښې يؤ د ”ښځونک“ ليکلو باندې څوک غوږ نۀ ګروي“.

”اؤ کۀ مونږ له بل څۀ کار راکړے شي، نو“.

”زۀ خو کله کله وېم، چې دېوال نه د اېشور انځور راکوز کړم، سمه پرې ؤکرځم اؤ بيا ئې پوتے پوتے ؤشلوم اؤ بيا ئې ؤسېزم اؤ بيا ئې هغه ايرې“.

(کوشليا به نور هم ډېر څۀ وئيلي وو، خو کټ کښې پټ مخ پرتې زرکې ترې خبره واخستله)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې مۀ وايه! د خُدا ے هر نوم اؤ هر انځور ښکلے، پیُاوړے، نازولے اؤ سُپېڅلے دے. مونږ ته هم ګوره! مونږ هم ځانونه بې وسه ګڼلي دي. بې وسه دووسان کيږي اؤ په خپله دووسۍ خو بې وسه زورَور ځان ته پړ کولے نۀ شي (هغه لږه غلې شي. اوس کټ کښې هغه ناسته ده) دا زمونږ نيمګړتيا ده، چې زمونږ مېرابان يؤ کور سره ځان تړلے وي. مونږ به دې ښار کښې څومره يو اؤ دې ټول ملک کښې به څومره يو اؤ دې ټوله نړۍ کښې به څومره يو؟ مونږ له د خپلې برخې اؤ پېژندګلو ژبه اؤ تُوان خُدا ے راکړي دي، خو مونږ خپله برخه نورو ته بخښلې ده. مونږ کښې هر يؤ نېنځک دے. زۀ چې مونږ وايم (هغه ؤويني، چې ټولې سترګې هغې ته په يؤ اړ دي اؤ ټول غوُږونه هغې ته څک دي. د زړکې خبرې کله کله وي) نو سړي هم يادؤم، ښځې هم يادؤم اؤ مونږ هم يادؤم. هر سړي اؤ هره ښځه کښې دننه يؤ نېنځک پټ دے، څنګه چې په هر زوړ اؤ ځُوان کښې اؤ هره بوډۍ اؤ پېغله کښې دننه يؤ ماشوم پټ وي. دغه ماشوم ځېل کول غواړي، قېصه اؤرېدل غواړي، خندل غواړي، ژړل غواړي، نېنځکه غواړي، کُلابوڅے غواړي. دغسې سړے وي اؤ کۀ ښځه، هغۀ يا هغې کښې دننه يؤ نېنځک پټ وي. دغه نېنځک د وېرې نه زيږيږي. خُدا ے دې ؤبخښي اؤ خُدا ے دې ټول مړي ؤبخښي، مېرابان ستاسو ياد شي؟ (هغه يؤ ځل چاپېره د ټولو سترګو نه ځواب ؤغواړي. د مېرابان پېژندونکې سترګې په اوښکو ؤځليږي اؤ د مېرابان د مړينې نه وُروستو دغه کور ته راتلونکې سترګې نۀ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤکړي اؤ نۀ ښه) هغۀ خپل دننه ننڅک مړ کړے ؤ، نو مېراباڼ شوے ؤ. هغه څۀ نوم ؤ؟ (هغه لکه چې څۀ يادوي) هن! روشني. کۀ راني خپله دننه وېره وژلې نۀ وه، نو روشني سره به څۀ کېدل؟ (هغه بيا څو شپېو له غلې شي) زۀ خو وېم، چې دغه موړ به هغه وژلې وه. بيا دغه بل سړے چې (دا ځل هغه لږه ډېره غلې شوه اؤ ژړغونې هم شوه). ما دا وئيل، چې هر هغه سړي اؤ هره هغه ښځه اؤ هر هغه ښځونک کښې دننه يؤ ننڅک دے، کوم چې د کُرکې د وېرې نه مينه وژني.....
کوم چې د ورانې د وېرې نه روغې پله ګام نۀ اخلي.....
کوم چې د بل زۍان کښې ځان له ګټه لټوي.....
کوم چې د دعا په شا خپله ايرزړي پټوي.....
کوم چې خُپلو بې وسيو له د برخې اؤ نصيب نوم ورکوي اؤ".
هغه خبره په دغه ځاے پرېږدي. څوک هم څۀ نۀ وائي. ډېر وخت پورې دغه کوټه کښې د ساګانو ښګالو اؤرېدلې کېږي، نور څۀ نۀ. چپيا چې نوره هم اوږده شي، نو سميتا د زړکې خوا له راشي، هغه څملوي اؤ هغې سره خوا کښې کښېني. کوټه کښې اوس هم څوک خُلۀ نۀ پرانيزي. زړکه اسمان ته ګوري اؤ پخپله وېنا وُروستۍ رده کېږدي،
"لاړې کوڅې اؤ منډۍ پرېږده، جوماتونو کښې د بمونو چؤدنه اؤ ځانمرګي برېدونه، يؤ قبر کښې د شلګونو د ځاندرو برخې ښخې شي. د خاؤرې ګېډه نۀ مړېږي اؤ د ادم اؤ حوا نوغې باندې د زمکې تناب راؤنغښتلے شو. خپل ځان وګړي ته دومره ګران اؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نژدې شو، چې د نورو د ژوند اؤ سا ارزښت ئې سترګو کښې نۀ غړيږي. ترهه ګر اؤ پوځي دواړو سره ټوپکونه دي، د دواړو د ټوپکونو مړدکي په تؤدو سينو کښې ځانونه يخوي. د دواړو په مړدکو اولس ژوبل کيږي اؤ اولس وژل کيږي. ور اؤ پر پکښې نشته. د مرګونو د خان اشر دے، ښځکان پکښې مُري.

خُدا ے ته پر مۀ وايئ!

خپل د ننه ښځک ؤلټوئ!

د هغۀ مخ ؤوينئ!

د هغۀ زړۀ ؤګورئ!

د هغۀ پېژند ګلو ورکړئ!

د هغۀ ځا ے ورکړئ!

د هغۀ برخه ورکړئ!

کۀ وژنئ، نو هغه بۀ ؤوژنئ، چې ستاسو زړونو نه ئې د ژوند مينه تْروړلې ده.....

کۀ مُره کوئ، نو هغه وېره مُره کړئ، چې ستاسو د هيلې نه ئې هڅه شوکولې ده.....

کۀ ښنې ړْدئ، نو په هغه انا ئې کښږدئ، چې تاسو کښې ئې کُرکې له ځا ے ورکړے دے.....

(ټوله کوټه غلې ده. زرکه اوس هم بره ګوري اؤ د هغې سترګو نه راڼۀ، سْپين اؤ سْپېځلې څاڅکي ټْوئيږي. ټول ښځونک يوه شيبه زرکې ته اؤ بيا يؤ بل ته سترګې ؤڅغلوي)

وېره زما درشل له راغله. ما نه د ژوند مينه تْروړل غواړي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د هیلي نه هڅه شوکول غواړي.....
ما په انا د کُرکي وینزه کوي، خو زهٔ نهٔ وېرېږم، ځکه چې زهٔ مینه د کُرکي نه بریالۍ ګڼم.....
زهٔ هیله د اندېښني نه زورَوره ګڼم.....
زهٔ به مُرم، خو ویاړېږم به. زما جنازه کښې به ډېر اولس وي. زما خپل به زما مړي ته ژاړي. زما مور اؤ زما پلار به هغه ډولۍ ته لاره کښې هرکلي د پاره ولاړ وي، کومه ډولۍ کښې چې به نُیازبیني پرښتي زما سا وړي اؤ حورې اؤ غلمان به جنجیان وي.
زهٔ خُدا ے ته یؤ رنګ کښې هم سُپکې نهٔ وېم.....
زهٔ نهٔ وېرېږم.....
زهٔ نهٔ وېرېږم....."
د دې وینا په وخت ټول ښځونک هم په سلګیو وي اؤ د هغوي سمیتا هم. د زرکي سترګو نه اوښکي بهیږي، خو هغه ژاړي نهٔ. داسې ؤبریښي، لکه د مېرابان سا چې یؤ ځل بیا سمیتا کښې ؤغونځیږي،
"خُدا ے هر چا د پاره خوږ، میني نه ډک، نُیازبین، نازولے اؤ پالونکے د ے.....
هغهٔ وېرې له شتُون ورکړے نهٔ د ے.....
نه زرکي! تهٔ به نهٔ وېرېږې!
څوک به هم نهٔ وېرېږئ!
چې کومه بلا زما په درشل زما ګلونو ته ګواښیږي، زهٔ د هغې بلا انګڼ کښې هغه ماتؤم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ورځو کښې پاکستان هرې خوا نه ګېر ؤ. په يوه پوله ئې افغانستان سره شاتار ؤ. د دغه نړيوالو نُخښته کښې دۀ قبائيلي سيمه نمرودي لمبو ته ؤسپارله. بلې خوا نه هند سره هره خبره د تورې په سر شوه. بلوچستان کښې د خُپلواکۍ اؤ ځانګړې پېژندګلو خُوځښت وده ؤموندله. په سويلي سيمو کښې پخوا نه کرونده شوې سُپرغۍ د يوې چاؤدنې سره رادوخارې شوې اؤ ټول وطن باندې لکه د لمبو پورې شوې. څۀ سُپرغۍ د اسلام اباد په شُنه قبا لکه د پېغور د تورکي پُرېوتلې اؤ تاريخ به دغه تورکي په ډېرو وينځلو هم نُمانځي نۀ کړے شي. په پوله د وُرانکارو خُوځښت نړيوالو ځواکونو ته په نمرپرېوتيزو قبائيلي سيمو د ډُرون الوتکو د بُريدونو لاره سمه کړې اؤ وُرانکارو ته ئې په پوله دننه چاؤدنو اؤ ځانمرګو بُريدونو کولو کښې د وينې تويولو جواز ورکړے. دا وخت نړۍ کښې ټولو نه تود تنور پاکستان دے، چې هر څوک پکښې خپله پېړه پورې کوي. په يؤ پاکستان کښې دُرې واکمنۍ دي. يوه د ګېلاني، يوه د کياني اؤ يوه د چودهري. هر يؤ پېژني، چې بل به کوم ځاے نه رانيسم. د ېرش دوه د ېرش کلونه اګاهو د عبدالغفار خان غړ پښتون قام د پاره بانګ ؤ، خو پښتنو پيرنګي خېلو ته خپل غُوږونه اړولي وو. نن پښتنه خاؤره د ډُبورنۀ د کرښې دواړه اړخونو نه دغه پښتنو له پېغور ورکوي اؤ هغوي ځان سُپينولو د پاره هېڅ ځواب نۀ لري. دلته خبرې ټولې شُپېلي کښې دي اؤ د باتۍ په بُوي هر چا ځان غلے کړے دے. اوبۀ چې هغه دويشت ديريشت کلونه اګاهو خړې کړې شوې دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو اوسه پورې خرې دي. د قبائيلي سيمو راتلونکے يوازې اؤ يوازې پښتونخوا سره ګډون کښې خوندي دے. اوس د قبائيلي سيمو اولس هم دغه خبره خپل زړۀ نه اؤرېدلې ده. د قبائيلي سيمو نه په سېنټ کښې ناست هغه ډېر مشران اوس هم د قبائيلو بېل شتون اؤ بېلې پېژندګلو د پاره غږ کوي اؤ دا ځکه چې د قبائيلو ژوند ښۀ کېدل به د هغوي د ملکۍ اؤ خانۍ د پاره خنډ شي. هغوي د قبائيل په نوم سېنټ کښې کښيني، خو د قبائيلو د پاره د يوې خبرې کولو توان اؤ واک هم نۀ لري.

د خدائے کړۀ دي، چې کلي کښې نکورې څۀ خرې اوبۀ رنې کړې. مابتۍ د يوې اوږدې مودې نه په کټ پرته ده. څو ځله د نکورې زړۀ کښې تېر شول، چې هغه مابتۍ ته د خپل زړۀ غوټه راؤسپړي. د چم ګاونډ کومې ښځې چې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې دي، هغې ښځو ليدلې دي، چې د ځيرک پحقله د مابتۍ اند ښنې اؤ خواشينې اوس د هغې دننه لکه د وژونکې رنځ ځېله ژوره کړې ده. دغه ورځ ښکلې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې وه. د نکورې زړۀ کښې پرته خبره د هغې په ژبه نۀ راتلله، خو مابتۍ د هغې سترګو کښې دغه خبرې ليدلې.

"نکورې! زړۀ دې پرې مۀ خوره! ژبه ؤخوځوه!"

مابتۍ دې سره لږه موسکۍ هم شوه، چې نکوره وېنا د پاره زړۀ وره کړي. هغې په سرپېچک سر ترلے دے اؤ د ناستې توان نۀ لري. د هغې سترګې چاپېره تورې شوې دي اؤ شونډې ئې چؤدلې دي. عزت خان چې ښوونځي نه راشي، نو بيا کور کښې د زياتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناستې نه څنډه کوي. هغه مابتۍ په دې رنځ پرته ليدلې نۀ شي. هغه نۀ رنځپوهـ ته غاړه ږدي اؤ نۀ د ښار روغتون ته ځي. عزت خان پخپله هم د هغې په رنځ پوهه دے، خو د دغه رنځ دارو د هغۀ لاس کښې نۀ دي. دغه کور کښې داسې نيمګړتيا نشته، چې څوک به پرې ګوته کيږدي. ششش

"ځيرک خان (د نکورې خلې نه په وړومبي ځل دغه نوم اؤرېدلو سره په بې سا مابتۍ کښې خوځښت راغلو اؤ د هغې مړاوې رنځورې سترګې ژوندۍ شوې) کراچۍ کښې دے (نکوره نور هم څۀ وئېل غوارې، خو لږه غلې شوه. هغه مابتۍ ته نۀ ګورې اؤ مابتۍ اوس د هغې نه سترګې نۀ ؤباسي) بابا د پرځندکاکا په وېنا اؤ د ځيرک په خوښه هغه بوتلے ؤ".

اوس نکوره غلې شوه. هغې ؤکتل، لکه چې د هغې د سر نه يؤ دروند پېټے هغې پخپله کوز کړو (دغه پېټے کوزولو د پاره د مابتۍ د تپوس په وخت موسکا اوږه ورکړې وه). مابتۍ کټ کښې نېغه ناسته وه. د نکورې اؤ د هغې سترګو نه اوښکې څڅېدلې. ښکلې په کټ کښې نېغې ناستې مابتۍ ته اډانه شوې ده. څوک څۀ هم نۀ وائي. د ژوند نهويشت کلونه مابتۍ د دغه وړک زيرې لاره څارلو کښې تېر کړي وو. د هغې په څنو کښې د عزت خان د ږيرې نه ګڼ سپين وېښتۀ دي. عزت خان چرې هم هغې نه دا ګيله نۀ ده کړې، چې هغه خپل کور اؤ وړو له ډېر وخت نۀ ورکوي. هغه د هغې په خوي پوهه شوے ؤ. څو ځله عزت خان په هغې کښې د هغه دوکبيانې مابتۍ لټون ته زړۀ ښۀ کړو، کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکبیانه چې به هغهٔ په درینجقونو د خپلې خور خوا له په تللو هلته لیدله. هغه د عزت خان ږیره لږه لږه ټوکېدلې وه اؤ هغهٔ د ښوونځي د سُور ګل توره ټوپۍ په سر کړې اؤ د ملېشې اغوستن اغوستې وو. عزت خان د سترګو ګوټونو کښې خپله دوکبیانه ځارله. یؤ ځل خو قمرو هغهٔ ته اوبهٔ نیولې وې اؤ هغه دغلته ناست نهٔ ؤ. هغه خو دغه وخت د بکیاڼې لاندې کټ کښې پروت ؤ اؤ د هغهٔ دوکبیانه هغهٔ ته په سینه پرته وه اؤ خپل اومه اننګې ئې د هغهٔ مرۍ پسې مښل. هم دغه ورځ نه خو قمرو خپلې مور ته وئیلې وو،

"زما غېږه کهٔ الله ډکه کړې هم نهٔ ده، خو مابتۍ باندې زما د خپلې لور مینه ماتیږي. په سا څهٔ باور، خو ما وې، چې کهٔ مابتۍ د بل کور په ځاے زمونږ د عزت شي؟"

دغه غوښتنه ځامورې ابۍ ریښتونې کړه اؤ د عزت خان د وادهٔ نه وروستو هغې ؤمنل، چې هغې د مابتۍ ځاندره اؤ مخ کښې خپله قمرو بیا ؤلیدله.

نکوره تلې وه اؤ ښکلې ډېر وخت پورې مابتۍ ته اډانه وه. عزت خان خپل مشر ځوے هم راؤغوښتلو اؤ پانوس هم راغلو. نکورې هغوي ته د ځیرک خان درک برخېره کړو.

"د نیمشورخان پلار زمونږ پخوانې کور کښې دے. هغه د ځیرک خان ځاے پېژني، خو ځیرک خان نهٔ پېژني".

لکه نیمشورخان هم نکورې دغه خبره کښې ځان سره ملګرے کړے ؤ. هغه لکه د خپل سُخر په دربمه میاشت کلې ته راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ځله هغۀ نکوره کراچۍ ته د بوتللو خبره څرګنده کړه، خو نکورې غاړه ايښې نۀ وه.

"سبا ولې؟ نمر لا په سر ولاړ دے. چې څومره زر ؤرسۀ، دومره زر به زما ځيرک خان راولۀ".

ميرلوس د مور خبره غورځولې نۀ شي. هغۀ پلار ته ؤکتل اؤ هم په هغه وخت هغه د پانوس خان سره غوټه تړلې د رڼاګانو پخواني ښار ته روان شو، کوم چې اوس د بلاګانو ښار دے.

مړغيږنه مابتۍ ژوندۍ شوه. هغې د خپل کور نه دوړې ؤڅنډلې. هغه غواړي، چې د ځيرک خان هرکلے د خپل کور انګڼ کښې ؤکړي.

"هغۀ کښې خو به اوس ډېر بدلون راغلے وي (مابتۍ په ځلقېدلو سترګو کميلې ته ؤوې اؤ بيا ښکلې ته مخ واړوي) هغه به ما ؤپېژني؟"

د ځيرک د راتلو زيرې سره مابتۍ ښکلې هم بخښلې ده.

مابتۍ ګرځنده کښې تار اچولے د پخليځاے د برګې نه ځوړند کړے دے. دغه ځاے نه په خبرو کولو هغه د ويونکي په غږ پوهيږي. زياتره برېښنا نۀ وي، هغې اوس د پخليځاے نه درېسوچے غځولے دے، چې ګرځنده په برېښنا موړ وي.

د سياست لوبغاړي د نوې لوبې تۀدولو د پاره د سيلۍ څپو ته ناست وو اؤ اوس ئې بيا د پاکستان لاره نيولې ده. د تلوزيون په هر اړخ د اولس لوي شمېر خپلو لاربنودانو ته هرکلي وئېلو د پاره ښودلي کيږي. د بمونو چؤدنې اؤ ځانمرګي بريدونه ډېر شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي. راتلونکو ټاکنو د پاره هر چا ځان له لويه څوکۍ خوښه کړې ده اؤ په دغه څوکۍ ئې ځان نه چاپېره په وړو وړو څوکيو نېنځکان کښېنولي دي. لوي نېنځک به د لوي بادار نېنځک شي، چې بادار شي اؤ واړۀ نېنځکان به ئې بادارګوټي شي. اؤ اولس........ هاهاها.

د پاکستان سياست چقوړه اؤ خوئېنده لاره ده. د دغه لارې لامبوزن اؤ لوبغاړي دغه چقوړو اؤ خوئېندو باندې د تللو چل اؤ توان لري. د افغانستان په خاؤره د امريکا اؤ شوروي اتحاد نخښته کښې چې د پښتونخوا په خاؤره څومره د ورانۍ، فساد اؤ وژنو بزغلې کرلے شوے ؤ،اؤ د کومې نخښتې غبرګ شوے ؤ، هغه نخښته د غرونو د څمڅونو نه لارو اؤ بازارونو ته راووتله.

د مرګ څېره کۀ هر څومره کرکژنه اؤ بوږنوونکې ده، خو ژوندي د ژوند پرېښودلو ته غاړه نۀ ږدي. د ښار زوږ غلے شوے نۀ ؤ. اوس ټاميان هم راغلي دي. چرته چې وادۀ ښادي وي، هلته اوس د بدکانو سره سره ټاميان هم وي. ځنې ځايونو کښې خو ټاميانو د بدکانو نمړۍ ؤترړولې. دغه ځلمي وېښتۀ د فلميانو غوندې ؤتراشي، ځتوکي ځوړند کړي، واړۀ تنګ اغوستن واغوندي، شونډې ؤخروي اؤ پرديو ښاديانو کښې نڅېږي.

نمر د نور کله نه ډېر روښانه اؤ ځلنده دے. د ښار هرې لار، هرې ګرځۆنې اؤ هر ګوټ پېر د شهيد د مزار ډول خپل کړے دے. بېرغونه اؤ توغونه د سيلۍ سره رپېږي. د راتلونکې شپې نه بې پامه اولس د خپلې برخې نمړيو يؤ ځاے کولو د پاره هلوځلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېنې بوخت دے.

چغمتې د خپل پلار تهوپک اوږې ته ځوړند کړے دے. د موسکۍ د وژنې نه وروستو د چغمتې پلار څلوېښت کلونه دغه ؤګرځولو اؤ بیا یوه ورځ پخپله هم د خُدا ے د کور په درشل ؤویشتلے شو.

چغمتې د خپل پلار وینه د هغه چا په لاسونو هم وینې، چا چې د دهٔ د پلار د وېنا تر مخه د دهٔ مور وژلې ده اؤ د خپلو ماماګانو په لاسونو ئې هم وینې، چا چې د چغمتې پلار د دوي د خور وژونکے ګڼلو. بیا هم چغمتې لاپرېکړه کړې نهٔ ده، چې د خپل پلار د وینې د پاره د کوم رنګ وینه توي کړي.

"ځیرک خان دلته اوسېږي؟"

د ور په ډبولو د بېرته کېدلو نه وروستو د سماره په لیدلو نېمشورخان پوښتنې نه اګاهو لږ غلے شوے ؤ.

"دلته خو به دغه نوم څوک نهٔ اوسیږي".

"څوک دي؟ دننه ئې راوله!"

هېلن په سماره غږ ؤکړو اؤ سماره د هغې په خبره مېلمانهٔ دننه بوتلل. انګن کښېنې ناستې هېلن درې واړو ته ؤکتل،

"څوک غواړې اؤ څهٔ دي؟"

"دا (نېمشورخان پانوس ته ګوته ؤنیوله) د ځیرک خان ترهٔ دے اؤ دا (میرلوس ته ګوته ؤنیسي)، ځیرک خان د دهٔ ماما دے".

"دلته څوک ځیرک خان نهٔ اوسیږي".

"زما سُخر وئېل، چې دلته د هغهٔ نوم (هغه خبره کښېنې سا ؤخوري) زرکه دے".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېلن د خپل ځای نه نېغه پاځي. هغه دوي ته ؤګوري اؤ سترګې ئې په اوښکو ؤځلیږي. هغه دومره پېژني، چې هر وخت به زرکې مابتې یادوله. هغې ته ټولو خپلو کښې مابتې اؤ کمیله یاد وو اؤ چې کله به ورکه شوه، نو هم د هغوي خبرې به ئې کولې.

نېمشور، پانوس اؤ میرلوس تېتې سترګې ولاړ وو. پانوس خو داسې ګڼل، لکه چې هغه په زمکه ولاړ نۀ وي، ټوله زمکه د هغۀ په سر پرته وي.

"زرکه بهر وتلې ده. مېرابان کله کله هغه ځان سره ؤباسي، ګنې پخپله خو هغه د دې ځلورو د ېوالونو څخه وتل نۀ غواړي".

"هغوي به کله راستنیږي؟" (میرلوس باندې پوهه نۀ شوم، چې هغه د غلته نه زر وتل غواړي اؤ کۀ د خپل ټولو نه زیات یاد شوي ماما لیدلو ته لېواله دی)

"چې کله د مېرابان زړۀ ؤمنل".

"مونږ کۀ ورپسې ؤځو، نو څنګه به ئې ؤپېژنو؟"

"زۀ به درسره لاړه شم"

(دې نه نوره غوره خبره څۀ کېدلې شوه، خو بیا هم دغه منلو کښې دوي څو شېبې واخستلې)

"دا خو به نوره غوره شي".

هېلن مخکښې شوه اؤ نېمشور، پانوس اؤ میرلوس هغې پسې شول. په لاره هغوي څو ګامونه د هېلن نه وروستو تلل اؤ هېلن به د زرکې په اړه هغوي سره خبرو کولو ته پېښه نیولې کېدله.....

"زرکه اوس پورې د مابتې اؤ کمیلې نومونه اخلي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل هغې ؤلیدل، چې کور کنبې د هغې بدرګه کېدلو ته دوې ولې غاړه ایښودلو کنبې ځنډ وهلے ؤ. اوس چا هم څۀ نۀ وئېل. هېلن هم هغوې سره د ګامونو بېلتون اؤ غلې بدرګه ؤساتله. هغه پوهه شوه، چې د خویونو دغه توپیر چې د یوې لاروی سره دومره دے، نو د خپل کور زرکې سره تړون کنبې به څومره زغم ؤ؟
د ښار زوړ غلے نۀ ؤ. دې زوړ کنبې د سورلیو کړینګا اؤ غرا، په ګرځنده د خبرو کوونکو غړونه، د اخستونکو اؤ خرڅوونکو وېنا، سندرې اؤ نور سم ډېر ګڼ غړونه.
ناڅاپه یؤ لوې ګړځ شو اؤ دغه ګړځ نور تول زوړونه ځان کنبې ؤنغښتل. تک تور لوغړن لوګې خوارۀ شول اؤ دغه لوګې پخپل سر اخستې لمبې اوچتې شوې. د ګړځ د غړ ناستې سره اوس دغه زوړ د وېرې، ترهې اؤ څړیکې رنګ واخستلو. خبرې اوس چغې شوې وې. چاپېره غوښې خورې وې. دې غوښو کنبې د وګړي اؤ د څاروي غوښه پېژندل ګران شوي وو.
څو شېبو کنبې د پولسانو اؤ د امبولنسونو د راتلو غړونه واؤرېدلې شول. ژوبلو اؤ مړو ته اوړې ورکړې شوې. کله چې د ماسپخین په بانګ نمونځونو د پاره بلنه ورکړې کېدله، دغه وخت پورې هغه لارې بیا وینځلې کېدلې. د مړو پېژندګلو د پاره اولس یوه ګڼه ګوڼه راخستې وه. دغلته ننداره کوونکي هم ګڼ شمېر کنبې وو. اوس هېلن سره نېمشور، پانوس اؤ مېرلوس اوړه په اوړه ګرځېدل. د زرکې اؤ مېراباں لټون منځ نه توپیر وړے ؤ.
"دا مېراباں دے اؤ دا" (د هېلن مری اؤ ژبه ؤنخښتل).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مېراباں مخ پېژندلے کېدلو اؤ د زړکي مخ تهول سوزېدلے ؤ. زړکه د هغې د ښخونک اغوستن په رنګ پېژندلې شوې وه. پانوس به کلي ته ځیرک خان وړي، خو هغه زړۀ کښې کړي رېبي، چې ایا هغه لکه د پرځند کاکا په نېمشورخان خپل زړۀ ډاډه کولے شي؟

هېلن اوس د دغه کور د مشرتابۍ پېټے په سر اخستې ژوند کوي. هغې د رنګ اؤ څهرې نه پیرنګۍ ښکاري. خپل مور پلار ورته نۀ یاد شي اؤ نۀ پېژني. دومره ورته یاد دي، چې هغه راتښتولې شوې وه، نو هلک ؤ. چې لویګانې شوه، نو جینۍ. د هغې ناسته پاسته کښې به ښودنه کېدله اؤ نوره جینۍ کولو کښې پرې ډېر کړاؤ تېر شوے ؤ. د پېدرګل ښځه شنډه ده، خو هغه پرې بن نۀ راولي. هغه د مُلا څاښتونو، شْنه چیرړې کښې په سپین تار تړلو تعویزونو، زیارتونو کښې ځانګوګانو ځوړندولو، د باباګانو په نومونو منښتې ورکولو، د حکیمانو پوهېو اؤ د ډانکټرو ښونو اؤ دوایانو ته ناست دے. په هغۀ چې پخپله څۀ کول دي، څومره خوځېدل دي، هغه کوي، نور کارونه د خْدا ے.

د ژوند سندرې اؤ ساندې نۀ غلې کیږي.....

یۀ غړ بل غړ خْوري.....

زېرے د سلګۍ ښکالو ته په خلۀ لاس ږدي.....

پاڼې اؤړي اؤ قلم نۀ ؤدرېږي.....

نمرپرېواتۀ د پېغلې په نکریزو سُور شوے لاس ښکاري. مابتۍ خپل پړونے ځان پسې راکاږي، میرلوس لاس نه نیولې کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځي. اديرې نه لرې تلو باندې هغه ؤدرېږي اؤ خپله مُلا باندې لاس ايښې د ځيرک خان قبر ته ؤگوري (ميرلوس ورسره ؤدرېږي، خو مخ را ؤ نهٔ گرځوي).

هغه په قبر د بلې کړې شوې ډيوې تته تته رڼا ويني.

د خاؤرو لاندې مابتې ته نهٔ ښکاري، چې د هغې ځيرک خان پروت دے اؤ کهٔ د نورو گڼو ځاندرو راټولې شوې، ژوبل ژوبل نوستلې برخې.

د ځيرک خان جنازه کښې ډېر اولس ؤ.....

د هغهٔ خپلو اؤ پردو ډېر ژړلي وو.....

خو د هغهٔ مور اؤ پلار هغه ډولۍ ته لاره کښې هرکلي د پاره اوس هم ولاړ دي، کومه ډولۍ کښې چې به نيازبينې پرښتې د هغهٔ سا وړي اؤ حورې اؤ غلمان به جنجيان وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

پخلیځا ے — کور/دېره کښې پخلي کولو د پاره کوټه/کوټګۍ

مُنا — کور/دېره کښې ناستې د پاره چوپال/ځپر

کارږه — د لرګي پنځۀ داسې تختې چې هغه یؤ ځپق نه لرې پلنې وي اؤ یوې ګوتې نه لرې نرۍ وي. دغه تختو کښې دوه ولاړې تختې اوږدې وي. یوه وړه تختۍ ټولو نه ښکته اوږدو تختیو سره کلکه کړې شوې وي اؤ یوه وړه تخته د پورته اړخ نه یؤ نیم/دوه لوېشتې ښکته کلکه کړې شوې وي. د اُوږدو تختیو بره اړخ نه مېخونو د پاره سُوري شوي وي اؤ پنځمه وړه تخته دغه سُوري کښې د ضرورت تر مخه ښکته بره کولې شي. دا د پرتوغاښې بښلو د پاره پکارولے کېږي

نخول — د نخا (ګډا) فعل

وړانګه — پلوشه/ کرن

توندي — تادي/زر زر

خپسه کښېناستل — په وران اړخ داسې اودۀ کېدل چې سا اخستلو کښې ستونزے وي (کله کله خوب کښې ځوک ځان ویني، چې منډه وهي اؤ منډه وهلې نۀ شي، نو وائي، چې خپسه پرې ناسته ده). دلته د ناراستۍ د پاره پکارولے شوے دے

اوکر بې ځایه شول — وارخطا کېدل

تېر — غلطي

انځور — تصویر

ورنیے — هغه ځلورګوټیز ځپوټکے چې کوچیني پکښې د سیزنۍ سره ترلے شي

شنشنیے — (دا شنشنیے دے، خو د کوچنیو په ژبه لیکلے شوے دے)
داسې یؤ د لوبو کولو توکے چې غونډ منډ لوښي کښې دوه درې ګیټۍ/ کاڼي بند شوي وي اؤ په خوځولو د "شڼ شڼ" غږ کوي

میرګاټې — میرګاټي یؤ ډول د وړو جینکو لوبه ده، چې ځلورو ګیټکو/کاڼو اؤ یؤ ټوپ وهونکي پنډوس سره کېږي. د دې لوبې خپلې پؤړۍ وي، چې هغې کښې ایکي، دوکي، ایشارت وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

دوکبیانه	نوې/پېغلوټې اسپه
بمبته کول	د چا سپکاوے کول
ټوکے	ناګنډلے اغوستن/ناګنډلې جامې/ رښت
لاسپیلے	دستانې
چاریګۍ	ګانړې کښې د ګوړې پُور په شکلښېدو راغوښدولو دَ پاره پکارولے شي
ګاؤنړے	ګانړې کښې په کړې کښې پروت پُور لړلو د پاره پکارولے شي
پاراموخۍ	دا د الوچو یؤ نوغے دے
کوړمه	د یؤ سرې ښځه اؤ وارۀ
کښت	پټے
خیرک	پوهه لرونکے (دلته د کردار نوم دے)
مُوټراپنه	خوارینګړې ښځه / بې خونده ښځه
بیاسته	پړے / رسۍ
پلورنه	د یؤ څیز بدل کښې بل څیز په بدل اخستل
موړه	اوچت ځاے
پېلام	نخښه / علامت
سپارښتنه	څۀ کار چا ته سپارل (خو چې زور پرې راؤړے شوے وي)
پرېکړه	فېصله
سُره بیزه	دا هم د یوې سُرې بیزې/چېلۍ قېصه ده، چې کوچنیو ته کیږي
چتے پتے د نانې ګنګنتې	CHATHEY PATHEY DA NAANI GANGANATHEY د کوچنیوالي د وختونو یوه قېصه، چې کورونو کښې کوچنیو ته کیږي.
ملازه	د چا ناز وړل
سېکل	سائیکل
وګړے	انسان / فرد
مېرمن	ښځه / کورودانه / تورسرې
تړون	رشته / ربط / خپلوي
ټولنه	معاشره
زوږ	شور / ګڼ غوړونه / اوچت غږ
دړۍ	څلور سېره/ پنځۀ کیلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

پېرزو	په چا سود کول
سْتنوسْتر	داسې ملاسته چې څوک نېغ پراتۀ وي
ناېګڼه	دائې / په اجرت خدمت کوونکې ښځه
کهول	نسل
اړم	بوخت / مشغول
چیرړۍ	کپړې / رښت
اوبۀ ډب شوې	اوبۀ يؤ ژور ځاے کښې راغونډېدل
څاښتي مال	د نمر ختلو نه وروستو وخت / اشراق
امبولنس	اېمبولېنس / روغتون ته د ناروغو د وړلو ځانګړې لارۍ
کلی ورکول	وارۀ خپلو کښې دوښې وائي اؤ چې يؤ له نۀ ورځي، نو هغه بل نه د دوښې ځواب اخستلو د پاره کلی ؤغواړي اؤ هغه ورته بيا وائي، چې پلانکی کلی څوره!/پلانکی کلی واخله!
د نمر سترګه داغل	پخوا وهم باندې اډانه دا يوه عقيده وه، چې کۀ بارانونه به نۀ ؤدرېدل، نو د اور يؤ لرګے به واخستے شو اؤ انګڼ کښې د اوبو وړوکي غوندې ډنډ کښې به چې څنګه د نمر سترګه ښکاره کېدله، دغه لرګے کښېنودےشو، دې ته به د نمر سترګه داغل وئېلے کېدل اؤ دا باور به ورسره تړلےشوے ؤ، چې ژړۍ به ؤدرېږي
پښنځه خيرې کول	لکه څنګه چې به پښنځه پاختربدل د مېلمه د راتګ پېلام ؤ، دغسې به چې کله ژړۍ اوږده شوه، نو ناوک ته به ملګرو وئېل، چې خپله پښنځه ؤشلوي/خيرې کړي اؤ دې سره به ئې هم د نمر سترګه داغلو باور تړلے ؤ (کله کله به ئې کار هم ؤکړو)
درې درې! د وريځ...	دا دلته د قېصې د خوند د پاره ليکلې شوې دې. دا ډول هېڅ باور پکار نۀ دے. مونږ باران ورېدل اؤ ؤدرېدل د ماحولياتي اؤ موسمي اثراتو نتيجه ګڼو
کانديد	اميدوار / Candidate
نينګانې	د لرګي څلور داسې ډکي به واخستلے شول، چې دوه اړخونه به ئې هوار وو اؤ دوه اړخونه به ئې موړه. دا څلور واړه به په يؤ لاس کښې ؤ نيولےشول اؤ بيخي داسې کرښې به راکښلې شوې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه چې د زمري لوبې د پاره په خاؤره راکښلې کيږي، دا ځلور ډکي به د دغه کرښو منځ کښې ؤغورځولي شول. کۀ ځلور واړه هوار مخونه به بره راغلل، نو دې ته به ئې ځلور لوښتې وئېل، کۀ ځلور واړه مورې به بره شوې، نو دې ته به ئې نهه نينګانې وئېل، کۀ دوه به پاځتر شوې اؤ دوه سمې، نو دې ته به ئې دوه ګوتې وئېل اؤ کۀ درې به پاځتر شوې اؤ يوه سمه، نو دې ته به ئې ځېق وئېلو. (پاځتر= موره ښکته راتلل). لوښت، دوه ګوتې اؤ ځېق ښکاره دي، خو نينګانې به داسې ؤ، چې مسواکه ګوته اؤ مته ګوته به ئې ؤغځول (ځنګه چې لوښت د پاره قچه ګوته اؤ مسواکه ګوته غځيږي) اؤ هغې سره به ئې د ځلورګوتيز لاره وهله. ځوک چې به زر ؤرسېدلو، هغه به بريالےشو. دې کښې دوه دوه ملګري وي. Iدې ته کړانچه هم وئيلې شي

ميرګاټي — ميرګاټي د جينکو لوبه ده. ځلور واړۀ کاټي اؤ يؤ ټوپ وهونکے پنډوس پکښې پکارولے کيږي. د دې هم خپل پړاوونه وي (ايکي، دوکي، ايشارت.....) يؤ لاس په زمکه داسې اېښودلے کيږي، چې د متې ګوتې سر اؤ د شاغوتۍ ګوتې (منځ) په زمکه پروت وي اؤ مسواکه ګوته په شاغوتۍ ګوته اچولې شوې وي. په بل لاس پنډوس بره ويشتلے کيږي اؤ د هغۀ ټوپ سره د لوبې تر مخه کاټي د بل لاس ګوتو نه روغه شوې کوټه کښې ننيستلي کيږي. کۀ پنډوس دوېم ټوپ ؤوهي، نو د لوبغاړې دغه پېر ؤسوزي

پټپټوڼے — پټپټوڼي کښې يؤ دواړه سترګو ته ځنګل نيولے د دېوال چنې ته يا ؤنې ته مخ کړي اؤ نور ترې بېلو بېلو ځايونو کښې پټ شي. پټېدونکي چې کله ؤګڼي، چې اوس دېوال يا ؤنې ته شا کړے هغوي موندلے نۀ شي، نو "اپې" غږ ؤکړي. دا ورپسې ورشي. کۀ څوک د وخته ځان دغه ځاے ته ؤرسوي، نو هغه بريالے شي اؤ چې کوم ګېر شي، نو هغۀ ته " چوپ شوے" وائي اؤ بيا هغه غل شي، دېوال يا ؤنې ته شا کړي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

چپاتۍ چپاتۍ داسې وي، چې د لاس دوه ګوتې (مسواکه او شاغوتۍ) غبرګې کړې شي او لښچه پرې ووهلې شي. دغه چپاتۍ په شمېر ورکولې شي

کونتره کونتره داسې وي، چې خولۍ/ټوپۍ واخستلې شي. هغه لړه اوچته وويشتلې شي او د دغه خولۍ لاس ته راتللو پورې د غل سر له څپېړه ورکړې شي

ډينګان د غل تلي کښې به کوتوال د خپل لاس څنګل کېښودله، پنځه واړه ګوتې به ئې يو ځاے کړې، او د دغه ګوتو په نېغو شوو سرونو به ئې د غل د څنګل او مټ منځ کښې ټک ورکړو.

شلغاتي واړه دوه ډلې شي. هره يوه ډله د خپل مشر سره وځي او په دېوالونو او بليو باندې وړې وړې کرښې د بلې ډلې نه پټې راکاږي. دغه وړو وړو کرښو ته شلغاتي/شلغلاتي وئيلې کيږي. يوه ډله خپلو ملګرو سره غوږ شوه او بلې ډلې له به ئې د شلغاتو د شمېر بلنه ورکړه. داسې به دواړو ډلو پېر په پېر د يو بل شلغاتي وشمېرل او ډېر شلغاتي راکښونکې ډله به بريالۍ شوه

کوډکۍ دا خو به وړې وړې خاورينې کوډکۍ خاورو يا خټو نه روغې شوې. واړه هلکان به سرې شول او وړې جلکۍ به ښځې شوې او دوي به دغه د کور د خپل مور پلار د ژوند پېښې کولې. دا په يو ډول د راتلونکي ژوند د کوړمې روزنې د پاره عملي ښوونځاے و.

د ګوډا ګوډۍ وادهٔ دا لوبه به وړو جينکو کوله. نېنځکه به کلابوخي ته ودېدله او دا هم د راتلونکي ژوند د پاره زده کړه وه.

لالښنده ستړے او خواشين

د اپيمانو باغ وائي چې څو اپيميان وو. يو اپيمي پکښې ووې، چې دې مخامخ ډاګه کښې د شلتالانو باغ کرو. يو اپيمي ووې، چې هسې نهٔ بيا ترې د ګلي کاکا څوے شلتالان شوکوي. بل ووې، چې ګلي پکښې مونږ سره ګوډ کړے دے، چې څوے به ئې شلتالان شوکوي. درېم راودانګل او و ئې وې، زاره دې پکښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ ښځه شي اؤ شلتالان دي د ګلي ځوے شوکوي. راځئ چې ؤ ئې ډبوو. دوي ورغلل اؤ د ګلي ځوے ئې ؤوهۀ.

اړنګ دوړنګ — دا هم يوه لوبه وه، چې پير، باچا، وزير اؤ غل به پکښې مېرلي کېدل. د (اکوبکوسرسيندکو) غونډې د دې هم يؤ منتر/وېنا وه، چې هغه به داسې وه[اړنګ - دوړنګ - سپارا - اتهنګ - انار - بګور - پير - وزير - باچا]

بدک — ښځونک / هېجړا

مېراباں — ګُرو (د يؤ ځپر لاندې اوسېدونکي بدکان ځان له يؤ مېراباں ؤټاکي. مېراباں د دغه ښځونکو پاملرنه اؤ ساتنه پخپل سر واخلي. ښځونک د خپل مېراباں سره د خپل مور پلار نه زياته مينه کوي) د دې مينې يؤ مخ داسې ښکاري، چې خپل مور پلار دغه ښځونکو نه ځنډه ؤکړي، خو مېراباں ئې خپل کړي.

ګرځؤنه — چوک

سپيناوے — وضاحت

ارزښت — قيمت / قدر

ايرزړے — د وېرېدونکي زړۀ ځښتن

سؤ اؤ سور کښې — سؤ کښې: څۀ ګتې ته ډېره ساه راښکل
سور کښې: په څۀ ګتيه د زړۀ سود کېدل

ځاندره — بدن

مېرګي — مېرګي چې انګرېزي کښې ورته Epilepsy وئېلې شي، يؤ داسې رنځ دے، چې په دې کښې د رنځور ککرۍ کښې يؤ رګ ؤنخښلي اؤ دغه رګ نخښتلو سره د هغه اعصابي نظام په ځاے ؤدرېږي. دغه رنځور خپل ځان اؤ خپل زور باندې نه پوهېږي. د دغه رنځ نه اوس د ژغورنې لارې راوتلې دي.

ټون شوے — نشه کښې خپل توان اؤ توازن بېلونکے

خرک — نخښه / پېلام

ترېدلي — وېرېدلي

پېژند — شناختي کارډ / Identity Card

ناوياته — زړۀ ته ډېر نږدې / اکلوتا

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

ساپوهنه نفسيات

جيغ جام/د اوبو څښلو لوښے/ څينګړے

رغوے د لاس تلے

لپړي! دوه دې خړي دا هم يوه لوبه ده. دا لوبه راتلونکي کښې هم په خسني پرېکړې ته يوه وده ورکوي. دې لوبه کښې دوه ډلې وي. د يوې ډلې نه يؤ ملګرے د خپل سر شا ته دواړه لاسونه پټ کړي اؤ د ښي لاس د ګوتو نه يوه نخښه روغه کړي اؤ هم په دغه وخت دۀ ته مخامخ ولاړ د دوېمې ډلې يؤ ملګرے هم خپلې شا ته نيولي لاس نه يوه نخښه روغه کړي. د منځګړي په غږ (لپړي: دواړه ډلو غړي چمتو شي اؤ دوه دې خړي: سره خپلې نخښې راؤپلي) د دواړه ډلو دغه ملګري خپل لاسونه ښکاره کړي. د تکړه پېلام لرونکې ډله بريالۍ شي (نخښې داسې وي: د لاس متېه ګوته نېغه نيولې اؤ نورې ګوتې راغونډ ساتل د ټوپک، نورې څلور ګوتې راغونډول اؤ مسواکه ګوته نېغ نيول د غشي اؤ نورې درې ګوتې راغونډ ساتل اؤ مسواکه اؤ شاغوتۍ ګوته نېغ نيول د قېنچۍ پېلام وي) غشي نه قېنچي اؤ قېنچۍ نه ټوپک تکړه وي اؤ ټوپک نه غشے تکړه وي

څپوټکے د رښت څلور ګوټېزه ټوټه / دسترخوان

چړچقې پړقې / خوشالي څرګندول

برونه هغه ورۀ چې تنور کښې ډوډۍ پخولو وخت کښې په پېره دوړولي شي

ګا-ما-پا-دا دا بهيرمي راګ دے. چې لوګري ساز د پاره غږولےشوے دے

لے د ساز اهنګ ته وائي

تاپ د دوکړۍ اهنګ

پاړرېږ خزان

کلے ورکول دا به دونه وئېلو کښې وئيلي کېدل، چې کله به يؤ دونه باندې نۀ پوهېدلو، نو بل به ترې څواب اخستلو د پاره ؤوې، چې پلانکے کله واخله/خوره

ويرندک ډېر وېرېدونکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

مونډ جرړه / څېله

تور زړۀ بدنیت

پړشمن چې کلک نۀ وي/ خپلو روایتونو اؤ کلتور نه په شا تلونکے

مهاجر خپل زېږون سیمه پرېښودل اؤ بلې سیمې کښې مېشته کېدونکے (دلته دا اصطلاح د هند هغه مهاجرو د پاره پکارولې شوې ده، کوم چې هند نه راغلي وو اؤ کراچۍ کښې مېشته شوي دي. زمونږ په اند دغه اوس مهاجر نۀ پاکستاني دي. په کراچۍ کښې د دوي زیاتره تریخوالے د پښتنو سره وي اؤ د دې په شا هغه پلیت سیاست دے، کوم چې پاکستان کښې د پښتون قام ټیټ ساتلو د پاره خپل کړے شوے دے. لکه کراچۍ کښې چې په لکونو پښتانۀ اوسیږي اؤ هغوي ته د کراچۍ د پېژند نۀ ورکولې کیږي. باید ټول قامونه یؤ بل ته درناوے ؤلري. له بده مرغه مهاجر بللے کېدونکي هم د دغه پلیت سیاست کوونکو مُلاتړ کوي.

چیره کېدل د هغه ښځونک د پاره کوم چې خپل د سړي زور اوبۀ کول غواړي، و هغې د پاره په زړو وختونو کښې دغه لاره خپله کېدله (لکه څنګه چې قېصه کښې مېرابان پوسجیرشا چیره کړي). دې نه پرته د سړي د ښځونک کولو نورې لارې هم شته. د ببلګې په توګه په سوتلۍ باندې غېږ/خوټه دومره کلک تړل چې پټې ورله چیرۍ کړي. دغسې ځانګړې پوټۍ هم دي، چې هغه په سړي ؤخوړلې شي، نو د هغه بیا نۀ لکیږي اؤ نۀ د وړو د زېږولو توان لري.

بُوکه کېدل د دواړو لاسونو څنګلونه اؤ د پښو کونډۍ په زمکه ایښودلو ته وائي. جنسي توګه باندې د یؤ غاړه ایښودونکي ټیټېدلو ته هم وائي.

پوهنتون یونیورسټۍ (د زده کړې ټولو نه لوي ځاے)

هېواد وطن / خاؤره

اکسلاټر ایکسلرېټر (accelerator)

ایاتولا حیات الله (د لیکوال نوم دے. د پښتو ژبې وئېندود (لهجه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې لیکلې شوې)

زیړه ساړي — زیړ رنګ ساړهي (اغوستن چې هندوانې ښځې ئې اغوندي اؤ دغه سیمو کښې پاتې شوې مسلمانې تورسرې ئې هم د کلتور په برخه کېدلو اغوندي)

کشکړپ — ښکالو/ د خوځښت غړیز پېلام

شیوا — په هندو مذهب کښې دا نوم "اردهنارېشوارا" (اَرْدَنَارېشوارا) وئېلې کیږي. د دۀ د ځاندرې ښې اړخ د سړي اؤ کیڼ اړخ د ښځو غوندې وي. "وید" کښې د وګړي درې خویونه وړاندې شوي دي اؤ په "پُرنونو" کښې د موسیقۍ اؤ نڅا درې اړخونو کښې یؤ "اپسرا" (ښځه)، یؤ "ګندروا" (سړې) اؤ یؤ "کېنار" (منځګړې) دې. دغسې په "کاماسترا" کښې هم په دې لړ کښې خبرې شوي دي اؤ دې کښې "پوم پْرکْتري" (سړي)، "سْتَري پْرکْتري" (ښځې) اؤ "تیریتیا پْرکْتري" (منځګړي/ ښځونک) د پاره پکارولې شوې دې

مشرتابه — مشري (د کور/جوړښت/ټولنې واکونه لاس کښې اخستل)

برید — حمله کول

ډبوسکې — پېړه/ مونړ زیاتره هغه چا د پاره ډبوسکې/ ډبوسکےنوم پکاروو، چې هغه پېړ اؤ پوست وي اؤ بیا په ځانګړې توګه چې غمبوري ئې غټ وي

خوړده — خوړده خو ځانګړې خبره هغه وخت شي، کله چې څۀ مالګه یا بل څۀ د زیارت یا داسې بل مخؤریز ځاے نه واخستلې شي/د خوړلو توکے

کنډم — نیمګړے / نیمه خوا

په ګېډۍ لؤ — د غنمو رېبلو کښې داسې ؤشي، چې کۀ کروندګر یا بل یؤ وګړے په پردي کښت کښې لؤ کوي، نو هغۀ د پاره شمېر ؤټاکلې شي. په شمېر د زیاتې ګېډۍ بوس اؤ دانې د لؤ کوونکي وي

پچموزه — ټوقه/ملنډه/ چا ته سپک کتل

شونډه شْنه کېدل — د ځلمیتوب په پؤړۍ پښه ایښودل / بریت ټوکېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

پنګه	خزانه / توښه
اغوستن	لباس / جامې / ګنډلے رښت
عدوالرحمان	دا نوم دې قيصه کښې د دولامُلا لخوا مولانا عبدالرحمان د پاره پکارولے شوے دے. "عدو" دښمن ته وائي. يؤ مُلا پورې تړلې نۀ ده، هر څوک چې د چا نه کرکه کوي، نو هغه ئې د سپکاوي هڅه کوي، خو داسې سپکاوي نه څنډه بايد ؤشي، کوم چې د يؤ وګړي زړۀ توروي
تماس	اړيکه / رابطه
روزنه	پالنه / پرورش
ګرځنده	موبائيل فون
(د ګرځنده) تنۍ	د ګرځنده (موبائيل) بټنې
بجازي	نا ګنډلي ټوکي خرڅوونکے
توغ	درې ګوټيز بيرغ
رنځپوه	طبيب / ډاکټر / روغتياپال
شتون	وجود (لرل) / پېژندګلو
توپير	فرق
سينګلے	جيخ / جام / د اوبو څښکلو لوښے
ډولځاے	چاپ / د زلف تراش ځاے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کردارونو نومونه (وئېندود)

قمرو	QAMRO
ښکلې	KHKOLEY
ناموس خان	NAAMOOS KHAN
میرګاټې	MEERGAATEY
مابتۍ	MAABATAI
قدوس خان	QADOOS KHAN
پانوس خان	PAANOOS KHAN
فردوس خان	FIRDOS KHAN
بلقیس	BALQEES
ګلۍ	GOLAI
نمېرګل	NAMEYR GUL
خوبانه	KHOOBAANA
جالوس خان	JAALOOS KHAN
چغمټ	CHAGHMAT
پېغله	PEGHLA
مړښپنه	MARR SAPANA
مشکۍ	MASHKAI
متهور	MATAWAR
ځاموره ابۍ	ZAAMOORA ABAI
کمیله	KAMEELA
راپوړۍ	RAAPOGAI
موندر	MOONDAR
ښمدوره	SAMDOORA
ځیرک خان	ZEERAK KHAN
کاکوان	KAAKWAAN
موسکۍ	MOOSKAI

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

KHARROO	خړو
PORDALEY	پوردلے
ZEERKO	ځیرکو
PARZAND KAKA	پرځند کاکا
METAREY	مہترے
ABDURRAHMAAN	عبدالرحمان
MOONPAJARA	مونپجرہ
SEDGULEY	سېدگلے
RAAMAANEY	رامانے
EZAT KHAN	عزت خان
SEDAAMEER KAKA	سېدامیر کاکا
GULEESHAAN	گلیشان
MEERZAADGAI	میرزادگۍ
DOOLA MOOLA	دولا مُلا
JAMAALEY	جمالے
GHARBAASH KAKA	غرباش کاکا
SHEROON	شېرون
BANDAAREY	بنڈارے
GULBAACHAA KAKA	گلباچا کاکا
ABDUSSUBHAAN	عبدالسبحان
MEERAAJAN	میراجان
SHEESHARRA	شیشڑہ
NEEMAKAI	نیمکۍ
NAKOORA	نکورہ
MADOOBAALA	مدھوبالا
MEENAA KUMAARI	مینہ کماري
SAMEENA PEERZAADA	ثمینہ پیرزادہ
SAMEETA PAATEL	سمیتا پاٹیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

مېرابان	MERABAAN
مدهوش	MADOSH
مېتر خان	METAR KHAN
بهرام	BAHRAAM
زرکه	ZARKA
سمیتا	SAMEETA
تاجو	TAAJO
ګل پرداز خان	GULPARDAAZ KHAN
ګل پري	GUL PARI
میرلوس	MEERLOS
شېمین	SHEMEEN
روښني	ROSHNI
راني	RAANI
سرود خان	SAROOD KHAN
پوسجېرشا	POSJEERSHAA
هني	HONEY
آرا	AARA
کوشیلیا	KOSHELYA
منیربابا	MANEER BABA
پوجون بابا	POJOON BABA
کوستان استاذ	KOSTAAN OSTAAZ
تازه نور بابا	TAAZANOOR BABA
پایودین بابا	PAAYODEEN BABA
شکور استاذ	SHAKOOR OSTAAZ
سابق صېب	SAABIQ SEB
سېدولي بابا	SEBWALI BABA
صلاح الدین کاکا	SLAAHODEEN KAKA
عزیز کاکا	AZIZ KAKA

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

هېلن	HELAN
نېنا	NENAA
نېمت	NEMAT
تېکارا	TEKAARAA
پېدرګل	PEDAR GUL
تېنتيس جان	TENTEES JAAN
اياتولا	AYATOLLA
باجوړ خان	BAAJAWARR KHAN
ګولے	GOLEY
پېروشا	PEROSHA
جامنور	JAAMNOOR
زېب النساء	ZEBUNNISAA
نيمشور خان	NEMSHOR KHAN
سماره	SAMAARA

(c) ketabton.com: The Digital Library

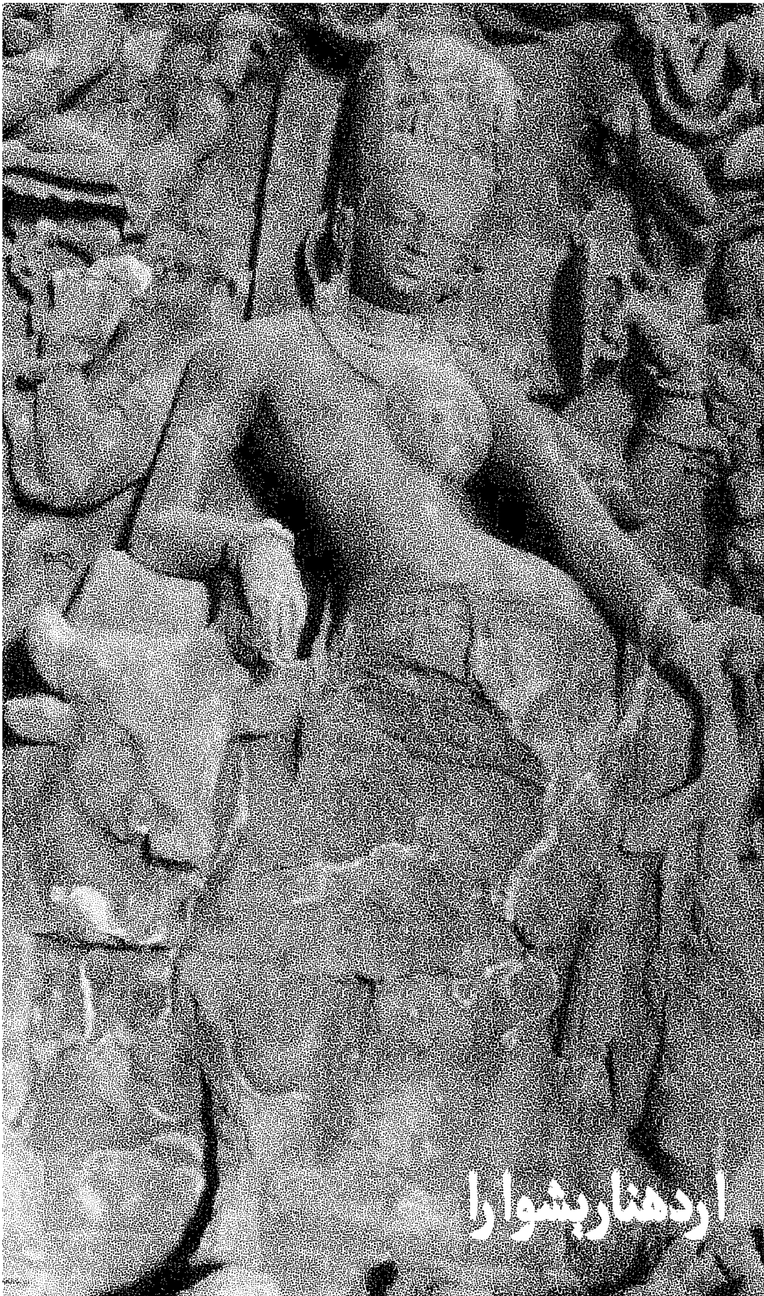

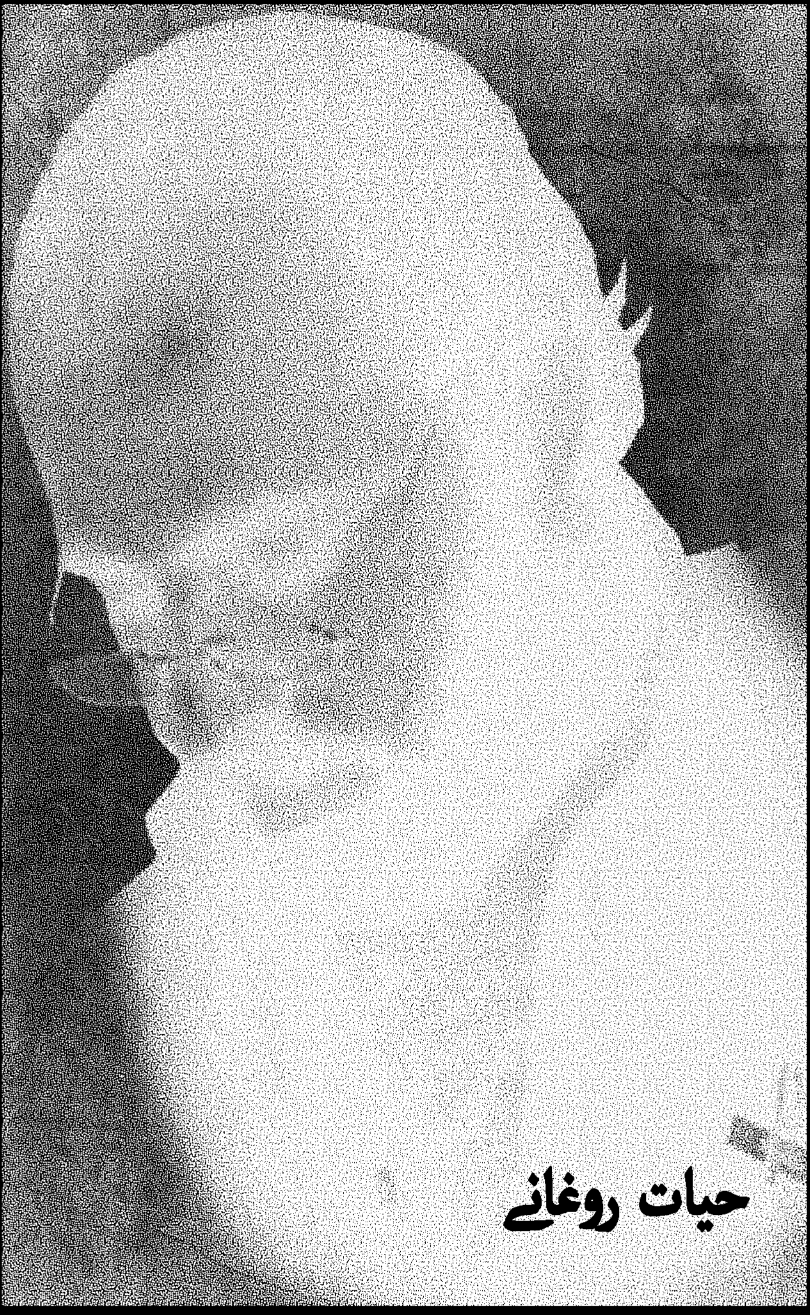
حیات روغانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

Hayat Roghani must be shut up with his "Waahiyaat" considered writings at once, because he has committed to born a lot before his time and now bringing some nonsense things from future to our times. The best solution I see for a compromised prosperity is to freeze all his creations and then melt it at appropriate time".

Ali Baba

هره ښځه اؤ هر سړي کښې دننه يؤ نېنځك
پټ دی. دغه نېنځك د وېرې نه زېږيږي.
زما درشل له وېره راغله. ما نه د ژوند مينه
ترورل غواړي..... زما هيلې نه هڅه شوکول
غواړي..... ما په انا د کرکې وينزه کوي. خو
زهٔ نهٔ وېرېږم.
زهٔ مينه د کرکې نه بريالی کنم.....
زهٔ هيله د انديښنې نه زوروره کنم.....
زهٔ به مرم. خو وياړېږم به. زما جنازه کښې به
ډېر اولس وي. زما خپل به زما په مړي ژاړي.
زما مور اؤ پلار به هغه ډولی ته لاره کښې
هرکلي د پاره ولاړ وي. کومه ډولی کښې
چې به نيازبينې پرښتې زما ساه وړي اؤ
حورې اؤ غلمان به جنجيان وي.

http://www.facebook/roghanivision

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library